De man met de vele gezichten

Sonja Surink

bron
Sonja Surink, *De man met de vele gezichten*. De Kern, Den Haag z.j. [1940]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/suri027manm01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

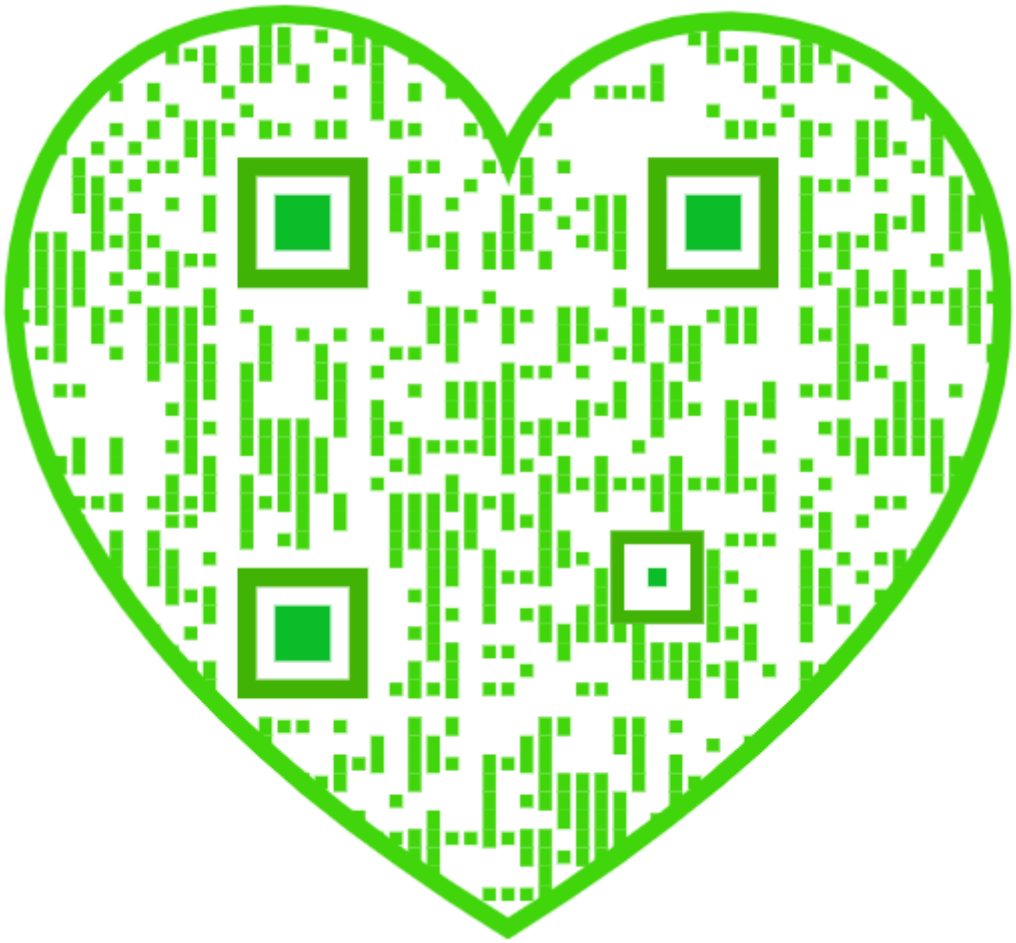

Hoofdstuk I
Thea

Veel minder dan de betrokkenen verdienen is het bekend, dat ook in Nederland een aantal mannen, collega's van buitenlandsche grootheden over wier avonturen men in de zoo gevierde detectiveromans nooit genoeg lezen kan, werkzaam zijn en niet minder spannende gebeurtenissen beleven dan hun zoo dikwijls bezongen vakbroeders van over de grenzen. Nog minder bekend is het, dat evenals daar buiten ook in ons land sommige vrouwen hun leven hebben gewijd aan de bestrijding van de misdaad en tot voor de publicatie van het hier volgende verhaal totaal onbekend was, dat onder deze vrouwen er één is, die in schranderheid, volhardingsvermogen bij een achtervolging, moed en vastberadenheid, niet onderdoet voor den meest eminenten mannelijken speurder. De naam van deze vrouwelijke Nederlandsche detective is Dorothea Zwart, door wie haar goed kennen en dus weldra ook door den lezer, kortweg Thea genoemd.

Hoewel Thea meerdere malen haar talenten in dienst heeft gesteld van de recherche, voelde ze er

nimmer iets voor, zich officieel aan de politie te verbinden. Zij stelt meer prijs op haar onafhankelijkheid, dan op een min of meer geregeld leven, ook al wordt dit verguld door een bezoldiging, die in vastgestelde, maandelijksche termijnen recht geeft op een zekere financieele zorgeloosheid. Dit behoeft, zelfs in dezen moeilijken tijd, nu zoovelen bijna uitsluitend werken omwille van het in het vooruitzicht gestelde pensioen, geen verwondering te wekken, want ten eerste is Thea van huis uit niet onbemiddeld en ten tweede verschaft haar nooit falend succes in zaken, waarbij haar hulp begrijpelijkerwijze gewoonlijk door de meer gegoeden wordt ingeroepen, haar een inkomen, dat alle pensioengerechtigden kan doen watertanden. De lezer vatte dit niet verkeerd op. Thea werkt niet òm geldgewin, doch het geldgewin is een logisch uitvloeisel van haar niets en zichzelf in de laatste plaats ontzienden werkijver. Als bewijs daarvan zijn er de zeer vele gevallen, die zij voor onschuldig verdachte onvermogenden, en dus zonder eenig honorarium, tot een goed einde wist te brengen.

Thea stelt ook thans haar gaven nog in dienst van het algemeen belang. De Thea echter, over welke ik U onderstaand avontuur vertel, is er één van een tiental jaren geleden. Zij was toen dertig jaar. Hoewel zij niet bepaald een mooie vrouw was, trok zij in gezelschap boven vele anderen de aandacht door haar charme. Er zal gedurende de ontwikkeling van het verhaal waarschijnlijk nog

gelegenheid zijn, haar te beschrijven en dus wil ik daarmee thans den aanvang van mijn vertelling niet langer verschuiven. Enkele bijzonderheden van algemeenen aard dienen evenwel nog te volgen. Zij bewoonde een flat in Amsterdam-Zuid, had een daghitje in dienst, leefde het grootste deel van den dag buitenshuis en hield er van, 's avonds in bed Nederlandsche literatuur te lezen. Zij zòcht nimmer naar bezigheid; deze scheen, als bij ieder die doet wat zijn hand vindt te doen, vanzelf op haar weg te komen. Zij had een groot aantal vrienden en kennissen, die haar, wanneer zij in gevaar verkeerde, gaarne ter zijde zouden hebben gestaan, doch wier hulp zij nimmer inriep, omdat zij, naar zij zelf het uitdrukte, voorloopig nog wel op eigen beenen kon staan. Geen harer vrienden bewees zij bijzondere gunsten en geen hunner scheen daar ook ooit om te vragen, ofschoon allen haar bewonderden, velen haar vereerden en enkelen haar aanbaden. Zij droeg altijd een kleine revolver bij zich, met parelmoeren kolf. En zij rookte, thuis zoowel als in gezelschap, Amerikaansche sigaretten, die haar, sedert zij Mr. Oliver Brown tijdens zijn bezoek aan Holland uit een buitengewoon netelige positie had gered, rechtstreeks uit Amerika werden toegezonden, elke maand een pak van vijfhonderd stuks, zoodat ze er ook nog van kon presenteeren.

Verdere bijzonderheden betreffende haar karakter en haar eigenaardigheden zullen geleidelijk worden vermeld. Laten wij ons thans bepalen tot een van haar spannendste avonturen.

Hoofdstuk II
Op het achterbalcon

Thea Zwart stond op het achterbalcon van een overvollen tramwagen van lijn 20, die haar bijna bij huis zou brengen. Zij wilde den wagen niet ingaan en had daar meer dan één reden voor. Niet alleen was het daar eveneens benauwend van volte, maar bovendien hing er een walm van uitwaseming, waardoor de ruiten besloegen en al was Thea niet bepaald bang om het zooveelste slachtoffer der heerschende, onschuldige griep-epidemie te worden, zich vrijwillig blootstellen aan de besmetting, die er voor het opscheppen lag, zou toch vierkant ingedruischt hebben tegen haar onder vrienden spreekwoordelijk zwak voor hygiëne. En dus stond zij op het balcon, waar, met wat goeden wil, plaats voor tien menschen was, doch waar zich thans weinig minder dan het dubbele aantal passagiers samenperste. Haar niet rijzige figuurtje ging geheel schuil tusschen de dikke winterjassen der boven haar uitstekende mannen en slechts door het hardnekkig terzijde drukken van haar ellebogen gelukte het haar, zooveel ruimte voor zich-

zelf te bewaren, dat ze althans ademen kon. Daarbij trachtte ze telkens opnieuw zich op de teenen te verheffen, teneinde tusschen de andere hoofden door te kunnen zien, waar de tram zich ongeveer bevond. Twee gedachten speelden in haar hoofd door elkaar: als ze me nou maar niet meenemen tot aan het eindpunt, en: ik doe vanavond geen stap meer buiten de deur.

Waren ze nu het Amstelkanaal al over, ja of neen? Ze liep liever de Scheldestraat heelemaal uit, dan aanstonds de heele Zuider-Amstellaan terug te moeten. Ze verhief zich in een vastberaden poging, eindelijk definitief te weten te komen, of ze er nu weldra uit moest of niet en daarbij prikte ze, zonder er zich om te bekommeren, twee der haar omringende mannen met haar puntig terzijde gedrukte ellebogen in den rug. Zonder ander succes, dan dat één der twee zich halverwege met het gezicht tot haar wrong en, op haar neerkijkend, zijn machteloosheid om het haar wat gemakkelijker te maken uitte in een om verontschuldiging vragend: ‘Pardon.’

Thea was eigengereid genoeg, om desnoods met zwak geweld haar weg te banen. Nu echter had ze, voor een zaak van niet zoo heel groot belang, zonder het zich bewust te zijn, een inschikkelijk mensch een venijnigen por gegeven en op haar beurt overwoog ze een manier, om zich over haar onwellevendheid te verontschuldigen.

‘Het is zoo ontzettend vol, dat ik geen idee heb, waar we zoo ongeveer zijn,’ zei ze. ‘Ik moet er bij

de Noorder-Amstellaan uit. Zijn we nu de Amstelkade al voorbij of nog niet?'

Hij wrong zich nog wat verder om, zoodat zijn stem niet langer afgesneden werd door de geforceerde draaiïng van zijn hals. De thans geopende gelegenheid voor een kort gesprek bleek hem verre van onwelkom te zijn. Er was althans iets gretigs in de wijze, waarop hij vroeg. 'Is dat niet, waar de tram den hoek omgaat?'

'Juist, ja. Ik wou liever niet te ver mee. Waar zijn we nu zoowat?' Dan drong het tot haar door, dat ze teveel aan haar eigen belangen dacht, om op te merken, wat haar, indien ze niet zoo naar verlossing uit de balconbenauwing had verlangd, stellig niet zou zijn ontgaan. Namelijk dat iemand, die den weg weet, niet op die manier vraagt waar een bepaalde straat zich bevindt. 'Als we nog geen brug overgegaan zijn,' vervolgde ze, 'dan zal die zoo dadelijk wel komen. De eerste halte daarna, als u daarvoor even wilt waarschuwen?'

Zijn glimlachje had iets heel gemoedelijks, iets van een geheimpje te hebben met het kittige vrouwtje naast hem op dit overladen trambalcon. 'Maar natuurlijk, juffrouw, zal ik u gaarne van dienst zijn,' antwoordde hij. 'Al is het niet alleen voor u, dat ik bij die halte een seintje geven zal, want ik zelf moet er dan ook uit.'

'O ja?' vroeg ze, met een lieftalligheid, die haar ontstemming ondubbelzinnig verried. Het eenige, wat zij tegen mannen in het algemeen had, was dat ze te opdringerig zijn en daartegen wapende zij

zich met een spot, die slechts zelden door eenig ander verweer behoefde te worden gevolgd. De passagier kon haar afwijzing van zijn geleide niet hebben misverstaan. Dat hij desondanks er op doorging, stempelde zijn optreden, tot nu toe nog te verklaren, tot onbeschaamdheid. Tenzij, de man hàd iets sympathieks, hij eenvoudig de waarheid zei, wat zeer goed mogelijk was, omdat van de talrijke passagiers, zoo dicht bij het eindpunt der lijn, vermoedelijk wel meerderen zouden uitstappen. Daarom echter behoefde hij nog niet te doen, alsof hij haar wenk niet verstond!

'Men heeft mij gezegd,' vervolgde hij, 'dat ik het verstandigst doe, niet verder dan de door u genoemde halte mee te rijden. En dan deze straat, als dit tenminste de Scheldestraat is, geheel uit te loopen. Ik ben hier niet bekend. Amsterdam is de laatste jaren zóó groot geworden.'

Zij gaf geen antwoord, ofschoon ze hem, van zoo dichtbij, beslist moest verstaan hebben. Aan zijn onbekendheid met de wijk kon hij heel gemakkelijk een ook buiten de tram nog gerekt praatje vastkoppelen en ze hàd geen zin om langer dan noodzakelijk was buitenshuis te zijn. Zijn hulp had ze overigens niet meer noodig, want op dit oogenblik zag ze, dat de tram de brug over het Amstelkanaal opreed. Ze behoefde nu niet anders te doen, dan op te letten of er door den conducteur naar het voorbalcon gebeld werd, ten teeken dat er gestopt moest worden voor een der passagiers, of, wanneer dit niet gebeurde, zelf trachten den con-

ducteur een wenk te geven. Ze wilde wel, dat ze het gesprek niet begonnen was. De man hield nu niet meer op. Als vreemdeling klemde hij zich wanhopig vast aan de toch zoo oppervlakkige kennismaking.

'Ik moet zijn op een hoog nummer in de Zuider-Amstellaan,' vervolgde hij. 'Op No. ***.'

Nu keek ze hem toch weer wel aan en trachtte de uitdrukking van zijn gezicht, dat onder het electrische peertje aan het plafond door zijn hoedrand overschaduwd werd, te onderscheiden. Ze verwachtte, daarin te zullen zien een scherts verradenden, onderdrukten glimlach. De, zooals zijzelf het noemde 'onschuldige' kalmte van dezen buurman-passagier deed haar dadelijk gelooven, dat hij werkelijk moest zijn aan het huis, waar ook zij woonde. Vervelend, dacht ze. Er zat nu niet veel anders op, dan dat ze zich toch naar het eindpunt liet meerijden en dan, van een andere zijde dan deze vreemde, haar woning naderde. Ze wilde nu eenmaal den avond ongestoord doorbrengen, geen voet meer buiten de deur zetten. Vooral dit laatste voornemen bracht haar op een onprettige gedachte, waarover zij zich meteen wilde geruststellen.

'Zuider-Amstellaan No. ***?' herhaalde ze. 'Maar dan toch niet bij juffrouw Zwart?' Haar stem verried niet alleen haar voorbereiding op een onaangename verrassing, maar tevens een nog vaag verweer, waarin een zwakke uitdaging tegen een bevestiging waarschuwde.

'U schijnt hier bekend te zijn,' hervatte hij,

zonder merkbaar notitie te nemen van haar ietwat schichtigen overgang van schuchter zich terugtrekkende, tot tartend informeerende vrouw. ‘U weet dus precies, waar ik heen moet en ik mag geen tijd verliezen, ik moet er zoo vlug mogelijk naar toe, naar juffrouw Zwart.’ En zachter, alsof dit alleen door haar mocht worden gehoord: ‘Er staat veel op het spel en er is me gezegd, dat zij alleen kan helpen.’

‘A zoo, juist, ja. Dan is het het best, dat u morgenochtend even opbelt en vraagt, wanneer ze u kan ontvangen,’ zei Thea.

Binnensmonds gemompel van ‘nee, onmogelijk, nee, ik moet haar nu, vanavond nog,’ hield hem een antwoord op de lippen terug. Hij scheen nog in het geheel niet aan de mogelijkheid, voor een gesloten deur te komen, gedacht te hebben en onrust kwam in zijn blik. Hij keek haar aan, doch ze twijfelde er aan, of hij haar wel zag; zijn gedachten waren afwezig, bij iets anders, dat van buitengewoon belang moest zijn en dat vrees aanjoeg.

Thea's voornemen, dien avond nu eens lekker met wat kinine en een goed boek vroeg naar bed te gaan was, nu ze zijn onrust zag, reeds vervaagd, verdwenen; zij vermoedde een oproep tot hulpverleening en haar voorzorgsmaatregelen tegen de griep leken haar eensklaps te zijn ontstaan uit de verveling, de laatste dagen niets van beteekenis te doen te hebben gehad.

‘U moet haar beslist vanavond nog spreken?’

vroeg ze en reeds lag er een gretige nieuwsgierigheid in haar stem.

Hij keek op haar neer en aarzelde. Zijn eenmaal gewekte onrust waarschuwde hem tegen een te groote vertrouwelijkheid tegenover een vreemde, zelfs al was deze vreemde een jonge vrouw, die tot dusver geen wantrouwen had ingeboezemd.

Zij begreep, dat ze zonder een kleine aanmoediging geen verdere verklaring krijgen zou, voordat de tram de halte bereikt zou hebben en toch hing het van die verklaring af, of ze met hem zou uitstappen, of nog een halte zou meerijden, opdat ze zichzelf de kans nog geven kon, hem te ontloopen. ‘Het is maar,’ zei ze, ‘dat u haar op dit oogenblik niet thuis treffen zou.’

Hij overwoog wellicht even, of hij haar zou gelooven of niet, doch tenslotte won zijn drang tot steunzoeken het van zijn, stellig overdreven, voorzichtigheid. ‘U schijnt haar niet alleen te kennen,’ antwoordde hij, ‘maar ook te weten wanneer ze dan wèl thuis is. Misschien weet u dan ook, waar ik haar nu dadelijk zou kunnen vinden. Werkelijk, het is van het allerhoogste belang.’

Het gesprek, aanvankelijk gevoerd zonder eenig voorbehoud ten opzichte van de andere achterbalconpassagiers, was, sedert het noemen van Thea's naam, gedaald tot een fluistertoon. En daardoor haperend gevoerd, want het schommelen van den wagen en het voortdurend gedrang van de mede-reizigers maakten het onmogelijk, een constanten afstand tusschen hun hoofden te bewaren.

Thea glimlachte ondeugend. ‘Zeker, dat zou ik wel kunnen. En daarmee uw vrees voor tijdverlies totaal opheffen. Zij staat namelijk met u op dit balcon.’

‘*U* bent juffrouw Zwart?’ vroeg hij, op den toon van zoo groote verbazing, die altijd weer een complimentje voor haar was, omdat men, haar alleen van verhalen kennend, haar verwachtte te zien als een groote, forsche, manachtige en daarom verre van aantrekkelijke vrouw.

‘Om u te dienen,’ antwoordde ze schertsend. ‘En indien het werkelijk van zoo buitengewoon belang is, wat u me te zeggen hebt, wel, dan kunt u er een aanvang mee maken, zoodra we uit deze beklemming bevrijd zijn.’

Zijn eerste reactie op deze hem blij verrassende mededeeling was een gebaar van zijn rechterhand boven de hoofden der hem omringende passagiers, tot den conducteur, dat deze bij de eerstvolgende halte zou doen stoppen. Dan hernam hij haastig: ‘Het is een voorbeschikking, dat ik u hier tref, inplaats van thuis of in het geheel niet. Als u met me zou willen terugkeeren, nu dadelijk, naar hotel...’

Voordat hij den naam van het hotel noemen kon, kwam er een uitdrukking van ontstellende verbazing op zijn gezicht. ‘Naar hotel,’ herhaalde hij, zonder ook nu den naam te noemen. Hij knipperde met de oogleden, alsof hij zich verzette tegen een aanval van duizeligheid, glimlachte Thea toe met iets als een verontschuldiging en zou in elkaar zijn

gezakt, als niet het beklemmende gedrang hem overeind had gehouden. Thea gaf een waarschuwenden kreet, die door anderen werd overgenomen; de conducteur rukte, al knarste de rem reeds voor de door den vreemde aangegeven halte, als razend aan de bel, opdat de tram nog vlugger tot stilstand zou worden gebracht. In den wagen sprongen de passagiers, voor zoover dit in de overvolte mogelijk was, op en trachtten te zien, wat er op het achterbalcon gebeurde. Nog voordat de tram geheel stilstond, waren meerdere menschen van het balcon gesprongen; in een oogwenk ontstond daar een ruimte, waar de onmachtig geworden vreemde kon worden neergelegd. De conducteur was buiten zichzelf, keek vertwijfeld van den een naar den ander, alsof hij daardoor te weten kon komen, wat hij het eerst moest doen. Eén der omstanders trok, onder ijzigstille aandacht, uit den rug van den op zijn zijde liggenden man een breinaald-dunne stylet, die er, op de plaats van het hart, bijna tot aan het kleine, ronde knopje was ingestoken.

‘Wie stond er naast hem?’ vroeg een man, die zichzelf dwong volkomen nuchter te zijn.

Niemand kon het zeggen. Wel wist iemand te verklaren, dat hij een gesprek had gevoerd met een dame, zeker een hoofd kleiner dan hij zelf, met, met... hij keek speurend om zich heen. Doch de dame, die met den vermoorde een gesprek had gevoerd, was verdwenen.

Hoofdstuk III
Schaarsche gegevens

Op het oogenblik, dat Thea haar bezoeker zag ineenstorten, had zij spijt, niet dadelijk nadat hij haar adres noemde zichzelf te hebben voorgesteld en hem daardoor eerder tot het uitspreken van zijn verzoek te hebben gebracht. Wel troostte haar de gedachte, dat een zoo doortastende moordenaar zijn vijand dan ook wel een paar minuten eerder zou getroffen hebben, waardoor dus elk zelfverwijt allen grond verloor, maar niettemin, het speet haar, dat ze den man gedurende een poos in het onzekere had gelaten. Tijd verliezen door te betreuren wat nu eenmaal gebeurd was, lag echter niet in haar aard. Zij beet zich op de onderlip, een onfeibaar teeken, dat ze zich iets ernstig voornam. Dat deed ze dan ook. Wie het ook zijn mocht, die zich met haar zaken had bemoeid door een stylet te planten in den rug van haar bezoeker, hij zou het berouwen, dat hij het had gedaan.

Zij nam geen notitie van het slachtoffer, dat haar nu toch niets meer zou kunnen vertellen. Ze stond op straat in hetzelfde oogenblik, dat ze zich

voorgenomen had, den moordenaar te vinden en ze zag, dat iemand pijlsnel een zoo juist gepasseerde tram, die in tegenovergestelde richting reed, naliep, inhaalde en zich het voorbalcon opheesch. De kans dat daar iemand hem nauwkeurig zou opnemen, was, omdat het er 's avonds immers altijd donker is, uiterst gering, maar niet geheel uitgesloten. Thea maakte zich geen illusie, hem persoonlijk te kunnen bereiken, maar indien men haar thans, nu het nog frisch in het geheugen moest liggen, een signalement kon opgeven, zou zij zich misschien uit de medepassagiers het gezicht herinneren van den man, dien zij zocht. Lukte haar dit, dan verkleinde dat den voorsprong, dien de vluchteling had weten te behalen. Zij overlegde dit niet bij zichzelf, ze handelde volkomen impulsief, toen ook zij den tramwagen nasnelde. Ze kon dien natuurlijk niet bijhouden, nog minder inhalen. Het geluk was haar echter in zooverre gunstig, dat ze in het licht van een lantaarn het nummer van den gevolgden wagen kon lezen en dat ze, spoedig nadat de tram uit het gezicht verdwenen was, een snorrenden taxi kon aanhouden, waarmee ze de achtervolging voortzette. Ze stapte het voorbalcon op, juist toen de tram aan het Leidscheplein weer op gang kwam.

‘Goeden avond,’ groette ze, bedaard door teleurstelling nu ze zag, dat er behalve de bestuurder niemand stond.

‘Goeie navend,’ antwoordde de bestuurder.

Hij was een kolossale kerel, wiens bedaardheid

geruststellend werken moest op ieder, die voor verkeersongelukken vreesde. Diezelfde bedaardheid werkte evenwel bij voorbaat al op Thea als iets tergends. Ze trachtte dan ook, wat ze weten wilde, te weten te komen door overrompeling.

‘Die kleine man, die zooeven bij de Noorder-Amstellaan nog maar net dezen wagen haalde, was een moordenaar,’ zei ze. ‘Hoe zag hij er precies uit?’

Hier aan de Marnixstraat, langs de Lijnbaansgracht, was de tramrails zoo verlaten, dat de bestuurder zijn kruk wel even kon loslaten. Hij keerde zich, ondanks het verbijsterende nieuws, traag om. ‘As je me nou,’ antwoordde hij. ‘Een moordenaar?’ Hij liet het bericht even wat dieper wortel schieten in zijn brein, dat stellig niet vlugger werkte dan zijn lichaam. Hij ontdekte iets grappigs, naar hij meende. Of hij geloofde het zoomaar niet zonder meer, wat dat juffie hem probeerde wijs te maken. ‘Dat vroolijke ventje een moordenaar?’ vroeg hij.

‘Of hij vroolijk deed, weet ik niet; dat hij het niet wàs, daaraan twijfel ik geen seconde,’ hernam ze. ‘Maar elke minuut is kostbaar. Hoe zag hij er uit? Wat voor gezicht had hij?’

‘Kan u kijke met uwes rug?’

‘Dus u zag hem niet? U hebt hem niet in het gezicht gezien?’

‘Dat heb ik nou ook weer niet wille zegge,’ antwoordde hij kalmpjes. ‘Ik heb effe ingehouwe, want anders had hij den wagen niet gehaald. En

toen heb ik hem natuurlijk wèl in zijn postzegel gekeken.'

'En hoe zag hij er uit?' vroeg ze voor de zooveelste maal driftig.

'Nou, hoe, hoe? Hij had schik, hè, hij lachte. En hij hijgde van het harde loopen. En anders niks. Een nogal klein ventje, kwiek, ja, kwiek, erg kwiek. Want hij was ook weer zóó van den wagen af, toen hij in de Ferdinand Bol een kennis zag loopen.'

'Je geheugen zal misschien wat opgefrischt worden, als de politie je op haar gemak ondervraagt,' zei Thea. 'Mij gaat het te langzaam. Goeien avond.'

'Goeie navend,' antwoordde hij, in het minst niet gepikeerd. Maar dan, terwijl Thea de Rozengracht opging, uitkijkend naar een taxi, kwam er toch een frons op zijn voorhoofd. Waratje, hij begon te gelooven, dat er met dat leuke kereltje iets niet in orde was.

De taxi bracht Thea in enkele minuten terug naar het kruispunt Noorder-Amstellaan - Scheldestraat. Buiten de spaarzame lichtvlakken van de ver van elkaar verwijderde straatlantaarns, was het donker. Er stond echter een rij trams te wachten, totdat de voorste wagen, waarin de moord was gepleegd, door de politie zou worden vrijgegeven en het licht dat de daarin brandende lampjes verspreidden, maakte het mogelijk, de groote groep menschen te onderscheiden, die zich om den politie-auto en den ziekenwagen verdrong. Thea

Zwart schoof tusschen de toeschouwers door, totdat ze vooraan stond en slechts door een der agenten, die het publiek op een afstand moesten houden, gescheiden werd van den ziekenauto, waarin het lijk van haar bezoeker reeds was gebracht.

'Ik ken hem,' begon ze, met een duw tegen den agent, zoodat deze haar verbouwereerd doorliet naar den inspecteur, die enkele woorden met den verpleger wisselde. Ze behoefde niet meer te zeggen. Enkele omstanders, die zij herkende als omstanders op het achterbalcon, overtuigden den twijfelachtig kijkenden inspecteur. 'Daar heb-ie ze, dat was ze, met wie hij praatte.'

'Stap in, juffrouw, geen complimenten alsjeblieft.'

Daar dit juist was, wat zij had willen bereiken, maakte ze in het geheel geen tegenwerping, nu een hoofdagent haar naar het portier van den ziekenwagen dirigeerde. Zij stapte in. Aan haar zou het niet liggen, als ze onderweg niet wat meer te weten kwam van den man, die op het oogenblik dat hij haar een hotel noemen zou, werd neergestoken.

Neen, aan haar lag het ook niet. Maar wel aan den hoofdagent, die na haar den ziekenwagen was binnengeklommen en er angstvallig tegen waakte, dat ze den doode aanraakte. Zij kon niet anders doen, dan het slachtoffer in zich opnemen. Nog had zijn gezicht de uitdrukking van meer verbazing dan pijn en de lippen schenen nog het woord te willen zeggen, dat door den dood werd terugge-

houden. Ze trachtte zich precies te herinneren, wat hij haar had gezegd; ze probeerde de wisseling van zijn gelaatsuitdrukking voor haar geest te roepen. Dat hij het een voorbeschikking noemde, haar in de tram aan te treffen, kon slaan zoowel op een zeer grooten spoed eischend geval als op zijn vrees, dat hem iets overkomen zou in de verlaten straat, welke hij naar haar woning had moeten doorloopen. Een zoo groote vrees zou zich evenwel in onrust verraden hebben en ofschoon hij onrustig wàs, een vermoeden, dat hij op den voet gevolgd werd had hij stellig niet gehad. Ze antwoordde verstrooid op de vragen van den hoofdagent, die haar naam en adres noteerde en weten wou, of er een familieverwantschap, zooal niet een andere band tusschen haar en den doode had bestaan. Koortsachtig werkten haar hersens. Indien het betrof een grooten spoed eischende zaak, waarin nog dezen avond haar hulp gewenscht werd, hoe kon zij dan te weten komen, van welk hotel de bezoeker den naam had willen noemen? Niet van het hotel, waarin hij zelf, gesteld al dat hij in Amsterdam een vreemde was, logeerde, want dàt zou immers toch spoedig genoeg aan de politie bekend zijn. Dus stond het ook ten zeerste te betwijfelen, of hij een of andere aanwijzing bij zich zou hebben, waardoor zij op den goeden weg geholpen werd. Het wapen, de naaldfijn geslepen breinaald, zou evenmin uitkomst brengen, want ook al viel er iets uit af te leiden, zij zou het niet zien, omdat de inspecteur het immers, voor haar onbereikbaar,

zou deponeeren op het bureau. Het had geen zin, een voor een alle hotels op te bellen met de boodschap: logeert er bij u iemand, die een mij onbekend iemand vanavond heeft uitgestuurd op een boodschap? Toch had het onder woorden brengen van deze doellooze boodschap een heilzaam gevolg: ze beperkte haar aandacht tot een andere vraag, die allereerst beantwoord diende te worden: Wie was deze vermoorde man? Waar woonde hij? Wist ze dàt eenmaal, dan zou misschien zijn vast te stellen, of een zijner kennissen en zoo ja welke, in een hotel woonde.

Ze zon op een middel, om de zakken van den doode te doorzoeken. Ze vond er geen. Maar wellicht, als de bewaker geen àl te achterdochtig karakter had, zou hij ze voor haar willen leeghalen? Het is bekend, dat een nietige vrouw veel gemakkelijker een kolos van een man tot iets kan overhalen, dan dat een intelligente man er in slaagt, hem een goeden raad te doen aanvaarden. Ze ging tot den aanval over, dat wil zeggen, ze bracht den agent in den waan, dat ze wat mededeelzamer werd.

‘Toen ik u zei, dat ik geen beroep heb, lachte u zoo'n beetje binnensmonds,’ begon ze, op minzamen toon. ‘Geheel juist heb ik u dan ook niet geantwoord. Ik veronderstel, dat u weet wie ik ben?’

‘Natuurlijk,’ gromde de man. ‘U bent particulier detective. Dat weet zelfs de jongste agent, die in Zuid surveilleert.’

‘Dan moet u ook weten, dat ik niet gewoon ben, domheden te zeggen,’ ging ze voort. ‘Ik wil me niet bemoeien met dingen, die me niet aangaan. Maar ik vind het niet noodig, u de kans te laten loopen op een flinke reprimande, als dat zoo gemakkelijk te voorkomen is.’

‘Ik ben vergrijsd in den dienst, juffrouw Zwart,’ antwoordde de man niet zonder trots, met andere woorden: ik maak geen fouten meer, waarop een reprimande volgen kan.

‘Dat beweer ik niet,’ hervatte ze, als antwoord niet op wat hij zei, doch op de daarachter schuilgaande bedoeling. ‘Een kleinen wenk kan ik u toch nog wel geven.’ En ondeugend, niettemin oprecht belovend, voegde ze er aan toe: ‘Van mij hoort niemand, dat ik u dien wenk gaf.’

‘En dat is?’

‘De man werd gedood door een steek in het hart. De naald, waarmee het gebeurde, is zeker geheel door het lichaam gegaan en heeft dan ook een wond gemaakt in de borst. Is het nu niet mogelijk, dat hij zooveel bloedverlies geleden heeft, dat wat hij in zijn linkerbinnenzak draagt er onherkenbaar door wordt?’

Zij zelf wist wel beter en de agent waarschijnlijk ook. Haar volstrekt argelooze toon echter bracht den bewaker in een stemming van het zekere voor het onzekere te willen nemen. Bovendien was haar bescheidenheid het beste middel, om hem te brengen tot de begeerte, te toonen, dat hij wel op eigen houtje een onderzoek durfde in te stellen. Bij

ondergeschikte superieuren is dit zeker geen zelden voorkomende neiging. ‘Ik geloof het wel niet,’ zei hij, ‘maar enfin, we kunnen zien.’

Hij boog zich over het slachtoffer en bracht den inhoud van diens linkerbinnenzak voor den dag: een portefeuille en eenige brieven, die hij om en om keerde, teneinde bij het niet sterke licht van het plafondlampje vast te stellen, dat ze niets geleden hadden door bloedsporen. ‘Net wat ik dacht,’ merkte hij voldaan op, ‘ziet u wel, geen spoor van bloed.’ En hij bracht de voorwerpen weer secuur op hun plaats.

‘U had gelijk,’ erkende Thea. ‘Maar dat kon ik niet weten, nietwaar?’

Iets anders, wat zij ook niet had kunnen weten, wist zij thans wel. Dat de vermoorde J.H. Beermans heette en verblijf hield in hotel Q***. Als zij spoedig op onderzoek zou kunnen uitgaan, was ze de politie vóór en zou ze, misschien, vanavond degene, die haar hulp had willen inroepen, nog kunnen bereiken.

Hoofdstuk IV
In hotel Q***

Thea Zwart had, als alle menschen, haar deugden en haar gebreken. Onder die deugden echter was er één, die men slechts aantreft bij enkele buitengewoon serieuze werkers: zij onderschatte nooit een tegenstander. Zij wist, dat natuurlijk de politie het adres van Beermans wel vinden zou en daar de inlichtingen kon inwinnen, die waarschijnlijk tenslotte wel zijn identiteit volkomen zouden vaststellen, maar dat de politie nooit zelfs maar kon vermoeden dat er achter dien moord zooiets stak als het weerhouden van een boodschap en dùs ook niet zou gaan zoeken in andere hotels; zij wist, hoe de tegenstander door den moord alléén wilde voorkomen, dat zij de ingeroepen hulp zou verleenen. Maar tevens wist ze, dat die tegenstander wel degelijk begrijpen zou, dat zij reeds op weg was, om den hulproeper te vinden. De moordenaar, die toestak op zulk een gewichtig moment, had zonder twijfel, indien hij niet zelf de tegenpartij was, reeds doorgegeven, wat op het laatste oogenblik door hem verhinderd werd. Zij verwachtte, dat de

moordenaar zelf of een zijner trawanten probeeren zouden, haar te beletten, in hotel Q*** naar de relaties van het slachtoffer te informeeren. Zij speculeerde daar zelfs op met de gedachte, dat mocht het haar niet lukken het àndere, niet door Beermans genoemde hotel te vinden, haar daarheen misschien de weg gewezen worden zou door degenen, die haar weerhouden wilden hem te betreden. Haar eerste gang, nadat ze op het bureau, waarheen na aflevering van den doode de hoofdagent haar had begeleid, haar nietszeggende verklaringen had afgelegd, was naar huis, om een doosje patronen voor haar kleinen revolver bij zich te steken en, al had ze geen honger, iets te eten met het oog op een eventueel langdurige en vermoeiende taak. Haar tweede gang was naar hotel Q***, dat ze, na het grootste deel van den afstand per tram te hebben afgelegd, te voet naderde.

Het was kwart over zeven, het personeel van kantoren en werkplaatsen had de eigen woningen al bereikt; het zou nog een half uur duren, voordat in bioscopen en theaters tijdverdrijf zoekenden de straten zouden vullen. Toch was het om dezen tijd niet zoo stil, dat Thea in een haar volgenden man of een bij het hotel slenterend jongmensch persé een afgezant van den moordenaar hoefde te zien. Zonder zich te haasten, liep ze vlug door; in deze stille straat mocht ze zich, hield ze zichzelf voor, geruster voelen dan in de drukte, want niemand zou haar hier ongezien kunnen naderen, om haar zulk een naaldfijn geslepen stylet in den rug te

boren. Zij ging, uit voorzorg, niet vlak langs de huizen, doch over de middenstraat, al moest ze daar dan ook herhaaldelijk uitwijken voor auto's en trams.

Hotel Q*** was gevestigd in een breede, doch niet drukke straat, welke uitkwam bij het station. Het uiterlijk van het hotel gaf al dadelijk te denken, omdat het weinig passend leek voor den gesoigneerden heer Beermans, die den indruk had gemaakt, niet bepaald gedrukt te gaan onder zorgen van finantieelen aard. Terwijl ze het hotel naderde, waar ze inlichtingen over hem hoopte te bekomen, kon ze hem zich voor oogen roepen. Op het trambalcon had ze niet veel meer van hem gezien, dan zijn hooge gestalte, zijn dikke jas, zijn breedgeranden hoed en, van zijn gezicht, zijn om verontschuldiging vragend glimlachje onder den rusteloozen blik van zijn donkere oogen. In den ziekenauto, op weg naar het ziekenhuis, terwijl ze een plannetje ontwierp om den bewaker de identiteit van den doode te doen vaststellen, kon ze zijn gelaat echter nauwkeuriger opnemen en nu kende ze hem, uiterlijk althans, zoo goed, dat ze zich kon voorstellen, hoe hij hier op weg naar zijn hotel, zou hebben geloopen. In alle opzichten een heer, die, in zulk een bescheiden en ietwat afstootend hotel wonend, zijn speciale redenen daarvoor hebben moest.

De ingang van hotel Q*** was een deur, waardoor men de gelagkamer van een café betrad. Zonder aarzelen stapte Thea, van de middenstraat,

rechtstreeks op deze deur toe, duwde haar open en ging binnen. Ofschoon er op dit oogenblik geen ‘volk’ was, hing er een dichte sigaren- en sigarettenrook, die verried, dat de kastelein, een vette kerel in overhemd zonder vest of jasje, niet van luchten hield. Hij stond achter de toonbank, waarop hij, voorover gebogen, leunde en las het ‘Nieuws van den Dag’, terwijl hij zijn zwarte sigaar aan beide kanten, door hard trekken en gestadig kauwen, snel deed krimpen. Hij keek op met een heffen van het hoofd, een gewoonte-handeling, die stellig als zwijgenden groet tot den bezoeker bedoeld was en slechts even zijn lectuur onderbreken zou. Toen hij evenwel zag, dat de binnentredende een vrouw, een dàme, was, knikte hij het hoofd niet dadelijk terug over het uitgespreide avondblad, doch bleef hij haar, met een uitdrukking die zoowel onbeschaamde onverschilligheid als beteutering deed kennen, aanstaren.

‘Ik kom voor mijnheer Beermans,’ zei ze, recht op het doel afgaande.

Hij antwoordde niet, doch zijn gefronsd voorhoofd kwam tot rust, alsof hij zich opgelucht voelde, nu hij zich niet meer hoefde af te vragen, wat een werkelijke dame in zijn zaak kon komen doen.

‘Ik zou graag enkele inlichtingen van u over mijnheer Beermans hebben,’ verduidelijkte ze.

Hij haalde de schouders op, wat niet zoo gemakkelijk ging nu hij nog steeds op de ellebogen op zijn krant steunde. ‘Over-mijn gasten kan ik niks

zeggen en over mijnheer Beermans heelemaal niet, want ik weet niks van hem, behalve zijn naam, als die ècht is.' Niet dat hij daaraan twijfelde, doch hij wenschte zich eenvoudig in het minst niet met zijn logé's te bemoeien.

'Ik vrees voor u, dat de politie met zulk een verklaring liever geen genoegen neemt.' Ze blikte hem een tikje dreigend in de oogen, doch hij liet zich daar absoluut niet door overduvelen.

'Dat zal de politie toch moeten,' gromde hij. 'Overigens, wat heeft de politie met hem te maken?'

'Met hem niet veel; met wie hem kenden des te meer. Hij werd namelijk een uur geleden vermoord, terwijl hij naast mij op de tram stond.'

Niet zeker of hij haar gelooven moest of niet, hield hij een opmerking, die zeker niet van medegevoel zou hebben getuigd, in. Hij greep, zijn blik zoekend glijdend over het Avondblad alsof hij niet te veel tijd aan zijn lectuur zou kunnen wijden, onder de toonbank, smakte een lang, smal boek op de krant, sloeg dit open en wees met zijn dikken wijsvinger bij. 'Driemaal één-vijftig, bijna vijf gulden door mijn neus geboord,' bromde hij. 'Of een heeleboel last bezorgd voordat ik ze krijg.' Hij haalde nog eens de schouders op, wierp het boek terug onder de toonbank. 'Nou, en?' Als hij er al niet aan gewend was, dagelijks van in zijn omgeving gepleegde moorden te hooren, wist hij toch heel goed te doen alsof.

Thea Zwart was nog nooit van haar stuk ge-

bracht door iemand, uit wiens mond zij bijzonderheden wilde vernemen. Ook nu hield zij zich kranig door een houding aan te nemen, als was het optreden van den kastelein iets heel gewoons. Intusschen zat ze er niettemin mee, want de tijd verstreek en het was zeer de vraag of ze, zelfs al had ze tijd in overvloed, van dezen vetten sinjeur eenig antwoord van beteekenis zou kunnen krijgen.

'De politie zal de doopceel van uw gast, voor zoover die in het gastenboek is ingevuld, wel lichten,' zei ze. 'Mij moet u echter iets anders vertellen. Mijnheer Beermans ging veel uit, de drie dagen dat hij bij u logeerde.' Dit af te leiden uit wat de kastelein had gezegd, vereischte geen bijzondere schranderheid, want ingeval de vermoorde weinig buiten de hoteldeur kwam, zou zijn rekening niet alleen loopen over drie nachten logies. 'Waar ging hij dan heen?'

'Nageloopen heb ik hem nooit, juffrouw. En eerlijk gezegd, van uw nieuwsgierigheid begrijp ik niet veel. Als het waar is, dat mijn logé dood is, wat kan u dan nog van hem willen?'

'Van hem niets,' antwoordde ze ad rem, 'van u alleen maar, dat u me vertelt vanuit welk hotel mijnheer Beermans meer dan eens werd opgebeld.'

Nu kwam de man dan toch overeind, waarbij hij het bovenlijf liet steunen op de eenigszins hoepelachtig gestrekte, met de handen op het toonbankzink rustende armen. Hij hief het hoofd op, zoodat zijn driedubbele onderkin wegplooide in zijn dikken hals. 'En nou,' begon hij. Op dit oogenblik

werd zijn aandacht echter getrokken door de opengeduwde deur, waardoor een taxichauffeur binnenkwam. ‘En nou,’ herhaalde de kastelein, maar onderbrak zichzelf, door zich te richten tot den nieuwen bezoeker, die de toonbank bereikt had. ‘Wat mag het wezen?’

Thea keek den chauffeur onderzoekend aan. Hij leek in niets op iets anders, dan hij stellig was: een snorder. Ze beet zich op de onderlip, uit spijtigheid, dat ze den herbergier niet vlugger aan het praten had kunnen krijgen, want nu zou die nieuwe bezoeker mee aanhooren, wat ze nog uit den zwijgzamen ondervraagde kon krijgen. Tenzij ze wachtte, totdat de chauffeur weer de straat op was gegaan, doch ten eerste kon dit wel zoolang duren, dat er dan nòg meer toehoorders zouden zijn, ten tweede verloor ze er een tijd mee, die ongemeen kostbaar was. Terwijl dus de kastelein het glas voor zijn klant met jenever liet volloopen, herhaalde ze: ‘En nou?’

‘En nou,’ hernam de man, dadelijk voortzettend wat hij zooeven had willen zeggen, voor Thea een bewijs, dat hij zijn innerlijke rust volstrekt niet fingeerde: ‘Nou moeten we mekaar goed begrijpen, juffrouw. Als ik een keer iets zeg, dan is dat ook zoo. Ik weet heelemaal niet, wat u er mee te maken kan hebben, of die Beermans nou werd opgebeld uit hotel X*** of, of, of uit hotel Z***. Heb je d'r al wat van gehoord, dat er weer eens eentje vermoord is?’ vroeg hij meteen aan zijn klant, die als chauf-

feur natuurlijk alle nieuwtjes spoedig te weten kwam.

‘Een klein kereltje, ergens in Zuid, toen hij uit een taxi sprong,’ wist deze te vertellen en demonstreerde daarmee weer eens, hoe snel een praatje in de wereld komt. Hij doorstond rustig den scherpen blik van Thea, die hem graag als een buitenstaander zou zien, doch geen oogenblik uit haar gedachten kon zetten, dat, om haar te beletten naar het goede hotel te gaan, niets eenvoudiger was, dan een pseudo-taxichauffeur op haar af te sturen, die haar niet alleen uit de buurt van den om hulp roepende houden kon, maar haar desnoods zelfs gemakkelijk voorgoed uit den weg zou kunnen ruimen.

‘Uit hotel X*** dus,’ herhaalde ze, speculeerend op het feit dat eenvoudige menschen, zooals de kastelein er ongetwijfeld een was, in een dergelijk ontwijkend antwoord het éérst den naam zouden noemen, dien zij beweerden te zullen verzwijgen.

De kastelein keek haar, en nu bestond er voor haar geen enkele twijfel meer aan, alsof hij haar om haar slimheid zou willen prijzen, indien ze zijn goedmoedigheid niet tegen haar zelf in het harnas had gejaagd. ‘Ik zeg uit hotel X***, of uit hotel Z***,’ herhaalde hij.

‘Ja, ja,’ antwoordde ze ondeugend, ‘dan kan ik het dus ook eerst eens bij hotel Z*** probeeren. Ik wensch u verder een goeden avond.’

Nog geen half acht, zag ze, terwijl ze naar de deur liep, op haar polshorloge. Heel even had ze

er een beetje schik in, dat het haar zoo spoedig gelukt was, gehoor te geven aan een oproep, die haar niet eens had bereikt. Toen ze, op hetzelfde moment, aan den vermoorde dacht, was er in haar hoofd geen plaats meer voor voldoening. Ze dacht trouwens aan niets anders, dan aan wat vlak bij haar voorviel. De chauffeur, die gehoord had waarheen ze wilde, zette het in een enkelen teug geleegde glaasje op de toonbank, wierp het geld er naast en haastte zich, om tegelijk met haar aan de deur te zijn. ‘Taxi, dame?’ bood hij aan.

Twee kansen boden zich haar. Ofwel de man was te goeder trouw en dan zou ze met zijn wagen eerder aan het ontdekte adres zijn dan wanneer ze liep of elders een taxi nam. Ofwel de man was door de tegenpartij, gesteld dat die uit een ‘partij’ bestond en reeds nu actief was, uitgezonden en dan zou hij haar tòch in het oog houden, ook al maakte ze van zijn taxi geen gebruik. Daartegenover stond, dat zij misschien, na den weg tot den berichtgever te hebben gevonden, nu ook al dadelijk kon kennismaken met iemand, die haar den ànderen weg wijzen zou. Zij was gewapend en in het hartje van de stad; zij bezon zich dus niet lang, doch stapte, nadat ze met een enkelen oogopslag had vastgesteld dat er in de taxi nog niemand anders had plaatsgenomen, langs den chauffeur, die het portier voor haar geopend hield, den donkeren wagen in.

Hoofdstuk V
De vijand laat de tanden zien

De afstand tusschen het obscure hotelletje en het hotel X*** was niet groot en de weg er heen aan Thea natuurlijk wel bekend, zoodat, zelfs indien de chauffeur niet was voor wien hij zich uitgaf, het gevaar voor de spoorzoekende detective niet bijster groot kon zijn. Zij behoefde niets anders te doen, dan onraad te zien in elken van den rechten weg voerenden zijstap, op dat oogenblik desnoods met behulp van haar revolver den chauffeur te dwingen tot stoppen en zelf den wagen uit te springen. Het gezochte hotel lag dicht bij de Munt; de kans, dat zij door de tegenpartij kon worden overvallen was dus, ook al zou de chauffeur stoppen op een niet door haar gewenscht punt, vrijwel uitgesloten. Dat zij daar achterin den wagen zat zonder een spoor van ongerustheid, was minder een kwestie van moed, dan wel van besef van veiligheid. Niet alleen voelde ze zich op haar gemak, ze voelde zich tevens voldaan, omdat ze weer eens een voorsprong op de politie had. Al zou de inspecteur, aan wien deze zaak opgedragen werd, er zeker geen gras over laten groeien.

De taxi reed op den N.Z. Voorburgwal, de lange, breede en vrijwel rechte straat, waar het verkeer met groote snelheid kan gaan. Alleen bij het postkantoor, waar de verkeersagent eerlijk den uit vier richtingen komenden automobilisten hun beurt tracht aan te geven, moest worden gestopt, totdat de file uit de Raadhuisstraat haar weg zou hebben gevonden. En hier was het, dat, terwijl de taxi stilstond, Thea plotseling afstand deed van elke neiging tot innerlijke rust, omdat ze, in het spiegeltje boven de voorruit, het door een straatlantaarn verlichte gezicht van den bestuurder zag. Tusschen zijn smal geopende lippen schemerde het wit van zijn grimmig op elkaar gebeten tanden; aan weerszijden was de mond ietwat omhoog getrokken, wat hem de verbeten grijns gaf van een zich in door hem veroorzaakt onheil verlustigenden booswicht. Ook hij keek in het spiegeltje, waarschijnlijk of achter zijn auto een ander voertuig gekomen was, waarop hij zou moeten letten indien hij, je kon nooit weten, een meter of wat achteruit moest rijden. Maar toch tevens keek hij háár aan, een seconde, korter nog dan een seconde, met een zoo dreigenden blik, dat het haar de grootste inspanning kostte, niet te laten bemerken dat ze van hem schrok. Vanaf dit oogenblik hield ze de hand bij de taschopening, alsof ze voortdurend bereid was, bliksemsnel haar revolver voor den dag en in den rug van den man te brengen. Indien zij nog getwijfeld mocht hebben, of hij met opzet haar weg had gekruist, dan was die twijfel nu wel opge-

heven. Tegelijkertijd echter was zij nieuwsgierig naar wat hij zou doen; als het hem gelukte, haar de door haar nu vrijwillig opgenomen taak niet te laten volbrengen, warempel, ze zou behalve afschuw ook nog respect voor hem hebben gekoesterd.

De wegkruising werd vrijgegeven voor het verkeer, dat de Raadhuisstraat wilde passeeren. Thea's chauffeur schakelde op de eerste versnelling en de oude wagen kwam knerpend op gang. Hetzij de claxon stuk was, hetzij de bestuurder zijn accu wilde sparen, de noodige, toen nog niet door beperkende bepalingen tot noodzakelijke signalen verminderde waarschuwingsgeluiden werden voortgebracht door een schorren toeter, waaraan de venijnige knepen van den chauffeur in den hardgummi bal onheilspellende kreunen ontlokten. Misschien wilde de man voor zichzelf de illusie van groote snelheid verhoogen, door te doen, alsof zijn vaart niet te stuiten was; op zichzelf was die vaart niet zoo geweldig, dat het stuurwiel zóó stevig behoefde te worden vastgeklemd.

De wagen schokte en hobbelde over elke oneffenheid van het plaveisel; de motor zwoegde en rikketikte, alsof hij alle andere geluiden moest dempen. De chauffeur had het raampje naast zich opengedraaid, ofschoon de temperatuur niet naar tocht deed verlangen. Hij kon daar de bedoeling mee hebben, iemand die in een inhalende of in een zeer langzaam van de andere zijde passeerende auto zat, in staat te stellen, op zijn passagiere te

schieten. Nu Thea eenmaal die mogelijkheid overwoog, berekende ze, dat de door den bestuurder aangehouden snelheid daartegen slechts matige moeilijkheden in den weg legde. Zij was voortdurend op haar hoede en schoof zoover mogelijk naar rechts, opdat het lichaam van den man vóór haar grootendeels de baan van het geopend portier naar haar afsloot. Aan deze voorzorg zou ze weldra haar leven te danken hebben. Zij hield de rechterhand op de kruk, waarmee ze het portier zou kunnen openen dadelijk wanneer er rechtstreeks gevaar dreigde. Op bijstand van het publiek behoefde ze hier niet te rekenen, want slechts een enkele voetganger haastte zich over het verlaten trottoir. Bovendien, hoe zou zij kunnen weten, of die voetganger niet een rol te spelen had in een voorbereide scène? Thans hield de chauffeur zoo dicht langs het trottoir, dat de veronderstelling als zou hij met een voetganger samenspannen niet te ver gezocht was.

Wanneer men een vijand bestrijden wil, moet men zijn wapenen kennen. Nu Thea eenmaal de overtuiging had, dat de chauffeur haar, op zijn gunstigst uitgedrukt, niet goed gezind was, doorleefde ze in enkele seconden alle aanslagen, die in deze op dit uur vrijwel verlaten straat op haar gepleegd zouden kunnen worden. Natuurlijk, zij had het volste recht, om uit te stappen waar zij het zou verkiezen; ze zou den chauffeur kunnen zeggen, dat hij stoppen moest, hem dan betalen en te voet verder gaan. Als ze dit echter deed, dan

zou zij niet meer in deze richting kunnen zoeken. Ofwel de man zou haar laten gaan en bleek dan onschuldig aan wat ze in stilte van hem dacht, ofwel hij zou trachten, haar te weerhouden en zij zelf zou daardoor genoodzaakt zijn, tot geweld over te gaan. Wilde zij dus de haar door den tegenstander zelf geboden kans benutten, dan moest zij kalm afwachten, wat de bestuurder in zijn schild voerde. Om oogenblikkelijk te weten, wat haar te doen zou staan, overwoog ze, op welke manier een verrassing zou kunnen komen.

Ze vond echter geen oplossing, die haar bevredigde. De auto in brand laten geraken had voor den vijand geen zin, omdat dan in ieder geval spoedig politie ter plaatse zou zijn en zij zich bovendien zelf al in veiligheid zou hebben gesteld. Indien althans de portieren niet waren afgesloten. Ze probeerde de kruk te draaien. Het ging zonder eenige belemmering. De tweede mogelijkheid, een auto-ongeluk, een botsing of een te pletter rijden tegen een muur, zou niet te veroorzaken zijn, zonder dat ook het leven van haar begeleider in de waagschaal gesteld werd. Wat overigens het te pletter rijden betreft, de oude kar kon onmogelijk een daarvoor vereischte vaart maken. Te zeggen, dat Thea voor een groot deel leefde op ingevingen, zou ongerijmd zijn; zoo nu en dan evenwel, juist wanneer haar gedachten in een kringetje begonnen te loopen, wist ze eensklaps met ontstellende zekerheid, wat er zou gaan gebeuren, ook al leek zulk een inval absoluut ongegrond. Een glimlachje

lichtte in haar oogen. Ze wist niet hoe, ze wist zelfs niet eens zeker òf een aanslag op haar leven zou worden gedaan. Wat zij echter wèl wist, was dat zij op het juiste oogenblik en de juiste manier optreden zou.

De taxi had het Spui bereikt en reed naar het Koningsplein, om aan de overzijde van den Singel te komen, vanwaar hotel X*** weldra bereikt zou zijn. De wagen kreunde den hoek om; alleen wanneer hij een poosje rechtuit reed, kon de snorder-chauffeur zich een houding aanmatigen, alsof hij zijn klanten niet blootstelde aan het gevaar, het doel niet of althans niet zonder onderbreking te zullen bereiken. In bochten en bij het bestijgen van een brughelling zou Thea zijn grimmige gelaatsuitdrukking echter kunnen toeschrijven aan schaamte over het ongemak, dat zij in den hotsenden wagen moest ondervinden. Aan de auto zou niet veel verbeurd zijn, indien er een ongeluk mee plaats had, stelde ze voor de zooveelste maal vast. En omdat ze dit vaststelde op het oogenblik, dat de wagen linksaf zwenkte den duisteren Singel op, begreep ze eensklaps, gesteld althans dat de bestuurder kwade bedoelingen had, den geheelen toeleg. Ze zat op het randje van de bank, uiterst rechts, met de hand op de kruk van het portier. De chauffeur zat links voor haar. Ze was er voortdurend op voorbedacht het portier open te duwen en de straat op te springen.

Het gedeelte van den Singel tusschen Koningsplein en Vijzelstraat is slechts kort, doch 's avonds,

bij een schaarsche verlichting van trottoirlantaarns, verre van aanlokkelijk voor automobilisten. Er is aan één zijde trottoir, dus ook aan één zijde licht; links, achter de op betrekkelijk grooten afstand van elkaar geplante iepen, ligt de breede en diepe gracht. Eenmaal per week is hier gedurende de morgenuren bloemenmarkt; dan liggen de schuiten met bloemen en planten als onoverdekte winkels aan de kade. De dagen, dat er geen bloemenmarkt wordt gehouden, ligt er een enkel, laag, met kolen geladen schip, doch is er rijkelijk gelegenheid, om het water in te rijden. Gelukkig komt dit vrijwel nooit voor; anders zouden trouwens maatregelen ertegen getroffen worden, want raakt op die plaats een auto te water, dan is de kans, de inzittenden er levend uit te halen, miniem, omdat er minstens een kwartier heengaat, voordat de verongelukte auto door een takelwagen op het droge geheschen is.

De bestuurder had, in de bocht bij het Koningsplein, overgeschakeld op de tweede versnelling. In aanmerking genomen, dat zijn wagen een, wat de volksmond noemt aschkar was, zou men hierin niets vreemds kunnen zien. Het voertuig sukkelde nu met een zeer gematigd gangetje de duisternis in en behield dezen gang, ook al werd zijn weg niet door andere voertuigen versperd. In den wagen was het thans zoo donker, dat Thea niet kon zien, wat de chauffeur, die eens was gaan verzitten alsof hij voordien niet geheel op zijn gemak zat, deed. Zij spande haar oogen in tot ze

er pijn van gingen doen, waarbij ze tevens links en rechts door de kleine raampjes moest opletten, of er niet van buitenaf gevaar dreigde. Want indien een aanslag beraamd was, dan zou die nergens beter dan hier kunnen worden gepleegd. Zij zag echter niemand, noch aan de kade, noch op het trottoir en ofschoon ze de hand aan het portier bleef houden, begon ze zich al te verzoenen met de gedachte, dat de snorder werkelijk niet anders dan een snorder was en hij haar over een minuut zou afzetten voor den ingang van hotel X***. Totdat, juist tusschen twee boomen, de chauffeur het stuurwiel opeens een ruk naar links gaf, waardoor de wagen een zoo snelle zwenking maakte, dat de motor dreigde af te slaan. Wat nu volgde, gebeurde wederom veel sneller dan het zich laat beschrijven. Zelfs wanneer men het in werkelijkheid gezien zou hebben, zou men niet àlle handelingen van den chauffeur en van Thea, en daarbij nog hetgeen met de auto gebeurde, hebben kunnen volgen. De wagen had, zooals reeds gezegd, een zeer gematigden gang, maar deze was nog wel zoo snel als die van een hardlooper. Van den rijweg naar de kade was nauwelijks een zestal meters en op het moment, dat de taxi recht op het water toereed, was deze korte afstand door de bocht bovendien verminderd tot twee of drie meter. Nog een seconde en het oude vehikel zou, met den kop omlaag, de gracht inrijden. Nu was het Thea duidelijk, wat de bestuurder, toen hij zooeven ging verzitten, had voorbereid. Voordat de boomenrij

gepasseerd was, had hij, na een stevig intrappen van het gaspedaal, zoodat de motor ronkend aanzette, het portier geopend, zijn linkerbeen op de treeplank geplaatst en zich van zijn zitplaats achter het stuurwiel vrijgemaakt. Nu sprong hij op straat, het portier, waarvan hij het raampje met voorbedachtzaamheid gedurende den geheelen rit had opengelaten, achter zich dichtklappend. Eén stap, twee stappen méé met de hem door de auto gegeven vaart, sprong hij in de richting van de grachtdiepte, dan stond hij stil en zag de zwarte massa in de duisternis omlaag glijden. Een kreet weerklonk, de kreet van een vrouw in nood. Hij grinnikte spottend en voldaan. Hij had hier niets meer te zoeken, doch begreep stellig, de achterdochtige belangstelling van het nu aan alle zijden toeschietende publiek te duchten te hebben, indien hij zich thans weghaastte. Dus begaf hij zich dichter nog aan den waterkant en gebaarde heftig met de armen, dat hier een vreeselijk ongeluk gebeurd was en dat hij, terwijl hij uit de Geelvinksteeg, ja, hier rechttegenover, kwam aangeslenterd, het voor zijn oogen zag gebeuren, zonder er iets tegen te kunnen doen.

Gelukkig voor hem, hadden meerdere menschen, volgens hun luid geroepen verklaringen, het ongeluk zien gebeuren, waardoor hij niet als eerste door de inmiddels toegesnelde politie werd ondervraagd. Trouwens, voor ondervraging was het nu de tijd nog niet. Eerst diende het mogelijke te worden gedaan, om de inzittenden van de auto te redden.

Een der omstanders trok, ondanks de koude, jas en vest uit, sprong de gracht in, om duikende de portieren te openen.

‘D'r zit een vrouw in,’ klonk een van sensatielust zoowel als van schrik bevende stem.

En meerdere toeschouwers bevestigden, dat ook zij den kreet om hulp hadden gehoord. Het verkeer, overigens hier aan den Singel niet druk, stond geheel stil, belemmerd door de steeds toenemende groep van nieuwsgierigen, die het nieuws moesten hebben van hooren-zeggen, waardoor het al meer en meer verminkt, meer en meer opgesmukt werd, totdat niemand meer wist, of er nu eigenlijk wel een auto te water was geraakt, of dat het een fiets was. Tusschen twee boomen bakende de politie een klein terrein af voor vrije handeling van de reddingsploeg, bestaande uit een takelwagen en den reeds te water gesprongen, vrijwilligen duiker. Enkele politie-auto's en motorrijwielen werden opgesteld aan de overzijde van de gracht, vanwaar ze met hun koplampen het water in een onheilspellende belichting zetten, die de bezige mannen van den takelwagen spookachtig bescheen bij hun lugubere taak. In de drukte had de chauffeur van de gezonken auto de overvloedig aangeboden gelegenheid aangegrepen, om onopvallend te verdwijnen. Hij kuierde verder in de reeds per taxi gevolgde richting, naar het Muntplein. Hij stak een sigaret op, die erg dúúr rook voor een doodgewonen snorder. Maar hij had die sigaret dan ook verdiend met levensgevaar. Alleen zijn groote be-

hendigheid had hem bewaard voor het lot, door hem gewelddadig toegewezen aan de vrouwelijke detective, die nu op den bodem van de stinkende gracht in de al lang volgestroomde auto-gevangenis haar te groote belangstelling in haar niet rakende zaken met den dood moest bekoopen.

Het duurde meer dan een half uur, voordat de verongelukte taxi boven water gehaald was. De vier portieren waren allen gesloten; alleen het raampje bij de plaats van den bestuurder stond geheel open. Men kon niet zien, wat in de auto verborgen was. Doch van de nu aanwezigen zou niemand zijn weg vervolgen, voordat de lugubere inhoud was vastgesteld.

Hoofdstuk VI
Thea wil twee vliegen vangen

De snorder, die geen enkelen keer omkeek naar den oploop, dien hij had veroorzaakt en waaruit hij, dat was zijn eenige vrees, ternauwernood aan de aandacht van de politie had kunnen ontsnappen, rookte zijn kostelijke sigaret met een kalmte, die men gewoonlijk bij rookende taxichauffeurs niet aantreft. Aanvankelijk had hij min of meer geslenterd, nu liep hij met bedaarden, doch regelmatigen stap, als iemand die een doel heeft, doch geen bijzondere haast om het te bereiken. Geen sterveling zou in hem een man vermoeden, die zooeven een misdaad, een moord gepleegd had. Indien hij de gedachten daaraan nog niet geheel uit zijn hoofd gebannen had, dan toch bedrukten ze hem niet. Hij ging de Munt langs, de brug over het Rokin over, de stille Doelenstraat in. Hij keek niet één keer om, maar hij had immers ook geen reden, achter zich te kijken? De eenige, die te vreezen was geweest, rustte in een volgeloopen auto. Rustte! Hij grinnikte, nu hij zich trachtte voor te stellen, wat zich in zijn waardelooze rammelkast van een taxi

had afgespeeld voordat de rust van het stinkende grachtwater er heerschte. Hij schurkte zich behagelijk in den breeden kraag van zijn jekker, zoodat zijn hoofd bijna geheel wegdook in zijn chauffeurspet en dien kraag. In de Doelenstraat verdween zijn breede gestalte in een vernauwend en verderop verduisterend perspectief, om wederom op te duiken onder de eerste lantaarn aan den Kloveniersburgwal. Hier ging hij voort dicht langs de huizen, zoodat men, hem volgend, hem wel zeer goed in het oog diende te houden, wilde men het risico niet loopen, dat hij een dier huizen zou binnengaan, zonder dat men met zekerheid zou kunnen zeggen, in welk hij zich aan het oog had onttrokken. Wij, lezer, volgen hem en omdat wij niet gebonden zijn aan den gang te voet, kunnen we hem zelfs vrij dicht op de hielen blijven. Maar waar was hij dan eensklaps gebleven? Oudere schrijvers zouden hier aanleiding vinden, te zeggen, dat hij door de aarde verzwolgen was. En dat nog wel onder het licht van een lantaarn. De eenige mogelijkheid om hier spoorloos te verdwijnen werd geboden door de Oudemanhuispoort, de lange, breede, gewelfde gang onder de huizen door naar den O.Z. Achterburgwal, waar de schamele verlichting het iemand, die zich verbergen wilde, mogelijk maakte, een schuilplaats te zoeken. Doch hij was daar niet, niet bij den ingang, niet verderop, nergens in de groote nissen, waar overdag de boekenstalletjes aaneen rijen, niet bij den uitgang tenslotte en evenmin aan den Achterburgwal. Zooals men, iemand uit het oog verloren

hebbende, terugkeert langs den afgelegden weg, als had men hem zonder dit te bemerken gepasseerd, zoo keeren ook wij terug, de Oudemanhuispoort nogmaals door, langs de nissen, waarin deuren zijn voor de pakhuizen, die dienen als bergplaats voor de handelaren in oude boeken. En wij naderen opnieuw de opening tusschen de huizen, waar we zooeven de poort zijn binnengegaan. De snorder, tot dusver slechts een misdadiger, nu tevens een geheimzinnig wezen dat zich als het ware in het niets kon oplossen, was er niet meer. Of toch? Daar ginds, in dien aardedonkeren hoek? Te zien was er niemand, maar soms voelt men de aanwezigheid van iemand aan, ook zonder dat men hem ziet. Er was iemand in dien hoek, doodstil, bewegingloos, wachtend. Waarop? Op de gelegenheid, een derden aanslag te plegen? Nu lichtte er de gloeiende punt van een sigaret, die omhoog geheven werd, naar den mond en een doordringend zoete geur verspreidde zich, de geur van Amerikaansche tabak. Thea Zwart, die den sluwen chauffeur op den voet gevolgd was en gezien had, met hoeveel genoegen hij zijn sigaret rookte, kon de verleiding niet weerstaan, nu zij toch wachten moest, even te rooken. Zij had gezien, dat de door haar gevolgde door een der pakhuisdeuren verdween; zij zou hem hier opwachten, al kwam hij pas weer den volgenden morgen te voorschijn.

Niet alleen dus was zij niet in de taxi om het leven gekomen, maar zij voelde zich in geen enkel opzicht als een drenkeling, omdat zij zich volkomen

droog had weten te houden. Nauwelijks had haar chauffeur de deur bij het stuurwiel geopend, of zij had op haar beurt de kruk van het door haar gebruikte portier omgedraaid. Op het oogenblik, dat hij er uit sprong, zat zij nog op den rand van de bank; zelfs op het gevaar af, dat de wagen haar toch naar de diepte meesleurde, wilde ze voorkomen, dat de man haar ontvluchting bemerkte. Toen hij het portier toezwaaide, liet zij zich uit den wagen glijden, zoodat ze op het plaveisel viel. Vlug stond ze weer op en wist achter een der boomen te kruipen, voordat de auto met den kop omlaag de gracht indook. Nog verborg de wagen haar voor het gezicht van den chauffeur en dit deed haar den gil slaken, die hem overtuigde, dat zij het water op zich toe zag komen. Zoodra hij zich uit de menigte bevrijdde en zijn weg vervolgde, ging ze hem doodkalm na. Tot hier toe, waar ze hem uit het oog verloren had en waar ze wachtte op de verschijning van iemand uit een der pakhuizen. Dat die iemand in het minst niet lijken zou op den snorder, betwijfelde ze geen oogenblik. Dat hij haar, als ze hem ook aanstonds volgde, zijn identiteit zou verraden, hoopte ze. En dat zou hij stellig, indien hij de poort niet verliet aan de zijde, vanwaar hij hem betreden had. Want dàn zou hij haar moeten voorbijgaan, haar opmerken en, ook al liep het daarna gunstig voor haar af, op zijn hoede zijn. Indien zij echter buiten de poort op hem wachtte, zou zij zichzelf, als hij toevallig buiten kwam op het moment, dat zij naar binnen keek, aan hem

verraden. Zij veronderstelde de kans, dat hij aan den Achterburgwal de poort zou uitgaan, het grootst en had het er in elk geval maar op gewaagd. Zooals ze nu ook dit rooken waagde. Het ontsnappen aan den dood maakte haar overmoed, waarvan ze gewoonlijk tòch al niet te weinig had, er niet kleiner op.

Zij wachtte. Op haar horloge zag ze, nadat haar oogen aan de radiumwijzers gewend waren, dat het even over achten was. De man had dus al ruim tien minuten tijd gehad veranderingen in zijn uiterlijk aan te brengen. Dat hij er zoolang over deed, voorspelde een complete transformatie en dus was zij in het geheel niet verrast, toen nadat opnieuw vijf minuten waren voorbijgegaan een heer door de bewuste pakhuisdeur de Oudemanhuispoort inkwam. Hij geleek in niets op den man, die er door verdwenen was. Haar oogen waren zoo goed aan het schaarsche licht gewend, dat ze, al kon ze zijn gezicht nog niet zien, zijn gestalte duidelijk onderscheidde. Maar ze zag tevens, dat hij zich niet van haar verwijderde, doch naar haar toe kwam. Een kleine kans, dat hij haar onbewust van haar aanwezigheid zou voorbijgaan, bestond niet. Ook al zou hij haar niet zien, dan toch moest hij door den geur van haar sigaret, al had ze die tusschen de vingers uitgeknepen en laten vallen, gewaarschuwd worden. Ze hing haar taschje aan den riem over haar arm, nadat ze zich zoo goed mogelijk op een ontdekking had voorbereid. En ze nam dezen tegenslag bij gebrek aan beter toch maar op

van de voordeeligste zijde, het lot prijzend, dat haar in staat stelde, den man die bijna haar moordenaar geworden was, zonder dat hij dit thans reeds wist, gade te slaan.

Hij was breedgeschouderd en dus, maar dat had ze ook reeds vastgesteld toen hij nog voor chauffeur speelde, niet dezelfde, dien zij in de Scheldestraat had nageloopen, de moordenaar van mijnheer Beermans. Zij zou dus te doen krijgen met minstens twee vijanden, die geen van beiden zouden terugdeinzen voor een moord. Hij droeg een dikke winterjas, waarboven een witzijden das zijn boord en overhemd bedekte. Inplaats van de plompe laarzen, die hij als snorder gedragen had, liep hij nu op lage lakschoenen, die bij dit gure winterweer heelemaal niet bij een voetganger op straat hoorden en dus deden veronderstellen, dat hij òf weldra ergens zou binnengaan, òf wel een auto zou aanhouden zoodra hij die zag. Tusschen zijn schoenen en den onderkant van zijn jas waren de pijpen van een zwarte pantalon en, aan de rechterhand, had hij een lichten wandelstok van rotting, dien hij ietwat dandieus zwaaide. Het ontbrak er alleen aan, dat hij een modeliedje floot. Dan zou hij de volmaakte fat zijn, die hij òf van nature was, òf als hoedanig hij zijn volgende rol te spelen had. Doch fluiten kon hij thans niet, om de eenvoudige reden, dat hij ook nu weer een sigaret rookte.

Hij naderde zorgeloos, zich van geen kwaad en stellig van geen gevaar bewust. Hij wekte bij Thea

bewondering, omdat hij, indien hij thans geen comedie speelde, dat zeker zooeven gedaan had en in beide rollen, die van den snorder en die van den dandy, bleek hij zich zoo volkomen te kunnen inleven, dat de gedachte aan de onbegrensde mogelijkheden van zijn creaties huiveringwekkend was, want tenzij zij hem voortdurend op den voet zou kunnen volgen, leed het geen twijfel, of hij zou zich over enkele minuten in een absoluut andere, onherkenbare vermomming, als een vreemde aan haar kunnen laten voorstellen. Met andere woorden, vanaf dit oogenblik tot aan het moment, waarop hij onschadelijk werd gemaakt, zou Thea alléén bij kennissen zeker kunnen zijn, dat ze niet argeloos zichzelf overleverde aan een nooit genoeg te duchten vijand.

Hij schreed kalm voort; nog had hij niet het flauwste vermoeden van de verrassing, die hem bij den uitgang van de poort wachtte. Zijn crême wildlederen handschoenen trokken bij elke beweging strepen van licht door den valen schemer onder de gewelfde gang. Nu wierp hij zijn sigaret weg, nu stak hij de rechterhand, nadat hij den stok in de andere hand had overgenomen, in den jaszak. Nu zou hij die, àls hij de gestalte in den donkeren hoek had opgemerkt, wellicht gewapend weer voor den dag kunnen brengen. Niets in zijn houding had te kennen gegeven, dat hij den toestand, waarin hij zich bevond, overzag. Doch tegenover een zoo gevaarlijken schurk mocht Thea niet de minste zorgeloosheid betrachten en dus, dadelijk nadat hij de

hand in den zak had gebracht, flitste het licht van een zaklantaarn aan, die gericht was op een kleine, luxe revolver, waarvan de loop wees in de richting van de borst van den heer. Voor wie hem thans zou hebben gezien, zou hij zich zeer goed en met groot succes hebben kunnen voordoen als een uit hebzucht overvallen rijke.

‘Laat uw hand daar,’ beval een stem, die hem even met de oogen deed knippen in verbazing. ‘Als u die hand niet in uw zak laat, dan schiet ik.’

‘Niet doen,’ zei hij, zonder een zweem van vrees en met een tikje geaffecteerde stem. ‘Dames moeten niet met zulke wreede voorwerpen omgaan. En waaraan dank ik die eer?’

‘Aan het feit, dat u niet den anderen kant heenging,’ antwoordde ze oprecht.

‘Dan zou u me gevolgd zijn? Maar had ik het geweten, stellig zou ik het niet tot dergelijke gewelddadigheden hebben laten komen.’

Hij spotte en wie spot, wekt altijd den indruk van nog niet te hebben verloren. Zeker zou het er onaangenaam voor hem hebben uitgezien, indien thans een agent van politie de poort was ingekomen, bij wien Thea, na haar later met bewijzen te staven beschuldiging van een aanslag op haar leven, steun gevonden zou hebben. Tot zijn geluk echter was er niet alleen geen politie-agent, doch zelfs geen burger om Thea bij te staan en tegenover de list van haar chauffeur kon zij niets stellen, dan haar kleine revolver. Ze wilde hem niet laten gaan, doch wist niet, hoe ze hem vasthouden moest.

De kans, om door hem in contact te worden gebracht met het kamp van den vijand, was verkeken; nu zou ze dien vijand, als ze er in slaagde dezen schurk uit te leveren, althans een flinken slag toebrengen.

'En wat hebt u nu voor rare plannen?' ging hij voort. 'Het is toch niet onbescheiden, te willen weten, waarom u mij zoo onvriendelijk dwingt tot stilstaan? Als u de lantaarn even op u zelf zou willen richten, zou ik tenminste weten, welke slagvaardige vriendin me deze poets wilde bakken.'

'U behoeft mijn gezicht niet te zien, om me te herkennen,' antwoordde ze. 'En wat mijn plannen betreft, wat zou u er van zeggen, als we aanstonds eens in gezelschap van een paar politie-agenten in dat pakhuis gingen kijken naar een stel kleeren, dat behoort bij den eigenaar van een zooeven verdronken, nu echter vermoedelijk wel weer opgedregde auto?'

Hij lachte gul, niet gemaakt, niet tooneelspelerachtig, doch oprecht. 'Het schijnt, dat wie u ook zijn mag, u het er op gezet hebt, mijn gedachten in duisternis te doen ronddolen. Het spijt me, jonge dame, dat ik u niet begrijp. Als u er speciaal op gesteld bent, wil ik gaarne een van die pakhuizen met u aan een inspectie onderwerpen. We hebben daar, dunkt me, niet eens hulp van anderen bij noodig. Maar wat ik daar mee te maken heb, waarlijk, het is me een raadsel.'

'U blijft daar stáán,' zei ze kortaf, geprikkeld door zijn zoo goed gespeelde nonchalance. Ze voor-

spelde zich van een pakhuisonderzoek, na zijn optreden, al geen succes meer, doch ze vertrouwde er op, dat haar aanklacht sterk genoeg zou zijn, om naar dezen gesoigneerden mijnheer een onderzoek in te stellen, waarbij hij eventueel een alibi zou moeten staven, door zijn vrienden, bijkans zeker zijn medeplichtigen, te hulp te roepen. Slaagde ze er in, hem te doen blijven totdat versterking gekomen was, dan zou ze dus ondanks dezen tegenspoed nog iets naders aangaande haar tegenpartij te weten kunnen komen.

'Ik heb het tot nog toe opgevat als een verzoek,' antwoordde hij, nog steeds op denzelfden amicalen, welwillenden toon. 'Maar als u werkelijk van plan bent, gevváárlijk te worden, wel, dàn voel ik voor uw gezelschap niet veel. En dus,' hij hief, ondanks haar waarschuwing, de hand uit den jaszak, lichtte zijn hoed, 'groet ik u. Ik word trouwens verwacht voor een conferentie,' voegde hij er nog ironisch aan toe.

Hij nam in het minst geen notitie van de revolver in Thea's hand. Dat zij schieten zou, indien hij tegenover haar geweld pleegde, daaraan twijfelde hij niet, doch dat zij niet schieten zou, wanneer hij kalm verder liep, stond evenzeer voor hem vast. Zoo goed als het feit, dat ze hem volgen zou; wat ze trouwens ook oorspronkelijk van plan was. Nu echter deed ze het zonder zichzelf verborgen te houden; ze liep bijna naast hem, hield hem bij, de kleine revolver in de hand. Hij zwaaide zijn wandelstok alsof hij in het geheel geen onaange-

name gedachten koesterde; hij nam een houding aan, alsof hij er zich in schikte, met haar te wandelen, min of meer een wat gemelijken-echtgenootrol speelde hij thans. Zoodra hij zekerheid had, dat ze hem niet alleen liet gaan, had hij zich omgewend en nu ging hij dus opnieuw de poort door, langs het pakhuis, waarin hij zich, naar de overtuiging van Thea te oordeelen tenminste, van taxichauffeur herschapen had in zorgeloos welgedaan heer, die het leven wel zoowat kende. Zij verlieten de Oudemanhuispoort, gingen langzaam voorbij het Binnengasthuis, zonder nog iemand te zijn tegengekomen. Bij den Grimburgwal echter, toen iemand uit tegenovergestelde richting hen naderde, zwaaide de dandy met zooveel behendigheid zijn rotting, dat hij er Thea's revolver mee in de lucht sloeg. Zij keek haar wapen na en hoorde een spottende stem, die haar goedenavond wenschte. Toen ze daarna naar hem keek, was hij, maar nu nog stelliger dan toen hij als chauffeur de Oudemanhuispoort inschoot, spoorloos verdwenen.

Hoofdstuk VII
Terug op het eerste spoor

Zij verloor geen tijd met naar hem te zoeken. Ze raapte haar revolver van de straat, voelde met de vingers, of het parelmoer door den val beschadigd was, constateerde met voldoening dat dit ongedeerd was gebleven en toog, ditmaal besloten zich door niets meer te laten afleiden, op weg naar hotel X***, dat ze van hier in enkele minuten zou kunnen bereiken. IJlings balans opmakend van het avontuur, waarin de tegenpartij gewonnen had, stelde ze zich er mee tevreden, dat ze tenminste wist, hoe het wáre gezicht van den chauffeur er uit zag. Hij had donkere oogen, bijna zwart haar, geen snor, een rechten, sterken neus, smalle, zelfzuchtige lippen, kleine ooren en een prachtig gebit. Ze troostte zich bovendien met de gedachte, dat ze, indien er wèl hulp was komen opdagen, langen tijd in beslag genomen zou zijn door het afleggen van verklaringen. Hoewel ze daarbij den dandy-chauffeur direct betrokken zou hebben en hij dus tenminste tijdelijk niet in staat was, kwaad aan te richten, bestond de kans, dat anderen - de moor-

denaar van Beermans liep immers nog op vrije voeten - inmiddels ten uitvoer brachten, waarvoor degene, die haar had laten roepen, bevreesd was. Bij de verrassing in de Oudemanhuispoort had ze per saldo slechts één verliespunt, namelijk het directe bewustzijn van de tegenstanders, dat zij bij die autoramp niet om het leven gekomen was. En dit kon zij wellicht waardeloos maken, door oogenblikkelijk een onderhoud te hebben met den man of de vrouw, die Beermans naar haar huis had gezonden. Ze hield zich voor, dat ze weer eens te hard van stapel had willen loopen, door niet af te wachten, of de onbekende cliënt bijzonderheden over den tegenstander wist, die ze nooit door een persoonlijken speurtocht te weten zou kunnen komen. Nee, zei ze tot zichzelf, dat is niet zoo. Als men wist, wie achter dezen eersten moord stond, zou de tweede aanslag, op mijn eigen leven, niet zijn gepleegd. Het ligt voor de hand, dat mijn hulp werd ingeroepen tegen een totaal onbekenden, in het duister werkenden vijand.

Aldus gehard tegen de teleurstelling, ook hier niets naders aangaande den ongeëvenaarden tooneelspeler te zullen vernemen, betrad ze de hall van hotel X***, waar ze zich vervoegde aan een klein kantoortje, met een matglazen deur uitkomend in de hall. Het kostte haar eenige moeite, te doen begrijpen welke bewoner van dit hotel door haar gezocht werd, temeer daar ze niet zeggen wilde, dat Beermans vermoord was, omdat dan zeker, om alle opspraak te voorkomen, gedaan

worden zou, alsof zij hier volstrekt niet wezen moest.

‘U kent hem vermoedelijk wel,’ zei ze, met haar beminnelijkste glimlachje. En ze beschreef den man, dien zij in de ziekenauto zoo nauwkeurig had opgenomen. ‘Hij moet een vriend of althans een goede kennis zijn van een uwer gasten. Hij verwees mij tenminste hierheen, maar hij deed het per telefoon en daardoor verstond ik den naam van uw gast zoo slecht, dat ik hem daarna finaal vergeten heb.’

‘Als u mijnheer Vreeland spreken wilt, een oogenblik.’

De administrateur greep de huistelefoon en zocht op een ingewikkeld schakelbord het contactknopje van de kamer van mijnheer Vreeland. Thea wilde nog iets eraan toevoegen, dat het er niet om ging, met wien zij, doch dat het er om ging, wie met haar wilde spreken. Ze deed dit niet, want indien de opgeroepene dadelijk zou doen blijken, te weten wie Thea Zwart was, kreeg ze daardoor immers het bewijs, aan het juiste adres te zijn.

‘Juffrouw Zwart, ja?’ vroeg de administrateur haar, opdat niet ook hij door het onzuiver uitspreken van een naam verwarring stichten zou. Hij had den hoorn aan het oor, luisterde, keek gemelijk terzijde in zijn boeken, alsof hij vreesde door deze onderbreking uit zijn werk te zullen raken. Dan kreeg zijn gezicht eensklaps de uitdrukking van gewoonte-beleefdheid, zooals men die bij alle hotelpersoneel gewoonlijk ziet. ‘Een oogenblik,

mijnheer Vreeland. Hier is een dame, die u wenscht te spreken, juffrouw Zwart. O ja, juist, dank u.'

'Kamer drie-en-twintig, eerste etage,' zei hij, tot Thea, terwijl hij zonder verder notitie van haar te nemen naar zijn werk terugkeerde.

Thea aarzelde een oogenblik. Zij wàs aangediend. Waarom zou ze dan den portier er ook nog in betrekken? Snel besloten wendde ze zich om, ging het vertrek uit, liep de hall door naar de breede trap, die ze vlug besteeg. Ze schudde afwerend het hoofd als antwoord op de buiging van den liftboy, die naast de opengeschoven lift stond te wachten. Ze zou zoo min mogelijk vreemden betrekken in het nu naderend onderhoud. Ze vergunde zich geen vertrouwen in wien dan ook, sedert ze de wonderbaarlijke transformatie van haar chauffeur had gezien.

Het vinden van de aangeduide kamer leverde geen moeilijkheden op. Boven de deur, op den post, was een rond emaille nummerplaatje geschroefd, zoodat ze onmogelijk aan een verkeerde deur kon kloppen. Ze tikte resoluut aan. Ze had de, hopelijk ongegronde, dwaze gedachte, dat er met haar cliënt, die Vreeland bleek te heeten, iets gebeuren zou voordat het gesprek met haar ten einde, ja, wellicht zelfs nog voordat het begonnen was. Toen er geen antwoord kwam, klopte ze dan ook nog eens, dringender en luider. Een sympathieke, door heeschheid ietwat getemperde, doorgaans echter vermoedelijk zware stem antwoordde.

'Juffrouw Zwart? Ja, als u even wilt wachten. Ik

ben dadelijk tot uw dienst. Die ezels beneden....' Wat er met die ezels van het personeel aan de hand was, verklaarde de spreker niet uitvoeriger. Hij strompelde naar de deur en draaide een sleutel om, waarna hij Thea binnenliet in een kamer, die tot de duursten van het hotel behoorde.

'U moet mij verontschuldigen, dat ik u maar heel eenvoudig ontvang, juffrouw Zwart,' begon hij, nog voordat hij haar had aangeboden, plaats te nemen. 'Eigen personeel houd ik er, in een hotel, niet op na, omdat het teveel rompslomp meebrengt en vooral ook, omdat ik het wel heb verleerd menschen te vertrouwen. Maar zoo gaat het toch op den duur ook niet, trouwens, op den duur in een hotel, en dan van het eene naar het andere verhuizend, te leven, dat is géén doen, juffrouw Zwart. Maar neemt u plaats. U weet al een en ander door mijn vriend Beermans, nietwaar. Ik heb veel over u gehoord en ik heb vertrouwen in u. Zegt u me, wat me te doen staat.'

'In de eerste plaats: de politie,' antwoordde Thea, ofschoon ze geen vaag idee had, waar het om ging.

'Daar heb ik aan gedacht, daar heb ik natuurlijk het allereerst aan gedacht, juffrouw Zwart. Maar de politie, ik zal er geen kwaad van zeggen, geen woord kwaad, juffrouw. Alleen heb ik niet zoo heel veel vertrouwen in de politie, dat wil zeggen in haar voortvarendheid en dan nog, bij de politie vinden ze gewoonlijk een misdaad hersenschimmig, zoolang ze geen dooden zien. Zegt u me, wat ik

moet doen, juffrouw Zwart. U hebt al zooveel menschen uit den knoei geholpen, dat ik er zeker van ben, aan uw raad het meest te hebben.'

Mijnheer Vreeland had, al pratend, Thea nogmaals beduid, dat zij plaats moest nemen. Zelf bleef hij heen en weer loopen, dat wil zeggen, hompelen, want hij scheen herstellend te zijn van een flinke griep. Telkens, als hij een paar zinnen gezegd had, drukte hij zijn rechterhand op zijn borst. Hij keek daarbij dan eens naar het venster, dan naar de deur, dan naar zijn bezoekster. Hij scheen, al betuigde hij nadrukkelijk het tegendeel, niet zoo erg met haar ingenomen; hij had bij de eerste kennismaking met Thea waarschijnlijk dezelfde gewaarwording, die Beermans op de tram had gehad. Alleen was Beermans vele jaren jonger en dus eerder vatbaar voor de bekoring, die er van Thea uitging.

'Raad geven is niet zoo bijzonder gemakkelijk,' antwoordde Thea rustig, 'voor iemand, die volstrekt niet weet, waarover raad wordt ingewonnen.'

'Wat zegt u?' Verbaasd en ontstemd klonk het, terwijl de heen-en-weer loopende kamerbewoner heel even stilstond. Dan hompelde hij opnieuw, weinig beleefd, doch zeer verstoord, de kamer door. 'Wat u zegt. U weet nog nergens van. Maar waarom heeft Beermans u dan niet alles uitgelegd? Hij moet er den tijd voor gehad hebben. Het is al een heele poos geleden, dat hij hier vandaan naar

u toe ging. Ik had hem verzocht en hij had mij beloofd, u den toestand uit te leggen.'

Wanneer een vrouw aan een man, dien zij niet kent, een onaangename mededeeling moet doen, dan zal zij onwillekeurig een toon aanslaan, die een medegevoel zou kunnen doen veronderstellen, hetwelk absoluut niet bestaat. Thea deed nimmer iets onwillekeurigs en, afgezien nog van het feit dat ze niet wist of medegevoel wel ter plaatse zou zijn - ze kende immers totaal niets van de verhouding tusschen Vreeland en Beermans - was ze met sympathiebetuigingen altijd zoo economisch, dat ze, om haar cliënt van het gebeurde in kennis te stellen, niet bepaald de zachtste methode koos.

'Mijnheer Beermans was ook van plan, dat te doen,' zei ze. 'Maar hij kreeg helaas de gelegenheid er niet toe, want nog voordat hij uw naam of den naam van uw hotel noemde, werd hij vermoord.'

'Is-t-ie vermóórd?' riep de oude heer uit. Hij schreed haastiger heen en weer, scheen dan opeens niet meer te kunnen, drukte de hand tegen de borst en trok een gezicht als had hij het zeer benauwd. 'Wanneer? Waar?' En dan, na nog geen twee tellen te hebben stilgestaan zijn wandeling weer hompelend hervattend: 'Maar hoe wist u dan, dat u hier bij mij moest zijn?' Hij keek achterdochtig, met in zijn bijna toegeknepen oudemannenoogen die listige fonkeling, die men wel vaker bij oude, argwanende lieden aantreft.

'Ik kan u daar een vrij fantastische en boeiende

geschiedenis over vertellen,' antwoordde ze. 'Maar doet dat nu wel iets ter zake? Ik stel mij voor, u later alles op te helderen, maar voor het oogenblik lijkt het mij meer gewenscht, dat we ons tot de zaak bepalen, waarvoor u mij hebt laten komen. Als u nu zoo vriendelijk wilt zijn, me den toestand uit te leggen, dan zal ik u zeggen, of ik meen iets voor u te kunnen doen.'

'Dus u weet nog niet eens, òf u mij helpen kan? En Beermans is vermoord! Ik zal lang praten hebben, als ik u met woorden moet duidelijk maken, hoe dringend deze kwestie voor mij is, indien u niet aan dien moord ziet, dat mijn verzoek aan u maar niet een gevolg is van een hersenschim.'

'Maar juist daarom, nu er dan eenmaal een moord is, zooals u zooeven noodig vond,' hervatte ze nuchter en ietwat ironisch, 'nu lijkt het me toch wel degelijk een gunstige gelegenheid, er de politie in te moeien.'

'U weet niet, waar het om gaat. U kan er niet over oordeelen, zoolang u mijn positie niet kent. Ik voor mij, ik ben er van overtuigd, dat ze er niet tegenop zullen zien, dien eenen moord door meerderen te doen volgen.' Hij moest eens weten, wat mij overkomen is, dacht Thea. Dan zou hij geen enkelen nacht meer een oog dicht doen. 'Ze hebben natuurlijk willen voorkomen, dat u in de zaak zou worden gemengd. Gelukkig, want dat versterkt in mij het geloof, dat u me kan helpen. Als ze nu al bang voor u zijn.' Hij zei dit laatste min of meer

als een goedgunstigen schimp. Een prettige opdrachtgever was hij in elk geval niet. ‘Ik zal het u vertellen, ik zal u uitleggen, waarom ik u en niet de politie roep. Maar wacht, ga liever bij het venster zitten, aan het tafeltje. Als u iets wilt drinken? Tegen de griep misschien? Of bent u niet vatbaar? Ik heb het flink te pakken gehad.’ Hij keek nauwelijks, of ze aan zijn verzoek voldeed, hompelde naar de gangdeur en luisterde er, zijn oor tegen den kier tusschen deur en post gedrukt. Dan hompelde hij naar een verbindingsdeur met een andere kamer en luisterde ook daar, langer dan aan de andere deur. Hij dempte zijn stem nog meer, ofschoon zijn woorden te kennen gaven, dat hij zich niet bespionneerd meende. ‘Hij is er niet, mijn buurman. Dat lamme hotel met altijd die deuren tusschen de kamers. Je kan ze afsluiten, goed, maar weet je ooit of ze....? Zoo stevig als een muur zijn ze tenslotte niet. Maar nu, luister.’

Hij hompelde naar een stoel aan de andere zijde van het tafeltje. Beiden konden zij door het venster de toenemende drukte op straat zien, nu hij, alsof hij zelfs aan die zijde gevaar vreesde, het gordijn opentrok. Maar hij liet het dadelijk weer dichtplooien, drukte de linkerhand tegen de borst, liet de rechter op de tafel leunen, zoodat hij voorovergebogen zat en zijn gezicht dichter bij Thea kwam dan indien hij rechtop gebleven zou zijn. Hij had een grijzenden baard en grijs haar, dat in fijne krulletjes zijn hoofd omkranste, zijn oogen waren fletsblauw, ziekelijk flets, zijn tanden bijna weer-

zinwekkend van onverzorgdheid. Hij maakte den indruk, een doodeenvoudige, welgestelde, in het nauw gedreven man te zijn, wat hij dan ook, zooals Thea uit zijn verhaal begreep, was. Zijn rechterhand hield hij, de vingers samengeknepen over de palm, op het tafelblad en hij keek er bijna aanhoudend naar, zoodat bijna zonder dat ze het wist ook Thea die hand, die vingers, die keurig onderhouden nagels bekeek.

'Hoe is hij vermoord? Hoe wist u, dat hij Beermans heette? Waar was hij, toen ze hem doodschoten?'

Thea herstelde zijn verkeerde vermoeden over de wijze, waarop Beermans den dood gevonden had en ze vertelde, hoe zij haar buurman op het trambalcon had zien staren met een blik van uiterste verwondering. En van het stylet, dat hem aan de rugzijde in het hart was gestoken.

'Zoo, ja, dat is allerverschrikkelijkst, Beermans was een vriend van me, een van mijn beste vrienden. Maar nu zult u wel begrijpen, dat als ze hèm doodden, terwijl ze hem niet wilden dooden eigenlijk, ik zou tenminste niet weten waarvoor, dat ze het dan zéker mij zullen doen, nadat ze me al zoo dikwijls hebben gewaarschuwd.'

'Hoe waarschuwden ze u? Per brief?'

'O nee, zooiets moet u van hun niet verwachten. Per telefoon.'

'En hebt u wel eens geprobeerd, te weten te komen van waaruit u dan werd opgebeld?'

'Natuurlijk heb ik dat, juffrouw.' Er klonk ge-

ringschatting om haar vraag in zijn stem. ‘Maar altijd uit een publieke cel, soms hier vlakbij.’

‘En altijd door dezelfde stem?’

‘Neen, niet altijd door dezelfde stem.’

‘Die u nooit kon herkennen?’

‘Nee, ik kende ze niet, geen van allen. Ik hèrkende ze in geen geval.’

‘U bent bang, dat ook u zal worden gedood, hebt u me gezegd. Maar iemand, die dooden wil, dreigt misschien, doch waarschuwt nooit. Tenzij er tusschen den bedreigde en den waarschuwer een zekere band bestaat, of een overeenkomst gemaakt is en de bedreigde zich daaraan niet houden wil.’

Er was een onmiskenbare uitdrukking van verrassing op zijn gezicht en hij keek, alsof hij zich schaamde over een kinderachtigheid, die hij eens had bedreven.

‘Goed dan,’ zei hij, ‘u mag gelijk hebben, juffrouw Zwart, al begrijp ik niet, hoe u daar nu al achter gekomen bent. Wat mij dan door de telefoon gezegd werd en wòrdt, dat houdt zoowat het midden tusschen een waarschuwing en een bedreiging. Hoe u het evenwel noemen wilt, het komt voor mij in elk geval neer op den dood en dan doet een naam er verschrikkelijk weinig toe, vindt u ook niet?’

‘Wanneer is dat begonnen?’

‘Een tien dagen geleden.’

‘Toen u al hier in dit hotel was?’

‘Ik heb hier griep gehad,’ antwoordde hij radi-

caal, alsof bij die verklaring een tijdaanduiding finaal overbodig was.

‘En wanneer kwàm u hier in het hotel?’

‘Elf dagen geleden, dus één dag voordat dat getelefoneer begon,’ zei hij, met een grimmig lachje als metgezel voor het extra uitvoerig antwoord.

‘Is het mogelijk, dat men u pas toen begon lastig te vallen, omdat men u pas toen als het ware terugvond?’

‘Mogelijk zijn alle dingen. Maar of het waarschijnlijk is, dat is wat anders. Toch kwam ik hier vroeger ook wel en aan het hotel zal het dus wel niet liggen.’

‘Dàt beweer ik ook niet. Hebt u gedurende die elf dagen iemand ontmoet, dien u zich kan denken als tegen u intrigeerend?’

‘Dat heb ik niet, dat is juist het gekke. Als het waar is, dat ze zijn, die ze zeggen dat ze zijn, dan kunnen ze mij herkend hebben. Maar dan moeten ze me toch ook hebben gezien en dan zou ik hen óók gezien moeten hebben. Waarom zou ik hen dan niet herkennen?’

Zoo'n wonder is dat niet, mijn beste mijnheer Vreeland, dacht Thea, zich de twee zoo verschillende persoonlijkheden van den chauffeur en den dandy voor oogen roepend. Ze sprak deze gedachte wijselijk niet uit.

‘Bovendien,’ ging hij voort, ‘heb ik hier van die elf dagen negen dagen mijn kamer gehouden. Eerst

omdat ik griep had en toen, nu nog, omdat ik die griep nog niet heelemaal kwijt ben.'

'Twee dagen dus hebt u u bewogen door het hotel. U at in de eetzaal? U ging uit?'

'Natuurlijk ging ik uit. Waarvoor anders ben je in Amsterdam?'

'Er zijn hier ook nog wel eenige menschen, die niet om uit te gaan in Amsterdam komen,' antwoordde ze bedaard. 'Overigens, dat brengt me op een nieuwe vraag: waar woont u? En komt u vaak in Amsterdam?'

'Ik woon in Den Haag. Ik kom hier om de drie, vier maanden. Omdat ik vroeger jarenlang in Amsterdam gewoond heb en het regelmatig moet terugzien.'

'De menschen, die door ons moeten worden opgespoord, zijn dus vermoedelijk te vinden onder uw kennissen uit uw vroegeren Amsterdamschen tijd, denkt u ook niet?'

'Dat is wel waarschijnlijk. Maar dan zijn het kennissen van twintig jaar en langer terug. Van toen ik een flinke dertig was.'

'Onder hen dus waren er, met wie u een afspraak maakte?'

'U hamert voortdurend op hetzelfde aambeeld en daarom, al wou ik voor nog zooveel dat Beermans het u had kunnen vertellen, zal ik probeeren, u de heele geschiedenis te doen begrijpen.'

Hoofdstuk VIII
Een bladzijde uit het verleden

Hij zuchtte diep, alsof hij in gedachten een aanloop nam en moed vatte. Maar dan begon hij toch nog niet dadelijk. Hij geneerde zich zichtbaar voor wat hij vertellen moest en hij maakte daarvoor dan ook nogmaals en nogmaals zijn verontschuldiging.

‘Als u het heele geval weet, dan zegt u wellicht ook iets over hersenschimmen, zelfs al stond u dan naast den man, die u kwam roepen, op het balcon terwijl hij werd doodgestoken. Ik zag het vroeger als een grappige, een onschuldige en een beetje een domme aardigheid; nu vind ik heel die beweging pure dwaasheid en ik had nooit gedacht, dat er nog iets van zou blijven bestaan.’

‘U was toen een goede dertig jaar?’

‘Ja, en ik woonde op kamers, in de van Woustraat, erg eenvoudig, dikwijls behelpen en zoo, maar aan den anderen kant ook erg pleizierig, want ik had er een geweldig groote vrijheid van beweging.’

Omdat hij opnieuw zweeg, hij scheen nog niet voldoende op dreef te kunnen geraken, moedigde

Thea, daarbij tevens kleine verduidelijkingen uitlokkend, wederom aan: ‘U woonde op kamers. Dus was u niet getrouwd en bleef u hier voor langeren tijd?’

Hij keek haar onderzoekend en opnieuw arglistig aan, alsof hij haar een kleine bemoeial vond. Dan glimlachte hij bij zijn antwoord: ‘Neen, getrouwd was ik niet, zoomin trouwens als nu, ik ben nooit getrouwd geweest. En ik bleef hier langeren tijd, ja, omdat ik het toen vooral gezelliger vond hier dan in Den Haag.’

‘U moet me niet onbescheiden vinden, maar ik dien méér van u te weten, dan u me zoo te hooi en te gras vertelt. U dreef zaken?’

‘Ja en nee, net als ik nu nog doe. Ik kan me gelukkig bedruipen, dat heb ik altijd gekund, omdat mijn ouders me wat nalieten. Maar ik doe wat je noemt zaken aan de beurs. En gewoonlijk niet onvoordeelig ook.’

‘Speculaties?’

‘De menschen, die er geen baat bij vonden of het niet durven, die noemen het zoo,’ zei hij met scherpen spot. ‘Maar het is wet degelijk zaken doen, want je moet er kijk op hebben juffrouw Zwart. Het geluk, dat speelt maar een ondergeschikte rol.’

‘En toen u dan hier voor langeren tijd woonde? Hoelang woonde u hier?’

‘Doet dat er wat toe? Dat weet ik niet meer precies. Een jaar of wat, een jaar of vijf misschien, nee, zoolang was het niet. Ik woonde op kamers

en was dus weinig thuis, dat spreekt vanzelf. En eveneens vanzelf spreekt, dat ik kennissen had, vrienden wel niet bepaald, maar dan toch laat ik maar zeggen kroegvrienden. U kent Amsterdam niet uit dien tijd, van omstreeks 1905. Dat was toen véél gezelliger dan het nu is. De winkeliers deden niet 's avonds om acht of om zeven uur hun lichten uit, je kon overal terecht en je kon laat in de kroeg blijven plakken, vooral als je den weg wist. Dikwijls namen we in de Joden Breestraat, voor we 's morgens naar huis gingen, al koffie in de voor de kooplui vóór dagworden geopende kroeg. Of kroeg, nee, er was geen vergunning, als ik me goed herinner. Nu ja, dat doet er ook minder toe. Gewoonlijk plakten we in een vrij groot café aan den Overtoom. Nu is het er niet meer en dat kan me nog spijten, al zou ik er, na al die telefoontjes, toch niet meer heen gaan. En we kwamen daar altijd bij elkaar, niet bepaald een clubje was het, maar zoo een toevallig saamgekomen groep van daar in de buurt op kamers en eenzaam wonenden. We speelden niet, we biljartten niet of damden of dominoden niet; we kletsten, we dronken en kletsten heel Amsterdam overhoop. Wij met z'n allen, we wisten alles, we wisten meer dan ieder ander. En als het tegen sluiten liep, als de kastelein slaperig begon te worden, dan haalden we griezelige verhalen op. Eerst om dien kastelein op stang te jagen, zooals we het noemden, later omdat het zoo langzamerhand nu eenmaal een gewoonte geworden was. Je zat er en je verveelde je met altijd

zoo diezelfde praatjes, over dezelfde menschen, over dezelfde omgeving. En dan kwam er vanzelf wel eentje aandragen met een nieuwtje uit het buitenland. Je ziet die nu niet meer, maar toen zag je voor de sigarenwinkels wel van die afgrijselijke plaatjes hangen, een aan vellen gescheurd Fransch weekblaadje, soms was er een Engelsch. En daar stonden in felle kleuren, die nooit precies sluitend waren afgedrukt, de verschrikkelijkste wandaden van de menschheid op uitgebeeld. Een van onze stamgasten, als ik die groep zoo noemen mag, geneerde zich er niet voor, in een klein sigarenwinkeltje zijn sigaren te halen enkel en alleen, om de plaat van de vorige week te bemachtigen. Die ging dan bij ons, als een nieuw breedvoerig te bespreken sensatie, rond. Het is natuurlijk bespottelijk, dat geef ik toe en ik kàn me zelfs begrijpen, dat anderen over hersenschimmen beginnen als ik er van vertel, maar dat waren, hoe gek het nu voor anderen klinkt, voor mij en stellig ook voor mijn mede-cafébezoekers de prettigste jaren van mijn leven.'

Hij had het verteld met een wat droomerigen blik naar het gesloten gordijn, als zag hij het zich daar afspelen. Zijn nog op den tafelrand rustende rechterhand, waarvan de vingers nu niet meer dubbel geknepen lagen op de palm, doch zonder dat de spreker er iets van scheen te bemerken iets niet aanwezigs voortdurend tusschen de toppen vermaalden, was, behalve zijn stem, eigenlijk het eenig levende aan Vreeland. Doch nu wendde hij

den blik toch tot zijn bezoekster, als voelde hij, dat ze een vraag op de lippen terugdrong. Zijn houding scheen haar tot spreken te noodigen; hij zelf althans ging niet dadelijk verder.

‘En toen hebt u met z'n allen toch een club opgericht?’ vroeg ze. Ze wilde hem uit zijn traag vertellen voortdringen tot grooter spoed, omdat dit alles, naar zij met haar vlug begrip meende, niet zoozeer ter zake deed.

‘Waarom zegt u dat tòch?’

‘Omdat u zooeven nadrukkelijk zei, dat er géén club of zooiets was,’ antwoordde ze.

‘Neen, dit was evenmin een club. We noemden het zoo niet. We gaven het den wat weidscheren naam van een Geheim Genootschap.’

‘Dat vergaderde? Notulen bijhield van die vergaderingen en zoo?’

Hij glimlachte bij de herinnering. ‘Ja, inderdaad, we vergaderden. Het door ons gefrequenteerde café had een vergaderzaal, boven. Als die er niet geweest was, dan zou alles beneden aan de stamtafel zijn afgehandeld, maar die zaal lokte ons als het ware aan, daagde ons uit. Zoodat we eenmaal per week de trap opklommen, nadat we beneden bij een bittertje gewacht hadden totdat we voltallig waren. Bij één bittertje bleef dat niet altijd en meermalen waren er onder ons, die door het dolle heen raakten voordat de wekelijksche vergadering van het Genootschap Geld of Bloed kon worden geopend. We hielden ook notulen bij. Waar die gebleven zijn weet ik natuurlijk niet. Ik zou ze nog

wel eens willen zien, willen herlezen. Daar moeten alleridiootste dingen in staan. Maar het zotste begon, toen we ook aan napraten daar op de gesloten zaal geen bijzonder plezier meer beleefden. Want toen kwam de één of ander op den trouwens logischen inval, dat een Genootschap weinig zin had, zoolang het geen doel nastreefde. We hadden namelijk bij de oprichting vergeten, het voornaamste, het doel te omschrijven. Eerlijk gezegd, geloof ik, dat niemand onzer dat vergat, doch er alleen maar niet over begon, omdat we toch bezwaarlijk als doel konden opgeven, het verdrijven van de verveling, die ons beneden aan de bittertafel was komen overrompelen. Want àls iemand dat had erkend, dan werd daardoor immers onze samenkomst weliswaar niet overbodig, doch moeilijk vol te houden. Nu, het wàs nu eenmaal zoo en die zot, die dezen inval gekregen had, bleek er al spoedig ook een bedoeling mee te hebben. En wel de bedoeling, die bij alle voorstellers den boventoon voert: zelf voorzitter te worden van een of andere commissie of sub-commissie. Hier ging het niet zoozeer om een commissie, als wel om een soort uitvoerend comité. De voorsteller wilde de leden namelijk splitsen in beschouwende leden (zooiets als donateurs) en werkende leden, die de leuze van ons Genootschap om zouden zetten in handelingen. Het gekste is, dat hij bijval oogstte. Dat is gek, omdat we allemaal boven de dertig waren. Als jongen doe je misschien zooiets mals, als volwassene hadden we er boven behooren te staan. Maar

goed, het werd toegejuicht, dat voorstel en het allergekste vind ik nu, dat ik zelf tot de toejuichers behoorde. Het Uitvoerend Comité werd in het leven geroepen en samengesteld; zeven onzer, we waren in het geheel met ons zestienen, lieten zich aanwijzen, om de besluiten, genomen ter algemeene vergadering, voor zoover het betrof daden tot sterking van ons Genootschap en tot stelling daarvan tegenover de wereld, die ons, door de oogen van den kastelein, hoewel de goede man aan ons verdiende ook nog door het verhuren van zijn zaal, laat ik het maar ronduit bekennen een beetje sceptisch aankeek. Geld hadden we niet zoozeer noodig, meende ik, al wist ik van het persoonlijke leven onzer leden niets af. En om Bloed was het ons natuurlijk heelemaal niet te doen. Hoe het zij, het Uitvoerend Comité was geïnstalleerd onder den voorzitter, die het plan had ontworpen, of liever, opgeworpen, want of hij er vooruit aan had gedacht, wat de konsekwenties er van zouden kunnen zijn, staat te bezien. En ik was lid.

Het ging aanvankelijk om kinderachtigheden, die iets, wat moed betreft althans, boven het hoed afgooien van een voorbijganger uitgingen. Zoo werd een mijner makkers opgedragen, de lade te lichten van een sigarenwinkelier. Het was de man, die de plaatjes meebracht en de winkelier was de man, van wien hij ze elke week kreeg. Hij weigerde zonder meer. Maar wij anderen, nu het nog niet onszelf of, voor zoover de anderen al iets hadden volbracht, niet méér ons zelf betrof, wij drongen

aan, wij hielden vol dat hij het doen zou. Hij deed het en bracht, mét een wekelijksche aflevering, een handvol kleingeld mee, die naar hij bezwoer afkomstig was uit de lade van den sigarenwinkelier. Nadat zijn daad bij acclamatie was goedgekeurd en een volgend lid werd aangewezen, om, dit met het oog op het "bloed", op klaarlichten dag een paard of een koe, in elk geval een grooten viervoeter, ergens het water in te drijven, kwam het uit, dat die ladelichter wel het geld uit de lade had meegebracht, doch het niet door diefstal verkregen had. Hij had eenvoudig het koper en klein zilver tegen bankpapier gewisseld. Misschien waren er onder ons, die het in hun hart in hem prezen, maar geen onzer zei dat. Integendeel, er ging een geroep om strafoefening uit. Dat mocht niet, want er waren, tweede tekort bij de oprichting, ditmaal bij de installatie van het Uitvoerend Comité, geen strafbepalingen gemaakt. Voordat nu officieel opdracht werd verstrekt aan den man, die dierenbeul worden moest om zijn lidmaatschap van ons Genootschap waardig te worden bevonden, werd er algemeen vergaderd over eventueel aan weigerachtige leden van het Uitvoerend Comité op te leggen straffen. U zult het niet gelooven, en zeker niet kunnen begrijpen, maar door dat herhaaldelijk geharrewar begon de heele zaak al meer en meer te krijgen van een in vollen ernst opgericht en de maatschappij oprecht kwaadgezind Verbond. Onze eigen, door onszelf opgeroepen schaamte over wat we in onvergefelijke dronkemanspret over onszelf

hadden afgeroepen, konden we, omdat we het voor elkaar niet eens wilden weten, niet op onszelf wreken. Toch moest het ergens op gewroken worden. We begonnen ons te voelen, zooals de bendeleden, waarover we in buitenlandsche kranten een enkelen keer lazen, zich aan het begin van hun tegenmaatschappelijke loopbaan moeten gevoelen. Omdat we niet durfden bekennen, dat we er genoeg van kregen, durfden we elkaar opzweepen tot het weerzinwekkende. We dronken er een borrel op, die door den kastelein werd boven gebracht. En we zwoeren, op de wijze van een toast, met geheven glas trouw aan onze grondwet en onderwierpen ons, bij voorbaat, met luid gejoel aan de straffen, die nog door ons moesten worden bepaald.

En toen het er dan op aan kwam, voor verschillende vergrijpen verschillende straffen te bepalen,' ging hij, na eenige aarzeling als schaamde hij zich nu weer over wat hij thans toch zien moest als een ietwat late kwajongensovermoed, terwijl hij weer strak tuurde naar de gesloten gordijnen, voort, 'toen overtroffen we elkaar in het voorstellen van geweldigheden. Het leek wel iets op de krijgswet, waar die spreekt over het straffen van muiters, overloopers en dienstweigeraars ten tijde van oorlog. We daverden het woordje Dood door de zaal, alsof pas nu onze naam Geld of Bloed beteekenis begon te krijgen. Natuurlijk waren ze niet allemaal even dwaas, maar voor zoover ik me herinner, was er toch niemand, die openlijk tegen onzen waanzin in protest kwam.

Het duurde nog verschillende vergaderingen, voordat het Uitvoerend Comité kon prat gaan op een min of meer volgens de regels samengesteld eigen wetboek. Op kleine overtredingen waren kleinere straffen gesteld, op weigering aan den voorzitter, die in laatste instantie gerechtigd was als een soort "Ik gelast je" een opdracht te verstrekken, stond indrukwekkend: de dood. Bespottelijk en onwaarachtig, denkt u. Ik zou het in uw plaats eveneens denken. En meerderen van ons hebben ook wel laten blijken, dat ze het dachten, want het Genootschap viel niet lang daarna uiteen. Tot groote ontevredenheid van den voorzitter van ons Uitvoerend Comité, een man, die eigenlijk niet in onzen gemoedelijken kring thuishoorde. Deze zag met zijn aanstelling ook zijn invloed op anderen teniet gaan en dus handhaafde hij beiden met een zoowel listig als doortastend optreden. Hij wist enkelen der leden van het Comité om zich te houden en ik vrees, dat er met de jaren uit dit kleine groepje werkelijk een voor ons land sterke, hoewel weinig leden tellende, misdadigersbende is ontstaan. Ik heb jaren daarna althans nog dikwijls aan die menschen gedacht, als ik in de krant las van misdaden, die niet werden opgehelderd.'

'En u zelf?' vroeg Thea, nadat Vreeland een poosje gezwegen had alsof hem het vertellen buitengewoon had ingespannen. Hij drukte zijn hand bijna krampachtig tegen zijn borst.

'Ik zelf? Ik ben kort nadien naar Den Haag verhuisd.'

‘Om den invloed van het Genootschap,’ ze lachte fijntjes bij het uitspreken van dit eenigszins plechtig klinkende woord, ‘te ontgaan?’

‘Zoo zou u het kunnen noemen. In werkelijkheid was het niet zoozeer een vlucht voor die menschen, als wel voor mezelf. Ik zat in dien kring, ik wilde er uit. Maar de jaren hadden me er vastgeroest en ik kon er niet uit weg komen, tenzij ineens en definitief. Ik had toen nog geen opdracht gehad; ik zag er tegenop, er een te krijgen, ofschoon ik die natuurlijk aan mijn laars zou hebben gelapt.’

‘En wat heeft die verjaarde geschiedenis nu te maken met uw vrees voor uw leven?’

‘Dit. Dat de idioten me opbellen, om mij mijn late opdracht te verstrekken.’

‘Dus u wordt thans nog beschouwd als lid en als onderworpen aan de bij een geheven glas gezworen eed van trouw en gehoorzaamheid aan den voorzitter?’

‘U denkt er om te kunnen lachen. Denkt u dan ook eens even aan Beermans.’

‘Was ook hij lid?’

‘Een nuchter en volkomen onschuldig lid, ja.’

De korte opmerking van Vreeland had Thea inderdaad onder het oog gebracht, dat met dien van machtsbegeerte bezeten voorzitter niet viel te spotten. Indien ze niet van zoo dichtbij getuige was geweest van den moord op den haar gezonden boodschapper, dan zou ze aan het omslachtige verhaal van den ouden man weinig waarde hebben gehecht. Oude man, inderdaad, al moest hij, vol-

gens zijn vertelling, nu ongeveer vijftig zijn. Zijn leven was niet zonder sporen op hem achter te laten aan hem voorbijgegaan.

‘U hebt iets gezegd, wat ik niet begrijp,’ hernam Thea. ‘U weet niet, wie u opbelden, maar u hebt geruimen tijd met die menschen, vooropgesteld dan dat het dezelfde zijn, in een Genootschap gezeten?’

‘Dat lijkt misschien onbegrijpelijker dan het is,’ antwoordde hij. ‘Maar in twintig jaar kan je heel wat namen vergeten, vooral wanneer je ze eigenlijk nooit goed in je hebt opgenomen. Wij leden van het Comité, wij kenden elkaar natuurlijk van de stamtafel beneden, maar wij mochten, volgens ons reglement, elkaar niet anders kennen dan onder een nummer. De bedoeling daarvan was, dat ieder van ons zich buiten de vergaderzaal zou kunnen bewegen in elk gezelschap, zonder te weten, of er nog andere leden van het Comité aanwezig waren. Met dit doel ook droegen wij allen op de samenkomsten een masker. Ik heb er later genoeg om gelachen, want wij kènden elkaar immers al. Maar toch heeft dat alles tot resultaat gehad, dat namen en gezichten uit dien tijd zich in mijn herinnering met elkaar vermengen en ik niemand meer herkennen zou.’

‘Men heeft u echter wel herkend,’ merkte Thea op. ‘En nu iets anders, iets meer van dezen tijd. U wordt met den dood bedreigd, indien u niet gehoorzaamt. U hebt alzoo uw opdracht ontvangen. Hoe luidt die?’

‘Bespottelijk, in één woord. Maar toch zit er

achter deze heele beweging genoeg kracht, dat ik nu al een paar maal heb overwogen, of ik niet liever die opdracht zou uitvoeren, wat ik tenslotte natuurlijk niet doe. Er wordt van mij niets meer of minder verlangd, dan dat ik, desnoods ten koste van zijn bloed, het geld moet bemachtigen van den momenteel in Amsterdam verblijf houdenden directeur van een der groote Fransche parfumfabrieken. Minimum het ronde bedrag van een halve ton, vijftig mille. En dat binnen twee weken, waarvan er nu al anderhalf om zijn. Zoodra ik dat geld te pakken heb, moet ik het afgeven op nader te berichten uur en wijze.'

'Hoe komt men er toe, u zulk een onmogelijke opdracht te geven?'

'In hun oogen zal die zoo onmogelijk niet zijn,' luidde het antwoord. 'Omdat ze stellig weten, dat ik mijn toekomstig slachtoffer heel goed ken en dus kan naderen.'

'Nog eens, zet alle vooroordeelen op zij en stel de politie met alles in kennis,' drong Thea aan.

'Op een weigering stond straf; ik weet nu niet meer met zekerheid, of het de doodstraf wel was. Maar wel ben ik er zeker van, dat de dood stond op het verraad. Die menschen moeten me van dichterbij kunnen gadeslaan dan ik dacht. Ze wisten, dat is nu wel gebleken, dat Beermans u ging vragen, mij te helpen. Zij kunnen dit hebben opgevat als door Beermans te plegen verraad, hoewel hij van de "bende" in nauweren zin geen lid was. Ze zullen nu ook wel weten, dat u mij toch wist te

bereiken en begrijpen, dat ik u liet komen om u de heele zaak uiteen te zetten. Met andere woorden, ze weten nu beslist al, dat ik verraad gepleegd hèb. Kort en goed, wat raadt u mij nu, te doen?'

'Eigenlijk zou ik u willen raden, volkomen openhartig tegen mij te zijn en mij de namen te noemen van wie u vreest. Als u in het verzwijgen daarvan echter nog een zwakke geruststelling ziet tegen het optreden van uw bedreigers, laat ik u dan raden, vooreerst nog uw kamer te houden. U bent trouwens nog niet geheel hersteld, nietwaar? U wordt bediend door het personeel van het hotel?'

'Ja, maar wat dat betreft, dat is over het geheel te jong, om iets met die club te maken te hebben.'

'Die club kan, om haar voortbestaan te verzekeren, jonge leden hebben aangenomen. Als ze werkelijk nog bestaat, dan lijkt me dit in haar lijn te liggen, want bij de jongeren vindt je meer onbeschaamden overmoed dan bij mannen van rijperen leeftijd. Wie overigens kan u behalve het personeel ook nog ontmoeten, wanneer u uw kamer houdt?'

'De logé's van deze gang, wanneer ik mijn neus om het hoekje van de deur steek. En mijn buurman, die zou veel kunnen verstaan van wat wij thans bespreken, als hij thuis was.'

'Dat is de man, die daarachter woont?' vroeg Thea met een hoofdknikje in de richting van de verbindingsdeur.

'Hij is nu stellig niet thuis, hij is vrijwel nooit thuis. Een raar, oppervlakkig levend jongmensch, maar niet van de kwaadsten, dacht ik. Met hem

maak ik wel eens een kort praatje; zijn snedigheid werkt opbeurend als je een beetje in den put zit. Vanavond nog, toen hij uitging met zijn lakschoentjes aan en zijn smoking onder zijn zwart ratiné, toen heb ik hem even aangehouden. Het is saai, zoo uren aan uren alleen te zijn, met niet anders dan de gedachte aan de telefoon en de herinnering aan dat dwaze verleden.'

'U plukt nu de vruchten van uw vroegere luchthartigheid,' antwoordde ze welwillend spottend. 'Als u een gezin had, zou u niet zoo in den knoei zijn geraakt.' Ze reduceerde hiermee, de waarschuwing van den reeds gepleegden moord ten spijt, de klachten van den ouden heer Vreeland tot klachten van een zich verongelijkt voelenden vrijgezel. Zij wilde hem trouwens even den mond snoeren omdat ze, in de door hem van zijn buurman gegeven beschrijving, den dandy uit de Oudemanhuispoort meende te herkennen en ze nu niet dadelijk wist, op welke wijze ze van dit toeval het best voordeel kon trekken.

Hoofdstuk IX
De Dandy

‘Nee,’ hernam ze, toen de over zijn gepikeerdheid heengekomen mijnheer Vreeland iets zeggen wilde, ‘ik heb naar u geluisterd, luister u nu even naar mij. Uw buurman lijkt me, naar wat u van hem zegt, nogal een fat. Is hij breed van schouders en, laat eens zien, zoowat een hoofd grooter dan ik?’

De heer Vreeland keek nadenkend, als taxeerde hij haar lengte. Meer om hem die te doen zien, dan omdat ze eensklaps zulk een haast had, sprong ze van haar stoel op en begon, als haar gastheer voordat hij zijn bekentenis had afgelegd, heen en weer te loopen, zij thans met vlugge, korte, driftige pasjes. De kamerheer overwoog, of zijn buurman beantwoordde aan het door Thea gegeven signalement.

‘Een smoking kan iedereen dragen,’ zei ze; ‘en lakschoenen ook. Maar zijn gezicht? Heeft hij donkere oogen? Heeft hij hagelwitte en bijzonder gave tanden? Is zijn stem vriendelijk en tegelijkertijd een tikje spottend? Alsof hij iedereen zou willen

helpen, maar het niet laten kan, den draak met je te steken? Maakt hij een indruk van doortastendheid?'

'U kent hem, merk ik,' antwoordde de heer Vreeland.

'En ik zou hem graag nog nader leeren kennen,' zei ze grimmig. 'Hoe staat het met die verbindingsdeur?'

'Aan beide zijden gesloten, tenminste aan dezen kant is een grendel, zooals u ziet. Dien laat ik altijd toegeknipt en ik veronderstel, dat het aan de andere zijde van de deur precies eender is.'

'Dat zal wel, ja, dat kunnen we gauw genoeg zien.' Ze draaide den koperen grendel uit het slot weg en duwde tegen de deur, die open moest gaan in de aangrenzende kamer. Ze ging niet open, Vreeland had ongetwijfeld gelijk. 'Toch zou ik daar graag eens kijken. Op het oogenblik is hij in ieder geval niet thuis, anders had hij wel gevraagd, wat dit gestommel aan zijn deur te beteekenen had. Wacht u hier, u gaat trouwens toch niet uit, nietwaar? In enkele minuten ben ik weer bij u terug en dan moet u mij wat meer bijzonderheden van uw buurman vertellen.'

Ze opende de gangdeur op een zoo breeden kier, dat ze er juist door kon glippen. De bewoner van de kamer hoorde haar niet meer, of ja, maar niet op de gang. Hij hoorde haar in de kamer naast de zijne en het hoofd geheven omdat hij zich er over verbaasde, hoe iemand zoo gauw door een gesloten deur komen kon (de gangdeur zou immers stellig

op slot zijn) schudde hij knikkend van ontsteltenis, omdat ze in zijn buurman blijkbaar weinig aantrekkelijk gezelschap zag. Dan stond ook hij op en hompelde de kamer op en neer, in afwachting van haar terugkomst.

Intusschen keek Thea snel rond in de kamer, die bewoond werd door den dandy, die welhaast alle tooneelspelers naar de kroon streefde. Het vertrek geleek van meter tot meter op dat hiernaast; ook hier was een met een gordijn afgesloten doorgang naar een slaapkamer, die, zooals Thea al had vermoed, aanmerkelijk kleiner was. De verbindingsdeur van de kamer van den ouden Vreeland was, gelijk de buurman van dezen afwezigen, geheimzinnigen hotelgast had verondersteld, ook aan deze zijde door een koperen grendel gesloten. Er heerschte een zoo pijnlijke orde, dat men op het eerste gezicht zou kunnen twijfelen, of deze kamer bewoond werd of niet. Veel was de bewoner stellig niet thuis, dat had trouwens Vreeland haar ook reeds gezegd. En in de zitkamer bevond zich absoluut niets, dat haar bevestigde, dat haar vermoeden juist was. Behalve dan, dat wie zoo grondig zijn zaakjes opruimde, iets op zijn geweten moest hebben, dat hem de nieuwsgierigheid van buitenstaanders moest doen vreezen.

Zij stond een oogenblik roerloos in het midden van de kamer. Een wonderlijk heldere gedachte was haar ingevallen. Als ze het spoor van dezen fatterigen jongenman volgde, dan zou hij haar, nu hij wist waar het haar om te doen was, door zich

te houden als had hij niets in de gaten heel gemakkelijk om den tuin kunnen leiden. En haar dus, door haar in den waan te laten dat zij vorderde, zoolang kunnen bezig houden, dat de bende (zij nam een oogenblik het bestaan er van aan) niet alleen zèlf dien Franschman wat lichter, maar tevens den verrader koud gemaakt had. Ze had hem, dit zag ze thans in, moeten doen gelooven, dat zij verdwenen was; ze rekende het zich als een fout aan, dat ze dit niet gedaan had, zonder er bij te bedenken, dat haar in het geheel geen keuze was gelaten en dat zij bovendien van te voren onmogelijk had kunnen weten, in wat voor wespennest ze zich zou begeven. Maar nu de toestand eenmaal zoo was, mocht ze hem evenmin het genot van bewegingsvrijheid gunnen. Nu ja, ze zou wel zien. Ze ging het kleine slaapvertrek binnen en onderzocht het met groote nauwkeurigheid. Als zij verwacht had, hier sporen van maskerade te vinden, smink of poeder, dan kwam ze bedrogen uit. Kennelijk had de hier slapende mijnheer in het minst niets te verbergen en deed hij zich in geen geval ooit anders voor, dan hij was. Dit stemde overeen met het feit, dat Thea hem na een verkleedpartij juist uit het pakhuis in de Oudemanhuispoort had zien komen. Bovendien, het zou voor een hotelbewoner eenvoudig uitgesloten zijn, zich dan in deze, dan in die gedaante toegang tot zijn kamer te verschaffen. Op de waschtafel lag, teekenend voor het losbandige karakter van den levenskunstenaar dien hij hier voorstelde, een gouden

ring met zeer grooten diamant en een dasspeld, waarop een smaragd kunstig omgeven was door zeer kleine paarlen. Als ze deze beide waardevolle voorwerpen bij zich stak, waagde ze het er op, zich onder de beschuldiging een hoteldievegge te zijn een poosje opzij te laten schuiven, ook al vermoedde ze, dat de tegenwoordige bezitter op den duur niet zou kunnen volhouden, dat hij de eigenaar was. Een pyama lag opgevouwen op bed; ze ontcijferde het monogram op den borstzak: M.d.S. of S.d.M. In den zijzak stak een zwaar geparfumeerde zakdoek. Ze rook er aan. De kleeren in de kast maakten haar evenmin wijzer, hoe ze ook vliegensvlug en zonder wanorde te veroorzaken alle zakken doorsnuffelde. Terwijl ze er mee bezig was, zichzelf te bekennen hier tegenover een misdadiger te staan, dien zij niet zoo dadelijk zou kunnen ontmaskeren, voelde zij zichzelf meer en meer in deze gevaar voor oogen stellende zaak opgaan en ze durfde er nu voor uit te komen, dat ze niets voelde voor een opknappen van Vreelands vroegere dwaasheden. Immers, daaraan was voor haar nu niet langer verbonden het afstand doen van dit avontuur, dat ze kost wat kost tot het einde zou willen doormaken.

Ze keerde terug naar de zitkamer van appartement 22 en keek er nogmaals rond. Een damesbureautje, dat ze zooeven niet aan een nader onderzoek onderwierp omdat ze daar allerminst sporen verwachtte, ontsloot ze nu toch en ze keek neer op een vloeilegger, waarop wattiguitgeloopen omge-

keerde letters te onderscheiden waren. Als dit ergens heen wees, dan naar een dwaalspoor, begreep ze. Want wie zoo keurig alle sporen verwijderde, liet geen zulke in het oog loopende achter op de plaats waar elke agent van politie het eerst zou zoeken. Ze maakte het zich gemakkelijk, door haar taschspiegeltje naast een der woorden op te zetten. En ze las: Haarle ....g, gevolgd door een weliswaar onduidelijk, doch niet fout te lezen getal. Er krulde een lachje om haar mond. Haarlemmerweg nummer zooveel? Wou de dandy haar daarheen hebben? Om haar op een dwaalspoor te leiden? Maar hoe kon hij weten, dat ze zijn kamer doorzoeken zou? Nadat ze hem in zijn fatterige rol gezien had, was hij nog niet thuis geweest. Was het niet even goed mogelijk, dat hij dit, door het zoo nonchalant achter te laten, bedoelde als een wel degelijk ernstig gemeende mededeeling en dan niet gericht tot haar of tot andere bestrijders van onrecht en misdaad, maar tot een medeplichtige, een bondgenoot? Die tijdens zijn afwezigheid op zijn kamer verwacht werd? Hoe moest die dan zonder sleutel binnenkomen? Net als zij: met een valsche. Hoe moest die dan in het hotel komen? Het kon ook een der andere gasten zijn.

Thea was nu reeds zoo diep in het raadsel gedrongen, dat ze hierover niet verder meer nadacht. Ze zou straks eenvoudig gaan naar het aangegeven adres, dus behoefde ze zich momenteel er niet meer mee te vermoeien. Ze sloot de kamerdeur achter zich en spoedde zich terug naar haar reeds be-

kenden cliënt Vreeland, die op haar kloppen naar zijn deur hompelde, die ontsloot en haar binnenliet.

‘U bent hiernaast geweest,’ zei hij dadelijk en op verre van tevreden toon. ‘Dat is niet precies, wat ik van u verwacht had. Of die buurman is de nette kerel, waarvoor ik hem aanzie en dan is het ongepast, dat een door mij in het hotel geroepen persoon zijn vertrekken binnendringt; of hij is iemand, dien ik eigenlijk uit den weg moest gaan en ook dat u me van hier zou verdrijven had ik niet van u verwacht.’

‘Hoe heet uw buurman?’ vroeg Thea, zonder zich iets om zijn ontsteltenis te bekommeren.

‘Du Maurier heet hij, Simon geloof ik, al klinkt dat bij elkaar erg gek. Het klinkt inderdaad gek, zijn voornaam en zijn achternaam bij elkaar. Hij heeft ze me een keer genoemd, juist omdat het zoo gek klonk. Simon du Maurier, ja, zoo heet hij. U kunt het trouwens ook beneden vragen, als u het precies weten wilt.’

‘Zóó voorkomend lijken ze me niet,’ antwoordde ze, terwijl ze zich in stilte verbaasde over de zelfs in zijn naamkeuze blijkende handigheid van den dandy. Met dien voornaam zou vermoedelijk geen enkele werkelijke du Maurier een familielid in hem zoeken, terwijl hij toch ook te weinig plechtig klonk, om op burgerooren den indruk van een mystificatie te maken. ‘En het doet er niet zoo heel veel toe ook. Alleen wou ik graag weten, of uw buurman nogal eens bezoek krijgt.’

‘Ontvangt u, als u den heelen dag uitgaat?’ klonk het eenigszins ironische antwoord.

‘En er komt tijdens zijn afwezigheid ook nooit iemand naar hem vragen?’

‘Beneden misschien, maar boven niet, natuurlijk niet, want de portier weet immers, wie thuis is en wie uit is.’

Kon het dan de afdruk van een couvertadres zijn? Neen, daarvoor was het te groot. Tenzij voor een acte-enveloppe.

‘U hebt uw opdrachtgevers niet herkend,’ vervolgde ze. ‘U hebt de vriendschap met Beermans echter aangehouden. Wist die, wat u boven het hoofd hing?’

‘Zeker, zeker, dat wist Koos wel, dat heb ik hem natuurlijk als eerste verteld.’

‘Waarom natúúrlijk als eerste?’ herhaalde ze gevat.

‘Wel, nogal logisch, omdat ik hem het meest ontmoette en omdat hij nu ik ziek en alleen lag wel meermalen daags bij me kwam.’

‘Zou hij zich hun namen of gezichten herinnerd hebben?’

‘Dat is mogelijk, tenminste, dat zou op den duur mogelijk geweest zijn. Hij praatte er vaak met mij over en liep de laatste dagen doorgaans na te denken over die oude herinneringen.’

‘Kent u, ontmoet u nu nog wel eens àndere kennissen uit dien, ik zal maar niet zeggen “goeden” ouden tijd?’

‘De laatste dagen niet, omdat ik niet buiten kom. Anders wel eens, zeker.’

‘En weet u pertinent, dat de menschen die u ontmoet géén lid waren van wat later een bende schijnt te zijn geworden?’

‘Als ze dat waren, dan zou ik ze nooit meer willen zien. Nee, voor zoover ze aan de stamtafel kwamen, waren ze niet anders dan toeschouwend lid.’

‘Dacht u, dat zij misschien de identiteit van de door u vergeten samenzweerders zouden kunnen vaststellen? Ze zullen toch niet allen even vergeetachtig zijn?’

Het laatste zei ze spottend, omdat ze hem al eerder had doen voelen, dat ze niet zonder meer van hem aannam, hoe hij alle namen en gezichten juist van de mannen, die hem thans bedreigden, vergeten had.

Vreeland, die als bij het begin van hun onderhoud voortdurend van de deur naar de tafel hompelde en dan weer terug, scheen in haar vraag iets te hooren, dat ze er niet in de eerste plaats had ingelegd, maar waaraan ze toch wel had gedacht. ‘Groote genade,’ stamelde hij, waarbij hij een van afschuw nijdig gezicht trok. ‘U zou denken, dat er dan nog méér stylets worden gebruikt de eerstkomende dagen? Dat om dien eersten moord te dekken er meerderen zullen volgen? En u zegt dat maar zoo doodgewoon, zoo lakoniek, alsof het er heelemaal niet toe doet. Ik moet ze waarschuwen, dadelijk waarschuwen.’

‘Waartegen? Tegen nadenken over wat ze zich van Beermans herinneren? Dat zou de juiste manier zijn, om ze spoedig in zijn lot te doen deelen.’

‘Niet waarschuwen dus? En ze evengoed rechtstreeks hun verderf tegemoet laten gaan?’ murmureerde Vreeland. ‘En dan morgen weer hooren, dat een hunner als voorbeeld heeft gediend voor wat mij te wachten staat?’

‘U vraagt mij, wat u moet doen. Doe dan ook, wat ik u raad. U bemoeit u verder heelemaal niet meer met de zaak, u laat alles aan mij over en ik geef u de verzekering, dat ik niet rusten zal, voordat ik er voor heb gezorgd, dat u geen haar gedeerd zal worden.’

‘En wat gaat u dan doen?’

Bezorgdheid en nieuwsgierigheid streden in zijn stem om den voorrang. Thea glimlachte in het besef, zooveel méér te weten dan deze hulpbehoevende, zooveel oudere man. Inplaats van hem antwoord te geven op zijn vraag, vroeg zij: ‘Voordat ik zooeven bij u kwam, hebt u geen bezoeker hiernaast bezig gehoord?’

‘Wat wilt u van mij toch voor onzin weten,’ bromde hij gemelijk. ‘Ik heb u toch al gezegd, dat er nooít iemand komt? Vanavond, nadat du Maurier is weggegaan, is er natuurlijk niemand in zijn kamer geweest. Behalve u zelf. En als hij dat bemerkt, komt hij stellig bij mij vragen of ik niets heb gehoord.’

‘Dat merkt hij niet. Maar àls hij het u mocht vragen, dan zegt u ja.’

‘Om hem te laten weten, dat ik met u over hem heb gesproken?’ vroeg Vreeland verbaasd, even weer stilstaande voor hij zijn gehompel door de kamer voortzette.

‘Nee, om hem te doen gelooven, dat u niet met mij sprak,’ antwoordde ze. ‘Wanneer u ontkent, zal hij immers juist denken aan een tegen hem gesmeed complot. Hij zal het u echter niet vragen; ik ben niet gewoon, iets dat ik verborgen wil houden zelf te verraden. We hebben dus afgesproken, dat u uw kamer houdt en ik u dus elk oogenblik van den dag zal kunnen bereiken. U sluit uw deur af, naar ik gemerkt heb. Al geloof ik niet, dat dit noodig is, u kunt het natuurlijk blijven doen.’ Ze begreep waarschijnlijk, dat hij ook zonder haar toestemming den toegang tot zijn kamer zoo goed mogelijk zou versperren. ‘En nu, adieu. Als u wordt opgebeld, tracht dan eens, een samenkomst te bepalen met die lui.’

Ze liet hem de deur voor haar ontsluiten, groette, hoorde op de gang hoe hij den sleutel dadelijk weer omdraaide en ging naar de lift, al behoefde ze slechts een korte trap af te dalen om in de hotelhall te komen. Ze wachtte, tot de liftboy uitstapte en opzij ging, om haar te laten passeeren. Terwijl de kooi omlaag zoefde, vroeg ze: ‘Je ziet er net naar uit, of je veel te veel rookt, vriendlief. Rook je veel?’

Hij waagde een schuchter lachje, dat een gemoedelijke bekentenis moest vervangen; van verlegenheid antwoordde hij niet.

‘Nou, hier heb je wat, om sigaretten te koopen. En zeg eens, mijnheer du Maurier, dien ken je toch wel? Je weet, welke kamer de zijne is?’

‘Zeker, mevrouw, natuurlijk.’ Hij treuzelde, voordat hij de deur openschoof, nu ze de parterre bereikt hadden.

‘Heb je soms gezien, of er vanavond na achten een bezoeker voor mijnheer geweest is?’

‘Ik ben niet voortdurend op de eerste etage of beneden,’ antwoordde de jongen. ‘Maar ik heb niemand gezien voor mijnheer du Maurier. Alleen voor mijnheer zelf heb ik de lift bestuurd.’

‘Toen hij om ongeveer zeven uur uitging,’ begreep ze.

‘Jawel mevrouw, om even over zevenen. En om half negen zoowat, toen mijnheer terugkwam.’

Een fractie van een seconde keek ze hem aan, alsof ze er aan twijfelde, hem goed te verstaan. Dan zei ze: ‘Merci, vriendlief, en rook niet te veel.’

Hoofdstuk X
Waar is du Maurier?

Zij was gewoon, wanneer zij zich op het oorlogspad bevond zooals zij het tegenover haar vrienden wel eens noemde, haar omgeving altijd goed op te nemen. Vanaf het oogenblik, dat de liftjongen haar had medegedeeld, dat de zich du Maurier noemende tooneelspeler even vóór haar komst naar zijn kamer was gegaan, had zij het gevoel, dat hij voortdurend in haar nabijheid was en dus nam ze iedereen nog scherper op dan ze zonder dit bericht zou hebben gedaan. Uit het feit, dat Vreeland, toen hij bij haar komst aan de deur van zijn buurman luisterend geen enkel gerucht had gehoord, leidde ze af, dat du Maurier haar komst verwachtte, dat hij het gesprek zoo goed als geheel had aangehoord en, voordat ze hem had kunnen betrappen, had weten te verdwijnen. Op deze wijze ook zou hij die verwijzing naar den Haarlemmerweg op den vloeilegger hebben kunnen achterlaten als een specialen wenk aan haar, om haar in een valstrik te lokken. Het allereenvoudigste zou nu natuurlijk zijn, dien wenk volkomen te negeeren, laten blijken, dat ze

hem doorzien had. Door te gaan echter, al stelde ze zichzelf dan bloot aan gevaar, zou ze iemand van de andere partij ontmoeten en dus ging ze, met wijd open oogen, den valstrik in. Waarin zij, daaraan viel niet te twijfelen, door du Maurier in een of andere, haar nog niet bekende, vermomming zou worden opgewacht. Ze keek alles behalve beminnelijk op dit oogenblik, haar vastberadenheid voorspelde weinig goeds voor wie haar in den weg zou willen treden.

Zij koesterde even de vage hoop, dat de dandy de onbeschaamdheid hebben zou, haar in de hall van het hotel met een uitdrukking van verrassing op het gezicht als een niet hier verwachte, oude kennis te begroeten. Hij was er echter niet, althans, zij zag hem niet. Dat ze er nu zeker van was, hem niet boven achter te hebben gelaten, vond ze nog het onaangenaamste. Want dàn zou ze, door per snelste gelegenheid naar het opgegeven adres te gaan, overtuigd zijn geweest, er eerder aan te komen dan hij en, indien ze er iemand had ontmoet, geweten hebben in welke gestalte ze den dandy althans niet behoefde te vreezen. In aanmerking genomen zijn volmaakte kunst om zich te grimeeren en te vermommen, moest ze zich thans wel voorhouden, dat hij haar in iederen voorbijganger beloerde. Om deze reden nam ze geen taxi en ging ze ook niet per tram. Te voet en de stilste straten kiezend, meende ze de grootste kans te hebben, hem op een afstand te houden. Stille straten kiezen was echter op dit uur, zelfs met

deze koude en de dreigende griep, volstrekt onmogelijk. Het eenige, wat ze kon doen, was alle voetgangers, die in haar nabijheid kwamen, nauwkeurig opnemen en ze trachten te ontloopen voor zoover ze onder de verdenking zouden kunnen komen, haar te volgen. Ofschoon ze niet dadelijk het ergste verwachtte, voelde ze er weinig voor, den vijand de kans te bieden, haar voorgoed uit den weg te ruimen, zooals Beermans uit den weg geruimd was. Ze liep de Rozengracht af, waar het breede trottoir ruimte genoeg bood, allen passanten uit den weg te gaan. Dan de de Clercqstraat, waar het, op het smallere trottoir, drukker leek langs de overvloedig verlichte etalages. Een man, dien ze van verre reeds had zien staan voor de uitstalkast van een boekwinkel, vervolgde zijn weg op het oogenblik, dat Thea hem gepasseerd was. Hij liep vlak achter haar. Ze vertraagde haar stap, zich gereed houdend, haar revolver te voorschijn te halen. Doch de man liep kalm voorbij, voor haar uit nu, tot aan den hoek van de Bilderdijkstraat, waar hij rechtsaf ging. Thea vervolgde haar weg, zonder de zijstraat in te kijken. Doch ze spande haar zesde zintuig, het trachten te voelen of hij opnieuw achter haar zou komen loopen, bovenmate in. Oogenschijnlijk was de man een fatsoenlijk burger, die zijn avonduren dubbel vrij doorbracht om den overdag voor een patroon aan nauwgezetten arbeid gewijden tijd in te halen. Thea stond eenigen tijd stil voor een confectiemagazijn, waarvan de etalage overbodig veel spiegels had. Zoo kon

zij iederen voorbijganger zien, zonder den schijn van onbetamelijke nieuwsgierigheid op zich te laden. De man keerde niet terug, of hij deed het zoo behoedzaam, dat zij het niet bemerkte. Ze wist, dat ze in de oogen van een eventueelen achtervolger den indruk zou maken, alsof ze voor hem bevreesd was, maar ze schepte een bijna kinderlijk vermaak in dit verstoppertje-spel. En ze vroeg zich af, of de heer, die op dit moment naast haar voor de etalage kwam staan, kwade bedoelingen in den zin zou hebben of een bontmantel voor zijn vrouw uitzocht. Zeker, hij kon getrouwd zijn. Een goede veertiger, die zijn gaaf gebit liet zien telkens wanneer hij zijn sigaar tusschen zijn lippen stak. Naar zijn postuur te oordeelen, zou hij het kunnen zijn: de derde transformatie van den dandy. Ook de oogen geleken op die van den vijand. De ooren evenwel niet en daarbij, hij maakte een indruk van zoo intense gemoedelijkheid, dat Thea eigenlijk om zichzelf en haar te ver doorgedreven achterdocht moest lachen. Zij ging verder; hij bleef staan. Zij aarzelde bij de volgende zijstraat en keek eens om; hij stond er nog. Hij wachtte wellicht op een dame. Wie weet? Maar hij zou met de tegenpartij wel niets te maken hebben.

In haar korte bontjasje voelde zij zich heel behagelijk. Geen seconde dacht ze aan griep of Nederlandsche literatuur. En ze stortte zich hals over kop de duisternis en verlatenheid in, toen ze de brug over de Kostverlorenvaart overging, naar den Admiraal de Ruyterweg. Het opgegeven nummer

aan den Haarlemmerweg was zoo hoog, dat ze begreep, dichtbij of wellicht zelfs nog vóórbij Sloterdijk te moeten zijn. Hier, waar op den middenweg het tramspoor naar Haarlem door twee lage hekjes was beveiligd, zoodat men niet overal den weg kon oversteken, behoefde ze nagenoeg alleen te letten op het rechtertrottoir, waarop zij zelf liep. Erg daarop letten behoefde ze ook weer niet, want het was geheel verlaten. Natuurlijk, uit een der vele portieken zou iemand haar onverwachts voor de voeten kunnen stappen. Maar dan zou men ook moeten weten, dat ze op den wenk van den dandy inging, dat ze te voet kwam èn bovendien nog, dat ze juist dezen weg boven verschillende andere, meer voor de hand liggende wegen gekozen had. Dit was absoluut uitgesloten en dus bepaalde ze vrijwel zorgeloos haar aandacht tot de vraag, wat haar te doen stond, ingeval ze daar op den eenzamen Haarlemmerweg den bijstand van de politie zou noodig hebben. Dien inroepen voor er inderdaad iets gebeurde, kon ze niet; tenslotte had ze niet anders dan een zeer vage aanwijzing, daar iets te zullen vinden en een blunder slaan tegenover de politie, zij kon het zich, hoe goed ze ook aangeschreven stond, niet zoomaar permitteeren. Was er echter werkelijk sprake van een bende, die tegen haar optrad, wat zou zij dan, alleen en gewapend met een revolver, waarvoor ze een rottinkje voldoende vonden om hem buiten gevecht te stellen, kunnen doen? Niemand zou haar van lafheid kunnen beschuldigen, wanneer ze nu

nog terugkeerde of, beter nog, aan de eerstvolgende halte de tram nam naar huis. Dan echter liep ze stellig ook de kans mis, haar vriend den dandy vanavond nog eens te ontmoeten. Zij miste de bravour, waarmede mannelijke collega's opzettelijk het gevaar trotseeren; zij overwoog haar daden, voor ze ze ten uitvoer bracht. Juist uit het feit dàt ze overwoog, blijkt haar bijzondere moed, want ze bleef gaan in de richting van den afgelegen Haarlemmerweg, waar men haar, ze wist dit drommels goed, om hals brengen kon zonder dat er een haan naar zou kraaien. Het eenige, wat zij als resultaat van haar overweging deed, was haar revolver uit haar handtaschje nemen en in haar rechtermantelzak steken, zoodat ze hem elk oogenblik bij de hand had. Zoo, de hand in dien zak, liep ze met regelmatigen stap voort.

Ze had Sloterdijk nog niet bereikt, toen ze langs het lage hekje, dat de trambaan afperkte, een zwarte gestalte zag slenteren. Op hetzelfde oogenblik, een val vermoedend, scherper nog speurend, bemerkte ze aan de andere zijde van de trambaan een tweede menschelijke figuur. Dit begon er op te lijken, alsof men haar den weg versperren zou, alsof het eenzame huis aan den Haarlemmerweg bewaakt werd. Aan terugkeeren dacht ze niet, maar ze verheelde zich niet, dat zij door haar weg te vervolgen het gevaar tartte. En als wilde ze het dan liefst zoo open mogelijk doen, verliet ze het trottoir, om schuin den rijweg over te steken naar den man, die daar schijnbaar zonder doel zijn tijd

verbeuzelde in dit verre van aanlokkelijke weer. De andere man, aan den overkant van de baan, repte zich in de richting van Sloterdijk een eindweegs voort, doch bleef dan, op een afstand van ongeveer dertig meter, wederom staan. Thea kon hem dus, zoolang ze rechtuit bleef gaan, in het oog houden, al belette de duisternis haar natuurlijk, te zien of hij iets in zijn schild voerde. Zij vatte de koe bij de horens en trad op de haar wachtende gestalte toe.

'Ik vrees,' zei ze vriendelijk, 'dat het ginds zoo donker is, dat ik geen hand voor oogen en dus ook geen huisnummers kan zien. Ginds aan den Haarlemmerweg. Ik moet zijn op een nogal hoog nummer en ik denk, dat ik linksaf moet, naar buiten de stad dus. Misschien kan u me zeggen, of ik dan goed ga?'

Ze noemde het huisnummer en stelde voor zichzelf vast, dat de man, wie hij ook zijn mocht, in geen geval de chauffeur-dandy, noch de moordenaar van Beermans was. De laatste was een kwiek, slank kereltje geweest; wat gestalte betreft, had de man meer van du Maurier, doch ook die kon het niet zijn, want de aangesprokene léék niet alleen, maar wàs ook een man uit het volk, grof en onbehouwen.

'En je mot heelemaal moederziel alleen daar naar toe, juffie?' Zijn stem klonk rauw en met onverholen dreiging een beetje hoonend. 'Laat je dan van een fatsoendelijke man gezegd weze, dat het voor een net meissie niet past, zoo laat heele-

maal alleenig buiten de stad te gaan kuieren.' Hij vond het blijkbaar niet eens noodig, zijn bedoeling te verbergen en daardoor kwam Thea er toe, de mogelijkheid te erkennen, dat hij toch niet tot de tegenpartij behoorde. Zou die zóó grof voor den dag zijn gekomen met een verkapt aanbod, dat in den mond van een niet-misdadiger alleen slechts wees op een groote mate van onbeschaamdheid? Niettemin, zij wilde hem niet àchter zich laten: zoolang hij naast haar bleef, zou ze hem, mocht hij tot vijandelijkheden overgaan, net even vóór zijn.

'Is het links of rechts?' vroeg ze, er op speculeerend, dat hij haar niet alleen zou laten gaan.

'Ik geloof an de linker kant, juffie. Maar nou mot je niet kwaad op me worden,' hij grinnikte boosaardig, 'nou teminste nog niet, maar ik zeg je nog er es, dat ik het heelemaal niet netjes vind van een juffie alleenig.'

'Waarmee u eigenlijk zeggen wilt, dat u wel zoo vriendelijk zou willen zijn, me te begeleiden,' antwoordde ze, haar hand om de revolver in haar mantelzak.

'Nou je 't zegt, juf, ik zou d'r nog wel een oogenblikkie af kenne nemen om een eindje met je op te loopen,' grinnikte hij. 'En als ie dan es op jouw beurt vrindelijk weze wou voor mijn, dan zou ik je willen voorstellen, gearmd naar den brand te gaan. Nou?'

Hij bood haar warempel zijn arm aan, doch ze negeerde dien met een houding, die hem waarschuwde tegen vrijpostigheden. Hij bond dadelijk

in. ‘Ik heb altijd hooren zeggen, beter ten halleve gekeerd, as ten heele gedwaald. As je er zóó eentje bent!’ Hij stond stokstijf, als zou hij haar alleen laten gaan. Ook Thea echter, al was zij zich bewust dat ze eigenlijk een ietwat zonderling figuur sloeg, maakte geen aanstalten, zich te verwijderen. Het was haar evenwel niet mogelijk, onder woorden te brengen, dat het zóó onvriendelijk niet door haar bedoeld werd. En inderdaad, de ruwe kerel draaide bij, haalde de schouders eens op alsof het hem tenslotte ook zooveel niet kon schelen. ‘Het is, dat we er toch al dicht bij zijn, juffie,’ gromde hij. ‘Anders zou ik mijn tijd niet voor je op het spel zetten. Kom op dan en laten we een beetje dóórloopen.’

Zij ging rechts van hem, zoodat ze haar arm, waarmee ze haar wapen zou moeten opheffen, vrijhield; toch zorgde ze er tevens voor, dat haar metgezel niet te dicht op haar aandrong. Ze vroeg zich af, of ze niet al te veel vijanden zag, nu ze dezen man van samenspanning met den dandy verdacht had en al bleef ze op haar hoede, ze helde meer en meer tot de overtuiging, dat hij niets met Vreeland of met een bende te maken had. Dat ze, wat hem betrof, tegen niets anders hoefde te waken dan tegen te groote vrijpostigheid. Niettemin, pas wanneer ze daar absoluut zeker van was, zou ze zich aan zijn gezelschap onttrekken.

‘Dus u weet het niet zeker, of we aanstonds linksaf moeten of rechtsaf?’ vroeg ze, voornamelijk om maar iets te zeggen, al zou ze wellicht uit zijn

antwoord kunnen afleiden, of hij het doel van haar tocht kende en dus, als dat het geval bleek te zijn, met de tegenpartij onder één hoedje schuilde.

'Natuurlijk wel,' bromde hij binnensmonds. 'We motten linksaf.'

Dat wilde zeggen: naar buiten. Thea wist drommels goed, dat er aan den weg naar Haarlem geen huizen stonden, behalve hier en daar een boerenwoning. Sloterdijk eenmaal voorbij, zou zelfs een schot niet meer worden gehoord. Ze beet zich op de onderlip en hoopte, dat behalve de man naast haar en die aan den overkant, die nog steeds voor hen uitging, niet ook nog iemand achter haar rug volgen zou. Ze vond zichzelf roekeloos en had daar in stilte een ironische pret om, die haar den moed gaf, in haar roekeloosheid nog verder te gaan.

'Als u weet, waar ik moet zijn, weet u dan misschien ook, bij wien ik wezen moet?' vroeg ze een tikje spottend.

'Wie daar woont, bedoel je, juffie? Als je het mijn vraagt, dan weet niemand daar het rechte van,' antwoordde hij. In de stilte alom moest zijn zware stem ook door den anderen man, die naar het Thea voorkwam nu den afstand tusschen hem en het hem volgende tweetal ingekort had, verstaan kunnen worden. 'Ik voor mijn, ik kan je wel vertellen, asdat het daar....'

Wat hij had willen zeggen, kreeg ze niet meer te hooren. De man vóór hen was blijven staan, had zich omgewend en, terwijl haar metgezel een of andere inlichting inleidde, bliksemsnel de rechter-

hand geheven. Hij moest een goed schutter zijn, want ondanks de duisternis trof zijn kogel den ruwen begeleider van Thea midden in het voorhoofd. Hij stortte met een vloek tegen den grond. Bijna op hetzelfde oogenblik knalde een tweede schot, ditmaal uit Thea's revolver. Doch Thea maakte zichzelf niet wijs, dat ze getroffen had, al schoot toch ook zij beter, dan men ooit van een vrouw had gezien. Ze knielde neer naast den op slag gedooden man, in wien ze zooeven nog een tegenstander gezien had. Het leed geen twijfel, of het schot wel voor hem bedoeld was; zóó toevallig midden in het voorhoofd treffen, was welhaast uitgesloten. Ze nam haar zaklantaarn uit haar taschje en ze dankte het toeval, dat er op dit moment geen auto's voorbijkwamen, die zouden hebben gestopt en haar zouden hebben opgehouden. Ze boog zich over het gelaat van den doode en onderzocht het nauwkeurig. Hij was niet gesminkt, niet gegrimeerd. Pas nu wist ze met stellige zekerheid, dat hij althans de dandy niet was. Toen deed ze iets, waartoe ze, indien anderen aanwezig waren geweest, geen gelegenheid gehad hebben zou: ze tastte met vlugge handen de zakken van den vermoorde na en liet, daarmee een strafbare handeling plegend, alle papieren, die ze er in vond, in haar taschje verdwijnen. De politie zou er ook zonder die dingen wel in slagen, een identiteit vast te stellen en zij zelf, wie weet welke aanwijzingen van groot belang ze er in zou kunnen vinden? Gedurende haar onderzoek keek ze telkens op; of-

schoon ze het niet verwachtte, was het niet uitgesloten, dat de moordenaar zou trachten zijn slachtoffer te naderen. In de verte naderden de lampen van een auto, die met groote snelheid dichterbij kwam. Thea stond naast den doode aan den kant van den verlaten weg; zij wilde niet gezien worden. Zij schoof haar vermoorden metgezel nog verder den kant op, zoodat hij niet dadelijk zou worden opgemerkt. Daarna haastte zij zich den weg over, liet zich plat op den grond vallen, totdat de auto gepasseerd zou zijn. Ze vermoedde wel, dat hij den Hoofdweg zou inslaan en dus niet tot vlakbij haar komen zou, doch ze wilde geen risico loopen. Daarbij meende ze op deze wijze de beste gelegenheid te hebben, eens kalm een krijgsraad met zichzelf te beleggen en tevens de omgeving af te speuren naar den moordenaar, die zich ergens kon schuilhouden en haar, indien ze verder ging, overvallen. Het ontging haar niet, dat er tusschen den moord op Beermans, die ongetwijfeld een heer geweest was, en dezen op den ruwen snuiter, die, wat hij ook in den zin mocht hebben gehad, op het oogenblik van zijn dood geen enkel verdacht gebaar maakte, ondanks het verschil tusschen de wijzen waarop zij werden ten uitvoer gebracht, een groote overeenkomst bestond. In beide gevallen toch was iemand, op het punt staande haar iets te zeggen dat met de ‘bende’ verband hield, gedood. In geen van beide gevallen werd, voor zoover ze althans momenteel kon vaststellen, iets tegen haar persoonlijk ondernomen. Er was echter ook een niet te

miskennen onderscheid. In het eerste geval immers werd een afgezant van den ouden, bedreigden Vreeland om het leven gebracht, in het tweede een afgezant van den dandy. Niemand buiten hen kon vermoeden, dat zij vanavond hier komen zou en dus kon ook niemand haar doen opwachten. Gesteld dat de tweede vermoorde toevallig in het drama betrokken was, dat hij niet anders was geweest dan waarvoor hij zich uitgaf: een man, die een hem in de armen vallend avontuur met een jonge vrouw gretig accepteerde, dan toch had die ànder, de moordenaar, haar opgewacht. Ze peinsde zoo diep, dat ze zich de tanden in de onderlip beet. Ze kon aannemen, dat de vermoorde metgezel onschuldig was, dat hij gedood werd, omdat hij haar den weg wees naar de verblijfplaats, die ze bezoeken wilde. Ze kon zelfs aannemen, dat het schot viel omdat men haar alléén het afgezonderd gelegen huis wilde laten naderen, opdat geen getuige van wat daar voorvallen zou iets zou kunnen navertellen. Indien dit alles klopte, dan was de tegenpartij besloten, haar niet uit het huis te laten terugkeeren. Indién het klopte, ja, want ze was er nog lang niet zeker van. Er haakte ergens iets, al wist ze nog niet wat. Ze zou spoedig weten, of er werkelijk iets haakte, namelijk wanneer ze wist, of het in het afgelegen huis inderdaad op haar leven gemunt was of niet. Ze verwachtte, optimistisch, dat het nog al mee loopen zou; waarom anders had die kerel niet meteen ook háár doodgeschoten? Hij moest zeker genoeg zijn van zijn hand, te oor-

deelen naar het schot op den onbekende, dien ze aan de hand van de op hem gevonden papieren weldra een naam hoopte te kunnen geven. *Als* het meeliep echter, dan viel er niet meer aan te twijfelen, of er iets haakte. Ze voelde dit intuïtief en ze voelde tevens, dat hier de oplossing van het raadsel te vinden was. Zeker, nu zag ze deze zaak niet langer alleen maar als een strijd tusschen twee partijen: die van Vreeland als enkeling en de tegen hem vereenigde leden van een haar onbekende bende, nu zag ze haar wel degelijk als een raadsel.

Ze keek om zich heen; de auto was reeds lang verdwenen. Duisternis lag rondom haar. Waar was de moordenaar? Lag ook hij vlak op den grond, evenals zij? Was hij haar voorgegaan naar het bewuste huis, om haar komst te annonceeren? Maakte men zich daar dan reeds gereed, om haar te ontvangen? Zou zij daar, in een of andere vermomming, haar ouden kennis, den dandy-chauffeur du Maurier terugvinden? Waar was du Maurier? Opeens viel alle afleidende nieuwsgierigheid van haar voor de beide vragen: bedreigde men inderdaad haar leven, en waar was momenteel de dandy du Maurier? Uitgesloten was het weliswaar niet, doch ze geloofde niet, dat hij zelf op haar begeleider geschoten had. Want ze meende, zij het door de duisternis en den afstand ook slechts vaag, in de gestalte, die een tijdlang voor haar uitgeloopen had, den moordenaar van Beermans te hebben herkend en die kon immers du Maurier niet zijn. Had ze het thans bij het rechte eind, dan was

niet alleen de dandy een tegenpartij van beteekenis, maar bovenal zijn handlanger, de meester op meerdere wapens, een vijand waarmee niet te spotten viel.

Elke bende gehoorzaamt een hoofd. Was het gerechtigd, in du Maurier het hoofd van déze bende te zien? Of diende ook hij de belangen van een nog achter de schermen werkend misdadengenie?

En nog eens stelde ze zichzelf de vraag: Waar is du Maurier?

Hoofdstuk XI
Het hol van den leeuw

Omdat ze er op geen andere manier vlugger een antwoord op krijgen kon, aarzelde ze niet langer, doch stond op, klopte het stof van haar korten mantel en haar rok. Ze wierp een blik naar den overkant van den weg, waar het lijk van den bruut, die zoo kort geleden nog op zijn manier grapjes verkocht, lag en ze hoopte voor hem, dat hij spoedig gevonden worden zou. Ook een beetje voor zichzelf, want dan zou er weldra politie in de buurt zijn en die zou eventueel een niet ver van hier afgevuurd schot wel hooren. Toen liep ze voort, passeerde weldra den Hoofdweg, was nu geheel buiten de stad, op den weg, waar niemand iets te doen kon hebben, den weg, die overdag druk was van verkeer naar Haarlem, doch waar nu slechts zoo nu en dan een auto en, achter het hek, op geregelde tijden de electrische tram naar Haarlem voorbij suisde. Vlak strekte zich aan beide zijden het land uit; links kon zij, op zeer grooten afstand, de lichten van de stad Amsterdam zien. Die stad daar in de verte maakte de verlatenheid hier nog

intenser. Op haar horloge zag ze, dat het bijna tien uur was en ze vroeg zich even af, of ze van hier klokgelui uit de stad zou kunnen hooren. Natuurlijk niet.

De duisternis was hier zoo dicht, dat ze scherp moest uitkijken, wilde ze een aan den weg gelegen huisje kunnen onderscheiden. Ze moest stilstaan, om zich te vergewissen of ze zich niet vergiste, of haar verbeelding haar geen parten speelde. Doch neen, daar stond een huis, een klein huis moest het zijn, tusschen een groepje boomen. Een inrijhek, dat scheef in de scharnieren hing, was halverwege geopend, als voor voetgangers. Thea dempte haar stappen tot geruischloosheid en ging voetje voor voetje het hek door, het zanderige pad op. Zij kon bijna geen hand voor oogen zien, maar troostte zich met de gedachte, dat ook voor wie haar beloeren wilde de duisternis een handicap was. Telkens stond ze stil, om te luisteren. Doch ze hoorde geen enkel geluid. Er viel gestadig een traag regentje, dat zachtjes ruischte op de kale takken der boomen. Thea's bontjasje werd viesnat en ze hield nu beide handen in de kleine zakken, om ze niet telkens weer langs het vochtige bont te strijken. Haar rechterhand omklemde haar revolver. Ze moest nu reeds eenige minuten het hek gepasseerd zijn, maar had waarschijnlijk pas enkele meters afgelegd. Zooeven, toen ze den doode met haar zaklantaarn belicht had, had ze de lamp niet weer in haar taschje geborgen, doch in haar linkermantelzak, alsof ze zich bij voorbaat gereed wilde

houden voor verrassingen. Nu werd haar de verleiding, licht te maken, al zou het ook maar voor een enkele seconde zijn, telkens bijna te sterk. Ze deed het natuurlijk niet, zelfs niet toen ze een auto zoo dicht genaderd was, dat ze het nummer bij haar lantaarnlicht zou hebben kunnen opnemen. Ze begreep zeer terecht, dat wat zij hier zien zou, door haar gezien mocht worden, dat het wellicht opzettelijk voor haar zou zijn geënsceneerd. Deze auto, vlak voor de deur, moest wel door wie op bezoek kwam worden opgemerkt en dus kon hij daar zeer goed zijn geplaatst, om haar op een bepaald punt te lokken. Goed, als dit zoo was, dan zou zelfs die tweede moord alleen hebben kunnen dienen, om haar schrik aan te jagen. Dàn was, wat tot dusver gebeurde, sluitend te krijgen in een logische aaneenschakeling. Dan zou die tweede moord eigenlijk zooveel beteekenen als een laatste waarschuwing en haar, indien ze niettemin voortging met haar onderzoek, tòch ernstig gevaar dreigen?

Ze had het huis bereikt, doch overal was het donker; door geen enkel raam scheen licht en al waren de luiken gesloten, het zou toch niet geheel verborgen kunnen blijven achter de hartvormige insnijdingen, die ze, nu ze heel behoedzaam een fractie van een seconde haar lantaarn ontstak, zag. Ze tastte langs den muur, geen enkel gerucht veroorzaakte ze, nu ze sluipend om het huis heen ging naar de achterzijde. De motorkap van den auto was, toen ze er aan voelde, nog niet geheel

afgekoeld; er moesten dus menschen in het huis aanwezig zijn. Dat ze er zich ophielden in zulk een duisternis en in zulk een volslagen stilte, wees er nog eens ten overvloede op, dat hier niets goeds werd gebrouwen. Aan den zijkant had het huis geen vensters, althans niet gelijkvloers. Wellicht boven een zolderraam? Nu ze het veronderstelde, verwachtte ze meteen, dat vandaar iemand haar een halt zou toeroepen of dat iemand eensklaps achter haar naar beneden zou springen. Dit was niet onmogelijk bij zulk een laag huis. Men zou haar aldus kunnen neervellen, oprapen, binnen brengen en de wetten stellen. De eerste keer zou het niet zijn, dat de vervolger plotseling vervolgde, gevangene geworden was. Doch er gebeurde niets van dien aard, er gebeurde heelemaal niets. Het bleef doodstil, ook toen ze den hoek omsloeg en de achterzijde van het huis bereikte. Ze zag het niet dadelijk, haar oogen moesten er den weg eerst heen vinden. Weldra echter was ze er zeker van, achter een der open hartjes een zwak schijnsel te zien, in een kamer gelijkvloers, doch te hoog, dan dat Thea er door naar binnen kon kijken. Als alle goede speurders oefende zij dagelijks haar lenigheid en dus kostte het haar betrekkelijk weinig moeite, zich op het kozijn te hijschen en aldus haar gezicht voor de opening te brengen. Ze moest zich daarbij evenwel met beide handen vasthouden aan een zwaar, uitstekend scharnier, zoodat ze, in geval ze op dit oogenblik door de tegenpartij zou worden

verrast, geen gebruik zou hebben kunnen maken van haar revolver.

Zij werd niet verrast. Of wel men had niets tegen haar bezoek (waarom dan dien moord?), of wel men was er van overtuigd, dat ze na zulk een dreigende waarschuwing den moed wel zou hebben opgegeven. Ze stond op het kozijn in een vermoeiende houding, het gezicht gedrukt tegen de hartvormige opening, de oogen ingespannen turend het schemerachtig verlichte, kleine vertrek in, waar eenige mannen geschaard zaten om een ronde tafel, op het midden waarvan een ouderwetsche petroleumlamp, door een kap bedekt, nagenoeg alleen het tafelblad zichtbaar maakte. De hoofden der vergaderenden bleven in het donker en het duurde geruimen tijd, voordat Thea, na uit de volslagen duisternis te zijn gekomen, zoover aan dit schemerlicht gewend was, dat ze langzamerhand de gezichten begon te onderscheiden. Intusschen hoorde ze het fluisterend gevoerde gesprek, waarvan de toon, ze vergiste zich niet, min of meer plechtig klonk. Links van haar, met zijn gezicht naar de gangdeur, zat een als dandy gekleede jonge man, wiens gelaat door een zwart masker verborgen werd, doch wiens tanden, ooren en haar door de detective dadelijk herkend werden als te behooren aan haar vriend den chauffeur du Maurier. Hij was de eenige, die een masker droeg; zonder twijfel nam hij dus onder de vergaderden de voornaamste plaats in, was hij de leider. Het hoofd! Thea trok een pruimenmondje en glimlachte eens, hoewel

niemand het kon zien. Ze had het goed geraden, ze was weer eens tevreden over zichzelf. Du Maurier voerde, al sprak ook hij fluisterend, het hoogste woord.

'Vier,' zei hij, zoodat Thea begreep, dat de leden der club nog steeds, als destijds toen Vreeland voor zijn plezier meedeed, bij een nummer werd aangesproken. 'Je bent er absoluut zeker van, dat hij dood is?'

'Zou ze hem anders hebben laten liggen om zelf op den loop te gaan?' luidde het antwoord, gegeven door nummer vier, de kleine, tengere man, die op een Zuiderling leek en wiens gestalte dezelfde was als van den moordenaar op het trambalcon.

'En je bent er eveneens zeker van, dàt zij aan den haal ging?' klonk de volgende vraag.

'Ik liet mij vallen en heb een heelen tijd gewacht, nadat ik haar, alsof ze doodsbang was, den weg over zag rennen. Er was niemand meer in de buurt, toen ik binnen kwam, daar zou ik een eed op durven doen.'

'Accoord. Nummer zeven.....,' hernam de gemaskerde. Thea telde. Behalve du Maurier waren er slechts vier mannen aanwezig. De bende, die nu wel degelijk bleek te bestaan, telde dus nog meer leden dan hier thans aanwezig waren. Met andere woorden: medeplichtigen van deze bandieten konden zich om het huis hebben opgesteld, konden haar, nu ze telkens het hoofd voor de opening en dus voor het beetje licht bracht, wellicht zien. Ze wist, wat ze waagde, maar ze wilde deze kans, iets

naders te vernemen, niet zonder meer laten voorbijgaan. ‘Nummer zeven. Vreeland werd het laatst door jou opgebeld. Hij weigert nog steeds, op ons voorstel in te gaan?’

‘Dat heb ik al gezegd,’ klonk het antwoord een tikje gemelijk.

‘Aan mij, ja, maar we bespreken de kwestie thans in vergadering. Hij weigert?’

‘Als steeds, pertinent en kortaf.’

‘Maar ik veronderstel, dat hij nòg meer vrees in de stem had dan de vorige keeren?’

‘Dat was zeker het geval. Hij beefde als een rietje en als we maar lang genoeg aanhouden, dan zal hij het, vandaag of morgen, zeker nog doen.’

‘Me dunkt, dat we daar nog lang niet zeker van kunnen zijn. Ik wil niet insinueeren, dat nummer zeven de toekomst zoo florissant ziet, omdat hij liever zelf uit de buurt van onzen Franschen buit blijft?’

Ontkennende, insinueerde hij tegelijkertijd en hij deed het op zoo aanmatigenden toon, terwijl de antwoorden gegeven werden zoo, zij het ook eenigszins gemelijk, disciplinair, dat Thea, die zijn geslepenheid en zijn persoonlijken moed reeds had leeren kennen, nu ook een staaltje kreeg van zijn macht.

‘De eed?’ vroeg hij.

En nu verklaarden de mannen achtereenvolgens, dat ze trouw en gehoorzaamheid zwoeren aan de bende en in het bijzonder aan den leider.

‘De straf op ontrouw?’

‘De dood!’ Dit klonk als uit één mond.

Thea zou, als ze het in een boek las (wat ze nooit deed omdat ze alleen voor serieuze literatuur belangstelling had), ongetwijfeld in lachen zijn uitgebarsten. Het deed zoo verouderd romantisch aan, zoo opgeschroefd, zoo heelemaal niet meer passend in onzen tijd en zoo absoluut onhollandsch, dat ze een verslag van wat ze nu zag eenvoudig niet zou hebben geloofd. Ze zag nu echter zèlf. En daardoor begreep ze ook, met welk doel de voorzitter zoo plechtig deed. Op deze manier kon hij, een inteltectueel, zijn invloed handhaven op de onbeschaafde volgelingen, waaruit de bende was samengesteld. Want oogenblikkelijk na de verzekering, dat zij den dood als straf op ontrouw aanvaardden, liet hij volgen: ‘Als Vreeland bij de weigering blijft, neemt nummer zeven zijn opdracht over.’

‘Ik ken dien Fransoos niet en ik spreek geen Fransch,’ zei nummer zeven aarzelend.

‘Nummer zeven zorgt er voor, dat die Fransoos zijn vijftigduizend bijdraagt voor onze gemeenschappelijke kas,’ hernam de dandy. ‘Op welke manier hij dit doet, kan hij zelf het best overleggen, maar desnoods ben ik bereid, hem met mijn raad terzijde te staan.’

‘De gemeenschappelijke kas,’ merkte een der anderen op met een grijnslachje, dat wat schamper aandeed.

De leider van de bende keek het lid van achter zijn masker met fonkelende oogen aan en hief het hoofd hooger, als om zijn minachting voor zulk

een opmerking uit te drukken en er tevens voor te waarschuwen, dat ze niet herhaald moest worden.

'Nummer vier heeft vanavond reeds tweemaal een zeer verantwoordelijke opdracht stipt uitgevoerd, zonder de minste tegenwerping te maken. Ik stel hem u allen als voorbeeld en ik twijfel er niet aan, of nummer vier zou ook een derde, gelijkluidende opdracht zonder aarzelen en met evenveel bekwaamheid volvoeren. Ondanks de vage voorspellingen van nummer zeven, stel ik voor, dat we besluiten den tijd, dat "die Fransoos" in Amsterdam is, niet nutteloos voorbij te laten gaan. We verwachten dus, dat nummer zeven ons binnen drie dagen het reeds vaker genoemde bedrag aan contanten verschaft en,' zijn stem kreeg iets erg goedgunstigs, 'om nummer vier, onzen specialist in dergelijke zaken, niet voor de derde maal op één dag zijn leven te doen wagen, neem ik op mij, voor den dag van morgen den door onze waarschuwingen reeds te mild behandelden Vreeland uit den weg te ruimen. Dit kan dan meteen door een enkele van jullie worden beschouwd als een antwoord op opmerkingen, die niet te pas komen. Ik herinner er aan, dat wie een zijner kameraden verraadt, de zwaarste straf te duchten heeft. Laten we thans overgaan tot het vernietigen van onze convocaties.'

Hij strekte de hand uit naar zijn buurman, die er een vel papier op legde. Vervolgens hield de dandy de hand op voor dengene, die naast zijn buurman zat en zoo vervolgens den kring rond.

Thea kon niet lezen, wat er op die papieren stond geschreven, doch dat was ook niet noodig, want ze begreep, dat van een dezer vellen de spiegelafdruk op den vloeilegger afkomstig was. Dat kon dus stellig een nalatigheid van den man zijn, en geen met opzet uitgezette val. Bij zijn thuiskomst of onderweg reeds kon hij zich hebben herinnerd, dat hij een verraderlijk spoor had achtergelaten en uit voorzorg daarna een spion hebben opgesteld op de toegangswegen tot de plaats van samenkomst van dezen avond. Er bleef iets haken, maar dit was de voor de hand liggende verklaring en Thea nam er voor het oogenblik genoegen mee. Ze zag, hoe du Maurier de in elkaar geknungelde papierstrooken op tafel legde en ze aanstak, waarna hij met een potlood, voorzichtig opdat zijn blanke vingers niet door roet bezoedeld zouden worden, zoolang in het kleine, doch tamelijk hoog oplaaiende vuurtje roerde, tot het laatste snippertje verbrand was. Gedurende dit geforceerd plechtig verbranden, kon de door het openingetje loerende vrouw de in de kamer aanwezige mannen voldoende opnemen, om hun gezichten in haar geheugen te prenten. Nummer vier en nummer zeven kende ze bij ‘naam’, vier nam ze bijzonder goed op en de zeven hoopte ze terug te zullen zien in de omgeving van den Franschen millionnair, waarbij ze hem, het zou aan haar niet liggen, op heeter daad betrappen zou.

‘Op de gebruikelijke manier zullen jullie hooren, wanneer en waar we weer bij elkaar komen,’ her-

nam de voorzitter, nadat het laatste vonkje was uitgegloord. Dit, die mededeeling, tot teleurstelling van Thea, die ook daaromtrent wel gaarne iets naders vernomen had. ‘Het is wel waarschijnlijk, dat nummer zeven eenige assistentie noodig zal hebben. We houden ons dus gereed, dadelijk na den oproep te verschijnen. Heeft een van jullie nog iets in het midden te brengen of iets te vragen?’

Thea luisterde, maar verwachtte niet meer, iets van belang te zullen vernemen. Ze overwoog de kans, een van die mannen aanstonds te volgen, zoo mogelijk liefst den chef van de bende, die, naar hij zooeven gezegd had, Vreeland het levenslicht zou uitblazen. Eensklaps echter kwam er nieuwe glans in haar blik, want ze hoorde een naam noemen, die haar buitengewoon vertrouwd in de ooren klonk, namelijk haar eigen naam. Het was nummer vier, die hem uitsprak. Ze begreep nu, dat hij in opdracht gehandeld had, toen hij alleen haar metgezel en niet haar ook doodschoot.

‘Als die bijdehandte juffrouw nou eens wat te veel heeft gehoord?’

‘Dat heeft die bijdehandte juffrouw niet, daar heb jij wonder goed voor gezorgd.’

‘Zou zij dan niet tot Vreeland kunnen doordringen, dacht u?’

‘Dat kan ze misschien wel, maar dan zal het vermoedelijk te laat zijn, omdat Vreeland niet meer uit de school kan klappen. Trouwens, de man weet nauwelijks iets van ons.’

‘Behalve dat het gaat om dien Franschen kerel

met de duiten,' waagde nummer zeven, die voor de berooving was aangewezen.

'Inderdaad, dat zou hij kunnen uitbrengen, maar dat is dan ook het eenige. Zooals ik al zei, zal hij er de gelegenheid echter niet meer voor hebben.'

'Ze was op weg hierheen,' hervatte nummer vier, 'hoe kwam ze aan het adres?'

Inplaats van op deze vraag te antwoorden, keek de chef met geheven hoofd den kleinen kring rond en zei: 'We wéten, wat er staat op verraad, nietwaar? Dan lijkt het mij voor vandaag voldoende en zullen we uiteengaan. Echter dit nog even: zoolang ze niet direct schadelijk wordt, mag haar geen "ongeluk" overkomen. We straffen, maar we moorden niet.'

Nummer vier, die er uitzag alsof hij weleens geestig zou kunnen zijn, tikte aan zijn pet, als gaf hij zwijgend te kennen, dat hij de opmerking van den chef 'in orde' bevonden had. Wat betreft een haar eventueel overkomend 'ongeluk'. Thea zag in dien nummer vier de behendigste van de vijf mannen, uitgezonderd misschien zijn chef. Dat die chef er niets voor voelde, haar, ofschoon hij als éénige wist, dat zij van Vreeland meer had vernomen dan hij de vergadering medegedeeld had (hij kòn het althans weten), vooreerst met rust te laten, terwijl de tweede, van wien schrik kon uitgaan, stellig onbegrensd gehoorzaam aan hem was, stelde haar in zooverre gerust, dat ze het komische van de situatie, waarin zij zich bevond, opeens inzag. Zij stond daar en ze zou niet weg kunnen,

voordat die mannen, nu eenmaal de lamp was uitgeblazen, het terrein verlaten hadden. Zij zou niet eens op den grond kunnen springen, want elk oogenblik kon een hunner door de achterdeur naar buiten komen en die zou haar dan moeten zien, zou haar als het ware van de vensterbank te plukken hebben. Wat haar lot zou zijn, als zij gesnapt werd, daaraan dacht ze niet. Met haar scherp gehoor vernam ze het geluid van aan de andere zijde van het huis zich verwijderende stappen. Gelukkig gingen de mannen dus de voordeur door. Zij wachtte, totdat ze den motor zou hebben hooren aanslaan; ze stond nog steeds met beide handen aan een scharnier, nu keerde ze zich om, met haar rug naar het luik, haar eene hand geklemd in het uitgesneden hart, de andere aan het scharnier, zoodat ze gereed stond, van haar hoogen observatiepost af te springen.

Ze kon nog geen hand voor oogen zien, ze had geen begrip van den tijd, maar ze twijfelde er toch niet aan, of de vergaderden zouden nu wel al uit elkaar zijn gegaan. Ze dacht aan verschillende mogelijkheden; dat de auto heelemaal niet bij de bende hoorde, dat hier vergaderd werd buiten medeweten van dengene, die hier eigenlijk thuis hoorde. Ze overwoog de mogelijkheid, dat de wagen toebehoorde aan den bendeleider, aan du Maurier, maar dat deze er om haar nog onbekende reden, vanavond geen verder gebruik meer van zou willen maken. Dan zou ze hem onbeheerd vinden aanstonds, dan kon zij zelf er wellicht in wegrijden.

Opeens kreeg ze een roekeloozen inval: te trachten, reeds nu den wagen te bereiken, er zoo mogelijk mee uit de voeten te gaan, doch zich er anders, als ze den motor niet dadelijk aan den gang zou kunnen krijgen, in te verbergen en zich aldus te laten meerijden met den bestuurder. Ingeval du Maurier met de auto ging, zou hij geen der anderen meenemen, want dan immers zou het nu niet zóó geruischloos stil blijven?

Zij zette zich af met een duwtje tegen het achter haar gesloten luik; terwijl ze sprong bracht ze de handen naar de mantelzakken, om haar lantaarn en haar revolver niet te verliezen. Ze hoorde een ietwat schamper lachje en sprong bijkans in de armen van den man, die al geruimen tijd zoo bij haar moest hebben gestaan.

Hoofdstuk XII
Een verrassende ontmoeting

‘Hola, niet op mijn teenen,’ zei een sympathieke stem. ‘En niet al te luidruchtig, want....’ Op dit moment begon een motor te zoemen, een wagen reed langzaam weg. ‘Enfin, doet er niet toe, daar gáát ie,’ vervolgde de aangename stem. ‘En als ik niet zoo razend nieuwsgierig was geweest naar de reden van uw zwevende tegenwoordigheid, dan zou ook ik in die auto hebben gezeten. Blinde passagier. Het is nog een verduiveld eind naar de stad en als ik niet gauw voortmaak, heb ik niet eens tijd, om me behoorlijk mijn slaapmuts op te zetten. Maar u zou hier niet gezweefd hebben, als u me niet een boel te vertellen had. De heeren zijn verdwenen, laat ons op onze beurt vergaderen. Ik ben hier als kind in huis, want ik heb het zaakje al eens geïnspecteerd.’

Ze kon den spreker niet in het gezicht zien, ze richtte haar revolver in de richting waar zij, te oordeelen naar zijn stem, zijn borst vermoedde. Indien ze daarmee schrik wilde aanjagen, vergat ze, dat de man haar wapen vermoedelijk evenmin

zien zou, als zij zijn gezicht kon onderscheiden. Voor alle zekerheid zette ze haar dreighouding echter ook nog om in woorden. ‘Kom niet dichterbij, of ik schiet.’

‘Is het waarachtig? Daar zou u de menschheid mee in het verderf storten, juffrouw hoe heet u? U veronderstelt toch niet meenens, dat ik snoode voornemens koester? Zou ik u dan de gelegenheid hebben gelaten, uw kanonnen op mij te richten? Als ik geweten had, dat een praatje met u gepaard zou gaan met zooveel tijdverlies, dan zou ik er niet eens aan begonnen zijn. Al weet u ongetwijfeld heel wat, waarmee u mij geweldig zou kunnen helpen.’

Of de man moest een trouweloos lid van de bende zijn, of een tegenstander. Waar het eerste, na de plechtige eeden van trouw, wel wat al te ver gezocht was, neigde Thea tot geloof in het tweede. Daarbij, als hij haar had willen overweldigen, dan had hij dat gemakkelijk kunnen doen, voordat zij in staat was geweest, haar revolver uit haar zak te halen. Ze liet het wapen langzaam zakken en vroeg: ‘Wie bent u? Wat doet u hier?’

‘Dat zelfde wilde ik vragen aan u. Maar het lijkt me dan wel gewenscht, het ons even wat gemakkelijker te maken en te zien, dat we wat licht krijgen. Als u me wantrouwt, zet u me uw schietgeweer maar in mijn rug en volgt me op den voet. Ik ga namelijk even naar binnen en noodig u bij dezen uit, deel te nemen aan de vergadering van den speurder Jimmy Hoogstraten.’

‘U wilt me wijsmaken, dat u detective bent?’ vroeg Thea.

‘Of ik het u wil wijsmaken of niet, verandert niets aan de waarheid, dat ik het ben. U moet niet zoo onvriendelijk over mij blijven oordeelen, want dan zou ik op mijn beurt kunnen weigeren, te gelooven dat u van de recherche of van de journalistiek bent. Zegt u het liever, voordat ik mij met mijn rug aan uw kanon overlever: wat wenscht u, oorlog of vrede?’

‘Het is van het hoogste belang, dat ik zoo spoedig mogelijk mijnheer du Maurier volg,’ antwoordde ze. ‘Het doet er dus momenteel weinig toe, of ik met u oorlog of vrede wensch, want ik heb er den tijd niet voor, het één te voeren of het ander te sluiten.’

‘Toe, haast u niet zoo,’ soebatte schertsend de ander. ‘Luister tenminste nog tien tellen naar me, dan kan ik u laten zien, dat ik u begrijp en daaruit kunt u dan afleiden, dat we waarschijnlijk verstandiger doen, hutje bij mutje te gooien en samen te werken. U hebt het over het volgen van een mijnheer du Maurier; dat moet de leider van deze zangvereeniging zijn, want geen der anderen verdient het, door u mijnheer te worden genoemd. Het is van het grootste belang, dat u het zoo spoedig mogelijk doet? U denkt dus werkelijk, dat hij het dien anderen snuiter, dien ze Vreeland noemden, benauwd maken zal? Geloof me, ik ken dien du Maurier langer dan vandaag, al wist ik niet, dat hij luisterde naar zoo'n weelderigen naam. Die laat

zijn kastanjes door anderen uit het vuur halen. Ik kan u, als u uw nieuwsgierigheid met alle geweld op dit troepje menschen wilt blijven richten, zoo tamelijk wat vertellen, want ik houd het al een heel poosje in de gaten. Kies de wijste partij en vergader, mejuffrouw, hoe heet u ook weer?'

'Goed. Ga.' Het leek wel een bevel, zoo kort als ze het hem toebeet. Ze volgde hem, zooals hij haar had aanbevolen, inderdaad op den voet, voor zoover ze dit in de duisternis waagde. Zoodra hij de achterdeur van het huis had geopend met een sleutel, die hij dadelijk bij de hand had, flitste Thea het licht van haar zaklantaarn aan, waarna ze hem de gang in volgde en achter zich, met haar voet de deur dichtduwde. Hij keek haar, als wilde hij haar gaarne zijn gezicht laten zien, in dit lantaarnlicht even aan, knipoogde eens, opende dan de deur van een kamer en ging haar voor, het vergaderlokaaltje van de misdadigersbende in. Haar voorzichtigheid, licht te maken opdat ze hem in het oog zou kunnen houden, zette hij met een schertsende stem om tot gul verleende hulp aan hem. 'Houden zoo, nog eventjes maar, geachte mejuffer, dat ik de lamp aansteek en ook onze gezichten spookachtig beschenen worden. Zooeven waren hier vijf lui, die luisterden naar de namen tot en met zeven. We zouden ons dus kunnen verbeelden, dat wij samen de twee ontbrekende nummers waren en als u me nu niet heel gauw zegt, hoe ik u mag noemen, dan heet u voor mij voor nu en altijd nummer één. Ziezoo, dat is dat, nu kunnen we zien wat we

zeggen. Maar voordat we daarnaar kijken, zullen wij zoo slim zijn, te zorgen dat niet anderen ons kunnen zien.'

Hij trok zijn ruime, lichtgrijze overjas uit en hing die voor het venster, zoodat de hartvormige insnijding van het luik geheel bedekt was en er naar buiten geen lichtschijnsel doordrong. Hij was een jonge man van ongeveer haar eigen leeftijd, meende ze. Hij droeg een toen nog lang niet zoozeer in de mode gekomen plus fours van eveneens lichtgrijze stof. De zakken van zijn jasje puilden uit, omdat ze overladen waren met ontelbare kleine voorwerpen. Hij had een gulhartig gezicht, een beetje jongensachtig.

'Doet u dat ding nou weg, heusch, ik had u immers allang wat anders kunnen laten zien. Hier, dat is een betere.' Hij haalde een zware revolver uit zijn zijzak, liet die even zien, dan weer in den zak glijden. 'Ik ben Jimmy Hoogstraten en u is?'

'Ik kan u gemakkelijk een verkeerden naam opgeven,' antwoordde ze. 'Welke zekerheid heb ik, dat ook u dat niet deed?'

'Geen enkele, alleen het vertrouwen, dat mijn verschijning u inboezemt,' erkende hij.

'Maar ik wil me niet met zulke goedkoope middelen ophouden. Ik ben, als u het nog niet wist, Thea Zwart.'

Zijn gelaat drukte teleurstelling uit. 'Ik had het vermoed, zoodra ik begreep, dat de donkere gestalte in de lucht een vrouw was,' zei hij. 'Maar het ontneemt me alle hoop om zelf in deze zaak

op te treden. Nou ja, enfin, het is per saldo al een eer om met Thea Zwart samen te werken, nietwaar? U bent hier beland via een bepaald spoor, vermoedelijk dat van dien mijnheer du Maurier?'

'Als u mij bij deze vergadering nummer één wilt laten zijn, laat u het dan ook aan mij over, vragen te stellen,' antwoordde ze een tikje vinnig. 'U begrijpt, dat ik uit den aard der zaak de namen van de meesten mijner collega's ken. Als u roemzuchtig bent en in den waan mocht verkeeren, reeds eenigen naam gemaakt te hebben, dan spijt het mij, u te moeten zeggen, nog nimmer van u te hebben gehoord. U bent detective, naar u zegt?'

'Als u maar niet te ongelegener ure uit dat raam getuimeld was,' antwoordde hij goedgemutst, 'dan zou het niet lang meer duren of niet alleen u, doch iedereen kende mijn naam. Nu duik ik natuurlijk in de schaduw van uw eigen roem weg. Nee, het verbaast me niet, dat u nog nooit van Jimmy Hoogstraten gehoord hebt. Het is trouwens nog niet zoo lang geleden, dat ik mij uit tot noodzaak geworden liefhebberij geheel aan dit soort werk gaf. Ik was inspecteur van politie in Den Haag, en leerde daar zoo'n beetje het klappen van de zweep kennen. Ik erfde een aardigen duit van een oudoom, die op mij gesteld was juist omdat ik pleizier in het ontwarren van raadsels heb en dus nam ik mijn congé en doe sedert een maand of zes niets anders, dan zoeken naar een gelegenheid, om mijn speurderstalent te toonen. In Den Haag viel niet veel te

hopen; ik verwachtte meer succes in Amsterdam et voilà, daar zijn we dan.'

Reden, om aan zijn bewering te twijfelen, had ze tenslotte niet. Hij leek er precies de overmoedige kwajongen toe, een serieuze loopbaan zonder aarzelen in den steek te laten voor een wisselvallig, maar in de verbeelding van niet ingewijden zeer afwisselend bestaan. Thea dacht even na en besloot, hem te gelooven totdat gebleken zou zijn, dat hij een onwaarheid tot haar zei. Ze stelde hem daartoe al dadelijk in staat, waarbij ze tevens voor zichzelf het voordeel had, in de richting van haar eigen onderzoek voort te gaan.

'En toen bent u op een of andere manier een bende samenzweerders tegen het lijf geloopen, die hier in dit bouwvallig krotje vergaderden?' vroeg ze.

'Precies zoo. Ik kan dat allemaal omstandig beschrijven, maar wat heeft dat voor zin? En laten we nu niet uit het oog verliezen, dat al bent u dan nummer één, ik de uitschrijver van deze vergadering was. Ik wil graag al wat ik weet aan u mededeelen en ik ben er zeker van, dat het u interesseeren zal, maar van een verhoor, zooals u mij dat schijnt te willen afnemen, ben ik niet gediend, jonge dame. U verliest niets door met mij samen te spannen, ik verlies de kans, uit te blinken. Niettemin ben ik bereid, sámen te doen. Maar ik ben in het minst niet bereid, uw jongste bediende te worden.'

'Met andere woorden, u wilt niet de eenige zijn,

die iets vertelt? Goed dan, we zullen gelijk oversteken.' Ze verloor daar tenslotte niets bij, want wat zij wist, zou voor het grootste deel al heel spoedig algemeen bekend zijn en het weinige, dat het publiek niet dadelijk te weten zou komen, was van zeer weinig belang. En dus vertelde ze van den moord op het trambalcon, van haar ontdekking, dat du Maurier zich in meer dan één persoon wist voor te doen, het gebeurde van een uur geleden hier aan den Haarlemmerweg, het doodelijk schot op den man, die haar vergezelde. Van haar opdracht, door Vreeland gegeven, sprak ze echter niet; ze deed het voorkomen, alsof ze uitsluitend uit nieuwsgierigheid verder ging met een onderzoek, waarin ze toevalligerwijze betrokken was geworden.

'En die vriendelijke bruut ligt nog steeds aan den kant van den weg?' vroeg Jimmy.

'Tenzij hij gevonden is of die kerels, toen ze weggingen, hem hebben verdonkeremaand,' antwoordde ze.

'Juist ja, daar hadden ze het over vanavond. Nee, niet over het wegsleepen van den doode, maar over den moord zelf,' hernam hij peinzend.

'U hebt het gesprek dus ook afgeluisterd? Maar waar dan? Aan den anderen muur is geen venster en voor dat eenige stond ik.'

'Ik heb geluisterd van boven af. Ik heb die lui al herhaaldelijk hierheen zien gaan en op een goeden avond, toen ik er zeker van was dat ze niet kwamen, ben ik naar binnen geklauterd over den

zolder. Een zolderraam was gauw genoeg open gemaakt. Toen heb ik meteen maar boven de twee kamers, die deze schamele stulp rijk is, in den zoldervloer, dus in het houten plafond, een gat geboord, groot genoeg om op je gemak door te kijken. Als ze nu vergaderen en ik ben er in geslaagd, binnen te komen, dan kruip ik op mijn dooie gemak boven dat gat, ga languit op den vloer liggen en heb een tooneeltje voor me, zoo geriefelijk als geen enkele schouwburg het je biedt.'

'Dat is handeling, waarbij u zelf betrokken bent,' merkte Thea op. 'Wat u mij verschuldigd bent, is een en ander over de spelers, die u vanaf uw zonderlinge loge gadesloeg.'

'Vijf zijn het er, al noemen ze één hunner nummer zeven. Van den eersten keer af dat ik ze volg, heb ik er vijf gezien, nooit meer, maar ook nooit minder. Die chef heeft er de tucht onder, dat beloof ik u. De laatste keeren dat ik ze beluisterde, kreeg hij een paar maal een verkapte opmerking te hooren over de wat erg eenzijdige richting van zijn bestuur, zoo ook vanavond, toen die eene snuiter wat had te insinueeren over de gezamenlijke kas. Als ik al zoover bedreven was in het vak, dat ik me ook wel eens op mijn gevoel mocht laten afgaan, dan zou ik voorspellen, dat als die nu volgende groote slag, die halve ton van dien Franschman, geslagen is, de chef er stilletjes tusschenuit knijpt. Ik dacht dit tòch al, maar na wat u me van zijn vermommingskunst hebt verteld, twijfel ik er heelemaal niet meer aan. Hem heb ik overigens

het minst goed kunnen volgen, wat ik nu, nu ik van zijn vermommingen iets weet, ook wel kan begrijpen. De andere vier, onder wie nummer vier de eerste plaats inneemt, dat wil zeggen, dat die nummer vier het gevaarlijkste is, heb ik beurt om beurt gevolgd en in het oog gehouden. Als u er prijs op stelt, hun namen te noteeren, of tenminste de namen waaronder zij momenteel in de burgermaatschappij leven, dan kunt u dat gerust doen en dan kunt u er tevens hun adressen bij vermelden.'

'U hebt dat allemaal nagezocht zonder dat u wist, of u er iets aan zou hebben? U bent werkelijk geheel toevallig achter deze geschiedenis gekomen?' vroeg ze.

'Even toevallig als u zelf er achter gekomen bent,' antwoordde hij. Hij wist immers niet, dat ze geroepen was, dus dat er bij haar wel degelijk een aanleiding van hechter beteekenis was. Wat deed het er echter toe? Als ze zijn opgaven een voor een naging en ze bleken te kloppen met de waarheid, dan had ze in het geheel geen reden meer, hem in het vervolg te wantrouwen. Dan zou ze, als belooning voor zijn inlichtingen, hem misschien in deze zaak verder kunnen laten helpen, zoodat zijn naam er toch in genoemd worden zou en hij dus een beetje bekendheid verwierf.

'Ze leiden stuk voor stuk oogenschijnlijk het leven van fatsoenlijke, zij het ook ruwe en een tikje in het verborgen wroetende burgers.' Hij vischte uit een van zijn jaszakken een strookje papier, krabbelde daar met peuterig klein kriebelschrift de

vier namen en adressen op en reikte het daarna Thea toe. ‘U kunt met die lui doen, wat u wilt,’ zei hij. ‘Wat hun betreft weet ik mijn weetje, alleen van den chef wist ik nog bijna niets af en over hem hebt u me een en ander verteld. Ik weet nou tenminste, waar ik hem eventueel vinden kan. Ik had hem herhaaldelijk gevolgd van hier uit, maar de kerel glipt je onderweg telkens weer uit de vingers. Ik denk, dat ik hem vandaag of morgen gewoon in de hotelhall aanhoud en een praatje met hem maak.’

‘Wat hem betreft, sta ik er voor in, dat hij nog geen veertig jaar is,’ hervatte Thea. ‘Voor zoover ik door dat gat van het luik heb kunnen zien, waren die andere mannen zeker niet ouder dan veertig. En toch moet de bende eigenlijk bestaan uit leden van tusschen de vijftig en zestig. Dat is me een raadsel.’

‘Hoe u er aankomt, dat die mannen zooveel ouder behoorden te zijn, dat is mijn zaak niet. Maar voor één lid kan ik u uit den droom helpen. Het zal een dag of tien geleden zijn, dat de chef aan de hand van oude aanteekeningen onbegrijpelijke bijzonderheden vertelde van een langgeleden opgerichte bende, de bende, waaruit de thans bestaande is voortgekomen. Hij zei toen, dat hij één der vroegere leden had opgeduikeld en dat hij het dwingen zou, zijn eens gegeven woord gestand te doen, vooral omdat hij er in een bijzonder gunstige situatie voor was. Ik heb nu wel begrepen, dat die teruggevonden woordbreukige de door u bezochte

Vreeland is. Hij wordt blijkbaar door den chef nog als lid beschouwd; wat hij u verteld heeft, hoe gek het ook klinkt, moet van A tot Z werkelijk zijn voorgevallen. Maar nu iets anders. Ik weet natuurlijk uw adres, maar ik weet niet of ik u daar altijd kan bereiken en vermoedelijk is het binnen afzienbaren tijd gewenscht, dat ik u dadelijk een bericht kan doen toekomen. Wat dunkt u, kunnen we niet een middel bedenken, dat ik u elk uur van den dag zou kunnen bereiken?'

'Ik heb er niets op tegen, dat ook u uw krachten aan deze zonderlinge geschiedenis wijdt,' antwoordde Thea. 'Maar ik zie niet in, waarom we nu alles samen zouden moeten doen. Ik ben gewoon, rustig mijn nachten thuis door te brengen en een mij gezonden bericht komt mij dus op zijn laatst denzelfden dag nog dat u het mij stuurt voor of even na middernacht in handen.'

'Daar kan ik dus zeker van zijn? Als u mij iets hebt mede te deelen, kunt u het best telefoneeren, tenminste, dan hebt u niet véél tijdverlies als u me niet thuis treft. Ik ben meestal op pad en ik kan nooit met zekerheid zeggen, waar ik op een bepaald uur zal zijn. Maar belt u, als u het noodig vindt. Hier is mijn nummer.'

Hij krabbelde onder op het briefje, waarop hij de namen en adressen der misdadigers had geschreven, een telefoonnummer. Ze glimlachte. Ze zou het natuurlijk nooit gebruiken. Wat verbeeldde zich die opdringerige beginneling wel? Om hem echter niet door een weigering of een afwerende

opmerking tot herhaalde betuigingen van zijn medewerking te brengen, hield ze zich, of ze zijn afspraak eigenlijk nog zoo dwaas niet vond.

'U zult eens zien, dat u mijn voorzorgen gaat waardeeren,' merkte hij op, als had hij haar gedachten geraden. 'Maar nu zullen we eens zien, dat we stadwaarts komen, anders is deze dag er een van de uitzonderingen, dat u niet voor middernacht op uw bed komt. U behoeft het me niet ronduit meer te zeggen, ik zie wel, dat u er niets voor voelt, met mij te overleggen en het werk te verdeelen. En toch zou het ook voor u zulke formidabele voordeelen hebben. U kunt immers niet op twee plaatsen tegelijk zijn. Probeer het eens met me.' Hij glimlachte haar toe, jongensachtig vragend om een beetje tegemoetkoming. 'Zeg eens, wat ik voor proefstuk leveren moet om door u in het gilde te worden opgenomen?'

'Als u er dan bepaald op staat,' antwoordde ze, bijna ondanks zichzelf, 'deel me dan morgenavond per telefoon alles mee, wat u in vierentwintig uur kan te weten komen van mijnheer du Maurier, verblijf houdend in hotel X***, en aldaar een moordaanslag beramend op zijn buurman Vreeland.'

Hij stond op en haalde zijn jas van den spijker, zoodat het hartvormige gat van het luik weer zichtbaar werd. Terwijl hij met den rug naar haar toe stond, zei hij, op een toon van vastbesloten zijn: 'Ik zal u niet alleen morgenavond alles vertellen, wat er over dien fraaien mijnheer te vertellen valt,

maar ik zal, mocht hij werkelijk een poging tot doodslag wagen, wat ik niet geloof, er voor waken, dat die geen nadeelige gevolgen heeft op de gezondheid van dat nog steeds niet geroyeerde bendelid, dat al in twintig jaar geen contributie betaald heeft.'

Samen verlieten zij het eenzame huis.

Hoofdstuk XIII
Het vlugge telefoontje

‘Ik kan u hier in de buurt geen taxi bezorgen,’ zei de zichzelf tot assistent bevorderd hebbende detective tot Thea, toen ze goed en wel buiten stonden. ‘U zult waarschijnlijk met de Sloterdijktram willen gaan? Mag ik u dan naar de halte brengen? Tusschen haakjes, waar was het zoo ongeveer, dat u dien doode achterliet?’

‘Aan den overkant van den weg in elk geval,’ antwoordde ze. ‘We zijn er nog niet, maar precies weet ik het niet meer. We kunnen kijken.’

Zij zelf begon den straatweg over te steken, daarmee hun eerste gezamenlijk verrichte daad beginnend. Het duurde niet lang, of ze zagen in de duisternis een vage gedaante voor zich liggen; de vermoorde man, door de misdadigers dus niet verdonkeremaand. Wat zouden ze daar ook aan hebben, nu de plaats van den moord door Thea ongeveer en dan door de stellig achtergebleven sporen precies kon worden aangegeven? Jimmy bukte zich, alsof hij op zijn beurt wilde vaststellen, dat de man wel goed dood was; dan knielde hij naast het lijk

en begon te doen, wat Thea reeds vóór hem gedaan had, doch waarvan ze hem, uit een wellicht overdreven voorzorg, nog niets had verteld: de zakken van den doode te doorzoeken. Hij had Thea verzocht, hem met haar lantaarntje bij te lichten; ze deed dit, opdat ze dan zelf nog eens het gezicht van dit tweede slachtoffer in zich kon opnemen. Ze stoorde zich er al niet meer aan, dat haar metgezel deze handeling kon opvatten als een toegeven aan zijn verzoek om samenwerking. Natuurlijk vond Jimmy niets van beteekenis.

'Dat een doode nog zoolang aan den kant van den weg kan liggen, zoo dichtbij Amsterdam toch,' verbaasde hij zich, 'zonder door iemand te worden opgemerkt. Anders zou de politie al ter plaatse geweest zijn, nietwaar? Vandaag of morgen is het zelfs in een balzaal al niet druk genoeg meer, ik bedoel, dan wordt je daar om zeep gebracht, zonder dat er iemand naar je omkijkt.' Hij had zich opgericht, klopte zijn onder de knie gepoften broek af. 'Ik vind niets, waar ik wijzer uit zou kunnen worden. Als u het nog eens wilt probeeren? Zal ik u bijlichten?'

'U schijnt te vergeten, dat het door de politie nu niet bepaald als een voorkomendheid zal worden beschouwd, als ze merken, dat u de kleeding van dien man zoo gehavend hebt,' antwoordde ze. 'En om u er dan uit te draaien, door medeplichtig te zijn, ik voel er eerlijk gezegd niets voor. Bovendien vertrouw ik, dat u uw werk grondig hebt verricht.'

‘Dat is geen kwestie van vertrouwen, maar een kwestie van weten,’ zei hij lakoniek. ‘U hebt het wel degelijk gezien en geëxamineerd, hoe ik bij mijn speurtochtje te werk ging, nietwaar? Maar hoe het ook zij, we schieten hier niets op. Laat ik u op de tram zetten en zelf het eerste begin van het mij door u toegemeten etmaal niet verbeuzelen.’

‘U wilde dus nu nog uw onderzoek naar du Maurier beginnen?’ vroeg Thea.

‘Als het moet, breek ik in het hotel in en verschijn als een spook in de kwade droomen van dien bendeleider. Dat zou voor ons het niet te onderschatten voordeel opleveren, dat ik dan kan vaststellen, of zijn gezicht als du Maurier werkelijk zijn èchte gezicht is.’

‘Hij zal nog niet naar bed gegaan zijn. Het is even over half elf nu; bandieten slapen niet zoo vroeg, daar hebben ze een te plagend geweten voor,’ veronderstelde Thea en ze wist zelf wel, dat ze onbenulligheden zei. Maar ze moest dan ook met zichzelf in het reine komen over wat haar te doen stond. Het aanbod van haar metgezel-speurder ontsloeg haar van het verre van pleizierige baantje, dat hij nu op zich wilde nemen. Naar huis gaan en troost zoeken bij Nederlandsche literatuur, ze kon het toch evenmin doen als nog ergens heen om verstrooiïng. Ze bevond zich eigenlijk op een dood punt; het leek haar het beste, voorloopig naar huis te gaan en van daar Vreeland op te bellen.

Ze stapte de tram in, zag Jimmy zijn tocht vervolgen over den stikdonkeren Haarlemmerweg in de richting van de stad, terwijl de tram, die ze maar net had gehaald, den Admiraal de Ruyterweg opstoof. Haar plezier in den avond alleen te zijn was vergald; ze had heel wat te doen, maar moest er tot morgen mee wachten. Aan de vier haar door Jimmy verstrekte adressen moest ze informeeren naar de andere bendeleden en van elk hunner zooveel te weten zien te komen, dat een arrestatie gerechtvaardigd zou zijn. Pas wanneer die allen achter slot en grendel zaten, zou ze aan Vreeland kunnen zeggen, dat hem geen gevaar meer dreigde en dàt was tenslotte het oorspronkelijk doel van haar bemoeiïngen. Het hóófddoel was echter: du Maurier te betrappen bij iets, waarop een geduchte straf stond. De samenkomst in het eenzame huis had hem als leider van de bende doen kennen, maar op zichzelf was, wat zij daar gehoord had, niet voldoende om tegen hem een strafvervolging in te stellen. Ze hoopte dat Jimmy er in zou slagen, uitvoerige gegevens over hem te verkrijgen; maar ze geloofde daar niet in, omdat ze, hoe handig Jimmy ook mocht zijn, den tegenstander nòg handiger en listiger taxeerde.

Het was bij elven toen zij den sleutel stak in haar eigen huisdeur. Ze draaide het licht op, nam een tweetal brieven uit de bus, trok loom haar jasje uit en sloeg met haar muts naar den haak van den kapstok. Dan trad ze de zitkamer binnen, vanwaar een behagelijke warmte haar tegemoet

kwam. Naast een der vensters stond, op een klein, laag tafeltje het telefoontoestel. Ze moest Vreeland opbellen en hem voorzichtig onder het oog brengen, dat hij van de zijde van zijn buurman een minder aangenaam optreden kon verwachten. Per saldo stelde Vreeland teveel vertrouwen in zijn dandy-achtigen buurman en maakte daardoor een aanslag al heel gemakkelijk. Ze liet zich op de rustbank vallen, schurkte haar rug eens behagelijk in de kussens. Ze wilde voor alle dingen die twee brieven wat nader bekijken; Vreeland liep tenslotte niet weg. Die brieven óók wel niet, maar nou ja. Ze was gemelijk en toen ze zich de reden daarvan had duidelijk gemaakt, vond ze zichzelf flauw en kinderachtig. Nu was het waar, dat ze tot dusver altijd alléén gewerkt had en op assistentie niet gesteld was, maar mocht zij zich daarom gerechtigd achten, dadelijk den eersten keer dat een helper uit de lucht viel, op haar teentjes getrapt te zijn? Ze opende den eersten brief, die van een vriendin uit Boskoop kwam, waar haar man een bloemkweekerij bezat. Ze verlangde er naar, weer eens in de stad te zijn, schreef ze. Zeker, dacht Thea, maar in de stad is het ook niet alles 's winters. Ze zou binnenkort overkomen, berichtte ze verder, omdat ze inkoopen moest doen voor Sinterklaas. Of Thea even wilde schrijven, welke dag haar het best schikte om met haar samen te gaan winkelen. Toemaar, dacht Thea. En ze opende den tweeden brief. Van tante Cato, uit Utrecht. Of Thea Kerstmis en Oudejaar bij haar wilde doorbrengen? En of ze,

als ze er lust in had, dan maar al vóór Sinterklaas komen wou, dan konden ze ook daarvan een gezelligen avond maken. Ja, mijmerde Thea, ben ik eigenlijk niet gek, dat ik me uitsloof voor dien vreemden ouden kerel? Was hij niet lid geworden van die idiote vereeniging twintig jaar geleden! Dan zou ik nu allang te bed hebben gelegen met mijn boek, dan zou ik gezellig gezocht hebben naar het zaakje, dat ik nu eens het liefst zou uitzoeken. Ze wist, dat ze zich een beetje aanstelde, dat ze heelemaal geen afstand meer van dit avontuur zou willen doen. Ze herinnerde zich, dat ze uit de papieren van den tweeden vermoorde wellicht nog iets wijzer zou kunnen worden en, terwijl ze in haar gemakkelijke houding bleef liggen, trok ze haar taschje naar zich toe, opende het, haalde de paar gevonden blaadjes er uit en keek er op.

Onbegrijpelijke aanteekeningen waren het. Behalve misschien dat oude, verfrommelde kwitantietje. Voor geleverd aan den heer J. Groen, met volledige adresvermelding, die, gezien den datum, een raadsel toevoegde aan zijn dood. Gedateerd op 15 November, was het ding nog geen twee weken oud. Het adres van den heer Groen luidde: Spaarndammerdijk No..... Als de vermoorde J. Groen heette, wat deed hij dan vanavond zoo'n kolossaal eind van zijn huis vandaan? Ook naar hem zou ze morgenochtend dadelijk informeeren. Ze legde de paar papieren naast zich op den divan, kruiste de armen achter haar hoofd en staarde naar het plafond. Ze zou die dingen op een

of andere manier aan de politie in handen moeten spelen, vooral dat kwitantietje over een twee weken geleden geleverd en, blijkbaar, contant betaald radiotoestel van tweehonderdnegentig gulden. Een aardige hap geld voor zoo'n schooierigen kerel. Ze keek op de klok, het kon nu niet meer, jammer genoeg. Ze had opeens, de beide brieven vergetend, een enorm verlangen, nu dadelijk nog aan den slag te gaan, te beginnen met een onderzoek aan den Spaarndammerdijk, waar een doodeenvoudig man moest wonen, die een kostbaar toestel contant betalen kon en dan zoo slordig met zijn kwitantie omging. Of zou de vermoorde misschien loopknecht van een winkel zijn en een ònbetaalde kwitantie in zijn zak gehouden hebben? Na de gedeprimeerde stemming van bij haar thuiskomst, was ze nu opeens een en al leven, al bleef ze roerloos op de rustbank liggen. Er haakte weer iets, voelde ze. Ze zag zich in het bezit van verschillende stukjes van een legkaart, die ze alleen nog maar niet sluitend aan elkaar passen kon, omdat er nog teveel andere stukjes ontbraken. Een deel van die andere stukjes, misschien zelfs wel alle, zou ze kunnen vinden aan de door Jimmy verstrekte adressen en aan den Spaarndammerdijk, doch ze kon ze bezwaarlijk nu nog gaan halen. Het middelpunt van de kaart verkreeg ze ongetwijfeld, wanneer ze alles wist van du Maurier. Ze hoopte maar, dat Jimmy tenslotte toch iets te weten kwam. Jimmy had haar een telefoonnummer, doch geen adres opgegeven. Ze wilde nu plotseling weten,

waar hij woonde, opdat ze ook naar hem, zij het slechts zijdelings, morgenochtend eens informeeren kon. Ze stond loom op van de bank en begaf zich naar de telefoon. Het was bespottelijk laat, om nou nog de informatie op te bellen voor zulk een bijkomstigheid, maar omdat ze dan tenminste nog iets deed voordat ze naar bed ging, zette ze door. Ze zou vragen, wie onder het aangegeven nummer bij de telefoon stond ingeschreven.

Ze stond op het punt, den hoorn van den haak te nemen, toen het toestel rinkelend waarschuwde, dat zij zelf werd opgebeld. Jimmy, schoot haar door het hoofd, omdat het haar net iets voor hem leek, haar nu al weer lastig te vallen. Maar ze was toch ook nieuwsgierig. Toen hij van haar wegging, zou hij dadelijk bijzonderheden omtrent du Maurier op het spoor zien te komen. Ze nam den hoorn en riep: ‘Hallo!’

‘Met juffrouw Zwart?’ klonk het aan den anderen kant van de lijn.

‘Ja, daar spreekt u mee, mijnheer Hoogstraten.’ Ze had Jimmy's stem dadelijk herkend, zou hem uit duizend herkennen.

‘Ik ben op het oogenblik in hotel X***, op de kamer van uw protegé, die in onmacht ligt. Kunt u direct komen? Ik moet namelijk den vluchteling achterna, ik heb nog een kans, dat ik hem inhaal, al verlies ik veel tijd met dit opbellen. Maar komt u direct, dan ga ik nu meteen weg. Ik kwam net bijtijds, om den aanslag, dien du Maurier zooeven op dien ouden heer pleegde, te verijdelen. Maar du

Maurier heeft de beenen genomen en als hij nú verdwijnt, zien we hem misschien nooit meer terug. Vreeland ligt buiten westen van schrik; als hij bijkomt en u bent dan al hier, dan zou u misschien iets uit hem kunnen halen. Je weet nooit, misschien zag hij meer dan ik. Ja, hallo, bent u daar nog? U zegt niks?'

'Omdat u aan één stuk door ratelt,' antwoordde ze. 'Ik kom.'

'Dàn ga ik,' klonk het ondeugend.

Thea glunderde, ondanks den ernst van den toestand. 'Daarom kom ik dan ook,' zei ze ironisch.

'Ik zal u dadelijk trachten te bereiken als ik iets naders weet, hetzij bij u thuis, hetzij in het hotel van Vreeland, op de kamer van den ouden heer. Accoord?'

'Accoord,' bevestigde ze, daarmee zichzelf voor de komende uren opsluitend in één van de beide kamers, die in het hotel of deze in haar flat. 'Bel maar af, dan bel ik een taxi. Ik ben er in vijf minuten. Weet iemand in het hotel er al van? Neen? Mooi, dan praat ik er natuurlijk ook niet over.'

Ze belde af, draaide dadelijk daarna het nummer van haar taxikantoor en bestelde, ja met ijlende haast, een wagen. 'Ik wacht aan de deur,' riep ze door den hoorn, bij wijze van laatste spoedaanmaning.

Ze raapte de papieren van den vermoorde en het briefje, waarop Jimmy de adressen der bendeleden geschreven had, bij elkaar, stak ze in haar taschje,

haastte zich in haar mantel, een anderen kiezend omdat het bontjasje nog klets was, en stoof het huis uit. De taxi reed juist voor en bijna zonder te hebben stilgestaan, zette de chauffeur koers naar hotel X***.

Hoofdstuk XIV
De leeuw heeft gegromd

Ze had gezegd, binnen vijf minuten ter plaatse te zullen zijn; er verliepen geen vijf minuten, voordat haar taxi voor den hotelingang stopte. Zij was voornemens, zoo mogelijk onopgemerkt naar boven te sluipen, desnoods den liftjongen, die haar natuurlijk, dank zij de groote fooi, dadelijk zou herkennen, in den arm te nemen, in geen geval echter zich beneden te laten ophouden. Tot haar teleurstelling stond de portier op de stoep en hield haar aan.

‘Juffrouw Zwart, als ik me niet vergis?’ vroeg hij.

‘Inderdaad, dat ben ik. Maar ik heb geen tijd, vriend, ik spreek je aanstonds nog wel, als je me iets te vertellen hebt.’

‘Ik zou niet weten, wat ik de juffrouw moest vertellen,’ hernam hij. ‘Maar de directeur heeft me gezegd, dat ik u dadelijk bij hem moest brengen, als u gekomen zou zijn. Er wordt op u gewacht.’

Of Jimmy had het tenslotte toch beter geoordeeld, de hoteldirectie in de zaak te mengen, of

Vreeland was aan het hulproepen geslagen, begreep ze. Jimmy was er de man niet naar, het een oogenblik te voren genomen besluit door een tegenover gestelde handeling teniet te doen. Stellig dus had Thea deze officieele ontvangst aan haar lastgever (in dubbelen zin) te danken. Ze volgde den betresden portier, door de kamer, die ze reeds eens had gezien, naar een vertrek, dat met twee vensters op straat uitkwam. Een hoffelijk buigende heer trad haar tegemoet.

'Het spijt me, dat ik u voordat u naar boven gaat even moet lastig vallen, juffrouw Zwart. Natuurlijk is uw naam mij bekend en uw reputatie niet minder. Die is zoo groot, dat ze de reputatie van een hotel dadelijk zou schaden, indien het publiek ze met elkaar in verband bracht. Mijnheer Vreeland is zeer ontdaan en vertelt een verhaal zoo onsamenhangend, dat ik er niet uit wijs worden kan. Het gaat echter over een moordaanslag, die zooeven op hem gepleegd zou moeten zijn. Nog is de politie er niet in gemoeid. Zou u, als het eenigszins mogelijk is, die er ook verder buiten willen houden? De moordenaar, als er werkelijk sprake van een aanslag zou zijn, bevindt zich natuurlijk niet onder onze gasten, zoodat de strijd bepaald buiten ons hotel kan worden beslecht.'

'Weet mijnheer Vreeland, dat ik komen zou?'

'Dat schijnt hem te zijn gezegd, jawel. Ik heb het kamermeisje opdracht gegeven, zijn deur in het oog te houden, opdat er niet nog eens iets gebeurt. Mogen wij op uw medewerking rekenen?'

‘Dat zal bezwaarlijk kunnen, als de aanslagpleger onverhoopt toch onder uw gasten zou schuilen,’ waarschuwde Thea voorzichtig.

‘Uitgesloten, juffrouw Zwart. Absoluut uitgesloten.’

‘Ik zal doen, wat ik kan,’ beloofde ze.

‘Ik weet niet, in hoeverre u reeds handelt in opdracht,’ hernam de directeur aarzelend, als vreesde hij, een kwetsend voorstel niet aangenomen te kunnen doen krijgen. ‘Maar als dat niet zoo is of als daarmee te vereenigen is, een opdracht, uit naam van de hoteldirectie den misdadiger op te sporen, mag ik u dan verzoeken, deze zaak voor ons te behartigen?’

‘Ik beloof u, dat ik den naam van uw hotel zal ontzien,’ antwoordde ze. ‘Maar een opdracht behoeft u me niet te geven, want die hèb ik al. En nu hoop ik, dat u me niet langer zult ophouden.’

De man haastte zich, met herhaalde buiging, zijn dank bij voorbaat te betuigen en haar te verzekeren, dat ze in alles op de medewerking, zoowel van hem persoonlijk als van het geheele personeel, zou kunnen rekenen. Daarna bracht hij haar met de lift naar de eerste etage. Hij verwijderde zich pas, toen zij reeds aan de kamerdeur van den heer Vreeland had aangeklopt.

‘Ja, wie is daar? Ik doe voor geen mensch open zoolang ik niet weet, wie bij me binnen wil komen.’ Vreelands wat heesche stem sloeg over van emotie, die zoowel boosheid als ontsteltenis inhield.

‘Ik ben het, juffrouw Zwart,’ antwoordde Thea door de deur.

Er was in de kamer een gehompel van vermoeide voeten onder een zwaar lichaam, de sleutel werd omgedraaid en de deur een weinig geopend, waarna het ontstemde gelaat van den bewoner voor den kier verscheen.

‘O juist, ja, dan had hij dus toch gelijk, die kwajongen,’ mompelde hij. ‘Kom binnen en verklaar u me eens, hoe het mogelijk is, dat iemand die u nota bene verdenkt iets tegen mij in den zin te hebben, den tijd heeft, dat werkelijk te toonen. Ik had niets tegen hem, maar u wel, juffrouw Zwart. Hoe kon het u ontgaan, dat die scharnieren zoo gemakkelijk konden worden losgemaakt?’

‘Ik wou wel graag, dat u niet zoo onbeleefd tot mij sprak, mijnheer Vreeland. Uw toestand is niet te benijden, dat stem ik natuurlijk grif toe. Maar daarvan hoeft u mij de schuld niet te geven. Ik had u tegen uw buurman gewaarschuwd, nietwaar?’

‘Dat hebt u, zeker, dat hebt u, al deed u het niet met ronde woorden,’ moest hij erkennen. ‘Maar als u dat gezien had, van die scharnieren, dan zou het zeker zoover niet gekomen zijn.’

Thea ging naar de tusschendeur, die deze kamer met die van du Maurier verbond. Ze was uit de hengels gelicht en eenvoudig, in du Mauriers kamer, opzij getild. Hoe dat had kunnen gebeuren, zonder dat het gerucht Vreeland zou hebben gewaarschuwd, was een onoplosbaar raadsel, tenzij

men aannam, dat de buurman lang te voren, uiterst voorzichtig om geen geluid te maken, scharnier na scharnier geolied had.

Om hem wat vriendelijker te stemmen, liet ze het zich aanleunen, dat ze iets over het hoofd had gezien. Al erkende ze dit in geenen deele. ‘Wat is er gebeurd, mijnheer Vreeland? Ik werd opgebeld door een zekeren mijnheer Hoogstraten, u vermoedelijk onbekend. En die vertelde me, dat hij een aanslag, door uw hotelbuurman op u gepleegd, op het nippertje had weten te verijdelen.’

‘Zoo,’ mopperde de heen en weer hompelende Vreeland. ‘Zoo, heeft die jonge man dat gedaan? En heet hij Hoogstraten? Bekende naam, hoort toe aan vele goed gesitueerde families, ook wel aan families onder mijn kennissen, al kende ik mijn redder niet. Zoo'n jongen man, een jaar of dertig, schat ik, al kleedt hij zich als een jongen, met een korten broek en een grijze jas. Hij stond hier in de kamer op hetzelfde oogenblik, dat die deur er uitgelicht werd. Hij kwam door de gangdeur, die ik toch als gewoonlijk met den sleutel had afgesloten. En in die andere deuropening verscheen Simon du Maurier, in avondcostuum, met een revolver in de hand. Ik zag niet dadelijk, dat het een revolver was, omdat er een knobbel op den loop zat: een demper, een geluiddemper, heb ik later begrepen. Zoo, heeft die jonge man me het leven gered? Ik moet hem natuurlijk zien op te sporen. Maar u kent hem, u kan hem mij dus wel eens voorstellen. Ja, wat er verder gebeurde, dat weet ik niet. Ik

ben waarachtig geen zwakkeling, maar die beroerde griep heeft me een leelijken knauw gegeven en ik moet buiten kennis geraakt zijn. Misschien heeft die kogel me toch nog geraakt? Vlak langs het hoofd? Kijkt u eens?'

Hij bracht zijn gezicht vlak bij het hare, en zij glimlachte geruststellend, ofschoon ze zich niet de moeite gaf, nauwkeurig na te gaan, of hij een schaafwondje ergens aan het hoofd had.

'En toen u weer tot bewustzijn kwam, toen zag u dien jongen man toch nog?'

'Zeker, maar ik wist niet, dat ik mijn leven aan hem te danken had. Ik moet niet geregeld hebben nagedacht, want nu begrijp ik bliksems goed, dat die elegante buurman, als er géén getuige bij tegenwoordig was geweest, zich wel degelijk van het resultaat van zijn schieterij zou hebben op de hoogte gesteld en dan had hij me vast en zeker voorgoed het licht uitgeblazen. Ja, die jonge kerel, die stond hier in de kamer. Hij had net getelefoneerd, naar u, zei hij, terwijl hij den haak van de telefoon neerlegde. Hij zei me ook, dat u direct komen zou en dat hij zelf met een razend vaartje den boemelbaron achternaging. Dat zijn zijn eigen woorden.'

'O juist, ja, die scène kan ik me nou wel indenken,' weerde Thea verdere uitweidingen af. 'Maar wat ik vooral graag weten zou, is: hoe kwam het, dat u geen onheil zag, voordat u reeds als mikpunt voor uw buurman had gediend? En waarom is nu tòch al het heele hotel in rep en roer, terwijl

mijnheer Hoogstraten me zei, dat niemand er nog iets van wist?'

'Wat dat laatste betreft, ik geef het u te doen, u zoolang stil te houden, als u eigenlijk elk oogenblik denkt weer te zullen worden doodgeschoten. Ik had het gevoel, ik heb het nu nog, al bent u bij me, dat ik middenin een cirkel van dreiging en gevaar zit, dat die cirkel zich voortdurend vernauwt, dat ik, als ik vóór me kijk, van achteren genaderd word en als ik mijn hoofd omkeer, van voren op de korrel word genomen. Wat een wonder, dat ik het personeel gealarmeerd heb. Ik voel er niets voor, de dupe te worden van mijn dapperheid, alles in stilte te trotseeren. Dus belde ik naar beneden en kwam men kijken. De gangdeur van de kamer hiernaast is nu aan de binnenzijde afgesloten. Die tusschendeur wilden ze maar dadelijk weer in de hengsels hangen, alsof daarmee alles ongedaan werd gemaakt. Maar ik vond dat niet goed, ik wou, dat de politie of tenminste u het zag. Die jonge snuiter heeft het ook gezien en als u het mij vraagt, dan zou ik er haast wat op durven verwedden, dat hij dien boemelbaron vannacht nog te pakken krijgt. Die voorsprong, zei hij, toen ik hem er op wees dat hij toch al te laat was (ik wou hem graag hier houden, om maar niet alleen te zijn), die voorsprong had niet zoo heel veel te beteekenen, omdat hij wel vermoedde, waar hij zou moeten zoeken.'

'En dat zegt u pas nu? En daarvan heeft hij mij aan de telefoon niets gezegd! Noemde hij soms de Oudemanhuispoort?'

Zij was kregel, omdat de tot niets leidende ontstemdheid van den ouden man haar noodeloos ophield. Hoewel Jimmy haar hierheen geroepen had, opdat Vreeland niet alleen zou zijn, brandde ze van verlangen, zich te kunnen spoeden naar de plaats, waar Jimmy op het oogenblik was. Vooropgesteld dan dat hij er in geslaagd zou zijn du Maurier te volgen, diens schuilplaats te ontdekken. Daarbij moest een ongeloofelijke spoed worden betracht, want kreeg de dandy even gelegenheid zich te verkleeden en te grimeeren, dan zou de kans, hem terug te vinden, vrijwel verkeken zijn. Maar als Vreeland het belang daarvan inzag, dan woog dat voor hem toch niet op tegen zijn behoefte, over zichzelf te praten. Hij haastte zich niet, haar de inlichting te verschaffen, die ze achter zijn met heesche stem uitgesproken woorden voortdurend verwachtte.

'Welnee, de Oudemanhuispoort? Daarvan heeft hij zeker niets gezegd. Wat moet hij daar doen, die boemelbaron? Ik heb respect voor den vluggen blik van dien mijnheer van Hoogstraten. Boemelbaron, een betere naam zou moeilijk voor mijn buurman te bedenken zijn. Maar hoe kwam die mijnheer Hoogstraten zoo precies op tijd bij mij binnen, hoewel ik de gangdeur toch op slot had? In zijn brutale optreden leek hij een verwaand journalist, maar overigens, hij lijkt me toch meer een collega van u toe. Werkt u met hem samen? Belde hij u daarom op? Van mij heeft hij uw naam en adres niet gehoord. Als dat zoo is, dan had u dus toch uw maat-

regelen voor mijn veiligheid getroffen en dan heb ik u onbillijk van te groote zorgeloosheid verdacht. Maak mijn excuus. De sportieve jongeman sprak van vier kansen, tenminste, hij liet zich zooiets ontvallen, hij sprak er eigenlijk niet over. Maar wat doet dat er toe? U zult toch hoop ik iets verzinnen, om te voorkomen dat ik moederziel alleen hier zit te wachten, tot iemand van die verwenschte bende me toch nog om hals brengt?'

'Als die bende is uitgeroeid, dan zal niemand zich meer met uw hals bemoeien, dat beloof ik u,' antwoordde ze kortaf. 'Vier kansen? Wel, dat kunnen dan alleen....' Ze dacht aan de vier haar door Jimmy verstrekte adressen en meer en meer steeg de beginneling van een collega in haar achting. 'Noemde hij de Helmerstraat?'

Daar woonde de bij de bende onder nummer vier bekendstaande moordenaar, dien ze zoo spoedig mogelijk moest laten arresteeren.

'Hij noemde verder niets,' antwoordde Vreeland, maar het klonk niet geheel betrouwbaar, meer alsof hij vreesde, door een bevestiging van haar vraag zichzelf oogenblikkelijk een moordende eenzaamheid op den hals te zullen halen.

'De Govert Flinck?' vroeg ze verder, dringend en welhaast stampvoetend.

Hij schudde het hoofd, met dezelfde aarzeling als bij het zooeven gegeven ontwijkende antwoord.

'De Kerkstraat?'

Hij haalde de schouders op, niet ten teeken van

betwijfeling, doch om de overbodigheid van haar vragen.

‘De Zwanenburgerstraat?’ Ze stampvoette nu werkelijk. Als Jimmy over vier kansen gesproken zou hebben, moest hij weten, welke van de vier het grootst was, want anders immers kon du Maurier gemakkelijk ontkomen. En àls hij een meer rechtstreeksche aanwijzing had, zou hij dan in het geheel geen wenk hebben gegeven? Maar hij had dat toch ook per telefoon niet gedaan? Hij verwachtte wellicht, dat ze hem dan nakomen zou?

‘Als hij soms opbelt,’ begon ze. Maar dan veranderde ze den zin, dien ze wilde uitspreken, in een vraag. ‘Hoe was het mogelijk, dat du Maurier zoowel als Hoogstraten ongezien het hotel verlieten?’

‘Dat moet u mij niet vragen, want ik wist van niets op dat oogenblik, tenminste niet toen mijn buurman vertrok. Toen die pofbroeken-jonge-man wegging wel. Toen was er stellig niemand op de gang en wellicht ook niemand beneden in de hall. Dat weet ik niet. Het is ook best mogelijk, dat ze beiden wel gezien zijn. Maar toén wist immers nog niemand, dat mijn leven gevaar geloopen had?’

‘Dat pleit voor de koelbloedigheid van du Maurier en voor de behendigheid van zijn achtervolger.’ Ze wilde direct Jimmy achterna, ze moest ook direct maatregelen treffen, nummer vier te laten grijpen en ze moest bovendien nog heel wat meer te weten komen van Vreeland en van het door hem met den moordaanslag in kennis gestelde

personeel van het hotel. Elke minuut, dat nummer vier op vrije voeten bleef, kon gelijk staan met het gevaar van een nieuwen moord. Nummer vier pleegde geen mislukkende aanslagen, doch wist te treffen. Wie gaf haar de zekerheid, dat als zij van hier wegging du Maurier niet in een of andere onherkenbare vermomming zou terugkeeren om zijn fout te verbeteren? Wie kon weten, of nummer vier niet tot de kamer van Vreeland zou kunnen doordringen? Du Maurier had in het eenzame huis nadrukkelijk gezegd, dat zijn rechterhand al genoeg gedaan had voor dezen dag, maar als hij met den Zuiderling in contact komen kon, zou hij hem dan niet toch opdragen, Vreeland uit den weg te ruimen?

Ze dacht er over, van hier uit de politie te waarschuwen, dat nummer vier in de Helmerstraat oogenblikkelijk moest worden gearresteerd, maar op hetzelfde oogenblik dat ze dit dacht, begreep ze, dat ze een flater zou slaan, omdat juist nummer vier, die omdat hij twee moorden pleegde dubbel op zijn hoede moest zijn, stellig niet naar zijn eigen huis zou zijn gegaan. Dan moest hij zijn intrek hebben genomen bij een van de kameraden? Zou dan niet du Maurier naar het huis van dien kameraad zijn gegaan? Zou niet Jimmy, als hij maar een oogenblik veronderstelde den moordenaar in de Helmerstraat te kunnen aantreffen, haar met een bericht aan de politie zijn vóórgeweest? Het beloofde een zaak te worden, waarmee hij zijn naam

in één slag gevestigd hebben zou en hij was in elk geval schrander genoeg om dit in te zien.

'U zei, dat Hoogstraten den haak neerlegde, toen hij mij had opgebeld en dat u dat zag. Heeft hij daarna niet nog eens getelefoneerd?'

'Hij rende de deur uit. Hij gunde zich niet eens den tijd, stil te staan terwijl hij mij zei, dat u dadelijk komen zou,' antwoordde Vreeland.

Dat wilde nog in het minst niet zeggen, dat hij het niet had gedaan, want als het in zijn voornemen lag, de politie te hulp te roepen, dan had hij natuurlijk aan het bureau gebeld voordat hij haar opbelde. De gedachten verdrongen zich in haar hoofd. Als zij nu telefoneerde, liep ze niet alleen de kans een flater te slaan omdat de moordenaar zich reeds lang uit de voeten gemaakt zou hebben, maar ook omdat ze wellicht als tweede een waarschuwing gaf, dat Jimmy haar reeds voorgeweest was. Ze dribbelde heen en weer in de kamer en ze merkte niet eens op, dat Vreeland, om haar daarvoor de ruimte te laten, zijn gehompel had onderbroken, haar nu aanstarend met een vragenden blik. Dan nam ze, omdat ze in geen enkel opzicht, hoe dan ook, zéker kon zijn het juiste te doen, een kloek besluit, waardoor zij althans weer tot actie kon komen.

'Als hij soms op mocht bellen, zegt u hem dan, dat ik in de eerste plaats ben gaan kijken in de

Kerkstraat,' commandeerde ze. 'Maak u niet bezorgd. De hoteldirectie is aansprakelijk als u thans, nadat zij gewaarschuwd is, iets zou overkomen.'

'Daar zou ik dan al heel weinig mee gebaat zijn,' antwoordde Vreeland nuchter. 'En ik ben niet van plan, me heel den nacht hier in de kamer als schietschijf op te stellen.'

'Luister,' zei ze fluisterend. 'Ik moet beslist weg, ik moet trachten, een eind te maken aan het optreden van de bende, die niet alleen u, maar ook anderen bedreigt met den dood. Ik zal den directeur verzoeken, u zonder dat iemand, wie dan ook, het weten kan, een andere kamer te geven.'

'En me op die manier voor altijd bespottelijk maken in het oog van iedereen hier? Dan geef ik er de voorkeur aan, totdat die schurken gegrepen zijn, hier aan tafel te blijven zitten en niets anders te doen, dan naar de gangdeur te kijken,' zei hij schamper. 'Ik zal u wat anders zeggen. Als het me al te lang duurt, dan laat ik een auto komen en ga nu vannacht nog ergens anders heen.'

'U zou daarmee den directeur hier een groot plezier doen, denk ik,' antwoordde ze onhoffelijk. 'Maar doet u het niet. Ik moet u kunnen bereiken.' Dit waren dezelfde woorden, die Jimmy tot haar gesproken had en daardoor dacht ze aan hem. 'En mijnheer Hoogstraten waarschijnlijk ook. Hij zal hierheen bellen, als hij mij zoeken mocht. Dus u tuurt maar naar de gangdeur; ik zal geen andere kamer voor u vragen, nietwaar?' Ze knikte hem goedendag en ging de gang op. 'In ieder geval,

zoodra het mij mogelijk is u iets te laten weten of bij u terug te komen, zal ik dat doen. En onthoudt u intusschen alstublieft mijn boodschap voor mijnheer Hoogstraten, dat ik het allereerst naar de Kerkstraat ga.'

Hoofdstuk XV
De derde moord

Ondanks haar impulsieve haast, daalde ze kalm de breede trap af, omdat beneden in de hall, zooals ze dadelijk zag, de directeur haar opwachtte. Hij wreef zich de handen, als om een houding te zoeken, die zou kunnen doen veronderstellen dat hij op zijn gemak was. Thea begreep, dat hij haar met vragen zou lastig vallen en om daar, nog voordat ze haar werden gesteld, een einde aan te maken, keerde ze de rollen om. Ze gaf een kort hoofdknikje als antwoord op den beleefden groet van den directeur en vroeg: ‘Een oogenblik alstublieft. U hebt mijnheer du Maurier het hotel niet zien verlaten?’

‘Nee, tot mijn spijt niet,’ antwoordde de man, hoewel het moeilijk was te begrijpen, waarom hem dat speet. Het kon echter een gewoonte zijn, dat hij ontkennende antwoorden op die manier inkleedde.

‘Dat moet omstreeks elf uur zijn gebeurd,’ hernam ze. ‘En kort na hem is een andere bezoeker van mijnheer Vreeland vertrokken, een jonge man, gekleed in een plus fours, met een lange, lichtgrijze overjas. U zag ook hem niet?’

‘Ik was niet in de hall om dien tijd. Het is eigenlijk toeval, dat ik beneden was. Gewoonlijk ben ik om dien tijd de stad in. Ik zat nu nog op mijn kamer. Maar misschien, of liever zeer waarschijnlijk, zijn zij beiden gezien door den portier.’

‘Dank u. Dan zal ik het hem even vragen. Nee, ik kan u nog niets naders mededeelen. Ik heb u beloofd, dat ik als het eenigszins mogelijk is, den naam van uw hotel buiten deze zaak houden zal en dat zal ik dan ook doen. Maar nu ben ik zeer gepresseerd.’

‘Maar natuurlijk zal ik u dan niet langer ophouden,’ antwoordde hij voorkomend, de tochtdeur naar de vestibule voor haar openhoudend. ‘De portier zit in zijn loge. Hij moet iedereen zien, die in- of uitgaat. Het is een wanhopige toestand, waarin we ons nu bevinden. En waarom heeft iemand iets tegen mijnheer Vreeland. Een doodgoede en hoogst fatsoenlijke man is het, die hier een paar keer per jaar komt logeeren. Totaal onbegrijpelijk.’

Nog voordat hij zijn betuigingen van onbegrip geheel had uitgesproken, zoefde de tochtdeur reeds achter Thea dicht en naderde ze de portiersloge, waar ze aan het ruitje klopte, om de aandacht te trekken van den portier, die met zijn rug naar het raam, waardoor hij iedereen die het hotel in- of uitging, kon zien, gebogen zat over een boek of een opgevouwen krant. Wat het was, kon Thea niet zien. Zijn houding echter verried, dat hij las. Hij keek langzaam om, alsof hij liever niet gestoord

wenschte te worden. Zoodra hij zag, wie hem van zijn lectuur weghaalde, stond hij evenwel op en kwam naar het ruitje, dat hij opschoof zoo hoog als het omhoog kon.

‘U was om elf uur in deze loge?’ vroeg Thea.

‘Dat was ik,’ antwoordde hij kort en bondig.

‘En u zat toen, evenals nu, gebogen over het avondblad?’

‘Dat zat ik,’ zei hij.

‘U hebt dan onmogelijk kunnen zien, wie het hotel binnenkwam?’ vroeg ze verder.

‘Zoolang ik las, nee, natuurlijk niet, dame,’ zei hij en er kwam in zijn blik iets van een nauwelijks gegeven wenk te begrijpen, iets schranders. ‘Maar als de straatdeur opengaat, dan hóór ik het. Met de kou is die, vooral 's avonds, gewoonlijk dicht. Nou en dan kijk ik op en dan weet ik meteen, hoe laat of het is.’

‘U zou dus iemand, die binnenkwam, wèl gezien hebben? Dan kunt u me ook wel precies zeggen, hoe laat die jonge man in zijn plus fours aankwam. U weet immers dadelijk, hoe laat of het is,’ schertste ze. Als ze hem eenmaal zoover had, dat hij haar het tijdstip van Jimmy's komst wist te melden, dan kreeg ze misschien ook nog wel uit hem, hoe laat precies haar collega en de bendeleider vertrokken waren. Dan wist zij, welk tijdsverschil er tusschen die twee lag en dus hoe groot de voorsprong van du Maurier was geweest.

‘Als dat om elf uur gebeurd moet zijn, dan hebt u het mis dame, want toen is er niemand in- of

uitgegaan, daar zou ik een eed op durven doen. Want toen keek ik, omdat ik de kerkklok hoorde slaan, op naar de klok hier boven het raampje, om te zien of hij gelijk loopt. 's Nachts weet ik graag den juisten tijd, ziet u.'

'Ik zeg niet, dat het om elf uur gebeurde. Ik wou juist van u den juisten tijd hooren,' antwoordde Thea. 'Dus u hebt niemand zien binnenkomen?'

'Niemand behalve eenige van onze gasten. Geen jonge man in een korten broek, als u dat bedoelt. Maar dat is dan waarschijnlijk gebeurd even vóór elven, want toen ben ik een paar minuutjes weg geweest, naar de keuken, om een kom koffie te halen. Het is hier aan de straat zoo verdekseld koud.'

Thea zuchtte, niet zoozeer omdat het antwoord haar zoo erg teleurstelde, als wel omdat het antwoorden van den portier haar veel te traag naar haar zin ging. 'Klokslag elf echter zat u weer op uw post, nietwaar? Want u keek, of de klok gelijk ging. Goed. Hebt u daarna gezien, dat iemand het hotel verliet?'

'Ik wou, dat ik u alles kon zeggen wat u wilt weten, dame,' hernam de man. 'Maar als er iemand weggaat, dan is dat heel wat anders dan wanneer er iemand komt. Een komende dúwt de deur open en stapt dan binnen; hij maakt eerst gerucht, en wordt dan zichtbaar. Een weggaande doet dat anders, want die trekt de deur open, wat veel minder en dikwijls zelfs heelemaal geen geluid

maakt. Maar dan is hij al buiten, voordat ik heb opgekeken.'

'Heb je opgemerkt, hoe laat de deur openging, ongeacht of je weet, wie er door wegging?'

'De straatdeur is werkelijk eenige keeren geopend door gasten, die weggingen. Dat gebeurde een paar maal achter elkaar, kort nadat ik uit de keuken terug was, dus kort na elf uur.'

Thea overwoog bliksemsnel, wat ze van dezen traag denkenden man te weten zou kunnen komen. Dat stond niet in een gunstige verhouding tot den tijd, dien het haar kostte. Ze haalde de schouders op, liet den betresden portier verbouwereerd leunend op het plankje achter het raampje staan, zonder hem nog een woord toe te voegen en draaide zich op haar hakken om. Achter de tochtdeuren stond nog de directeur. Die zou aanstonds met zijn portier een praatje komen maken. Best, dacht Thea. Alleen ook best, dat Vreeland dit niet weet, want dan stond de man nogmaals doodsangsten uit. Ze constateerde, dat je de straatdeur inderdaad zonder veel gerucht van binnenuit kon openmaken. En ze stond buiten.

De ervaring in de taxi, die haar naar dit hotel zou gereden hebben, maakte er haar afkeerig van ook nu een auto aan te roepen. Bovendien, de afstand van hier naar de Kerkstraat was niet zoo groot en nu het niet meer regende, deed de nachtlucht haar goed. Ze ging met stevigen stap op weg, alleen even achter zich kijkend, toen ze ver genoeg van het hotel verwijderd was, om de eerste etage

te kunnen zien. Van een der vensters werd het gordijn een tikje opzij gekierd. Ze twijfelde er niet aan, of dat was de kamer van Vreeland en de man keek naïevelijk uit, of hij soms weer een vijand zou zien naderen.

Zij nam zich voor, ingeval haar bezoek aan de Kerkstraat niets opleverde, naar het adres van nummer vier te gaan. Niet dat ze er hem hoopte aan te treffen, maar ze zou er in elk geval kunnen vernemen, of de politie er al geweest was, met andere woorden, of Jimmy inderdaad voor zijn eigen faam zorgde. Zij taxeerde, dat het adres van nummer drie, in de Kerkstraat, dichtbij de Utrechtschestraat moest zijn en dus ging ze de Reguliersbreestraat door naar het Rembrandtsplein. De bioscopen gingen om dezen tijd uit, er was vrij veel publiek op straat. Het bewustzijn, dat ieder van die menschen haar tegenstander, de boemelbaron, kon zijn, kwelde haar niet. Op dit punt voelde ze zich genoopt, haar toevlucht te nemen tot de gerustheid van een fatalist, omdat ze anders immers geen seconde haar gedachten zou kunnen ordenen. Ze begon zich moe te voelen, te verlangen naar huis en naar rust. Iets in haar zei haar, dat ze in de Kerkstraat niet veel wijzer worden zou. Zooals veelal bij spontaan handelende menschen het geval is, volgde op haar levendigen drang, nog vannacht de zaak tot een einde te brengen, een gevoel van machteloosheid, dat haar alles deed zien van de meest teleurstellende, mistroostige zijde. Ze vroeg zich af, waarom wèl nummer vier,

doch niet de andere bendeleden zoo spoedig mogelijk van adres zouden veranderen? Want als één lid door de mand viel en dus niet anders dan straf te vreezen had, zou hij dan door zijn belofte van trouw te weerhouden zijn, om zijn makkers te verraden? Het vertrouwen, dat dit in zijn voordeel zou worden uitgelegd, moest hem er toe doen neigen en ditzelfde zouden natuurlijk de andere leden vooruit al weten. Dan moest er een onderling wantrouwen bij de leden heerschen, waaraan tenslotte de bende zou te gronde gaan. Je zou ze rustig kunnen laten gaan, als ze maar niet eerst nog onschuldigen burgers het leven bedierven.

Terwijl ze, innerlijk timide, de van bioscoopbezoekers drukke Regulierbreestraat uitliep, verraadde haar uiterlijk in het minst niet haar ietwat verslagen stemming. Haar gelaat had een blos van de kou, haar oogen tintelden, haar tanden beet ze in haar onderlip, haar tot vuisten gebalde handen drukte ze zoo diep in haar mantelzakken, dat haar armen strak stonden. Ze nam vlugge, kittige pasjes en ze trachtte terwijl haar ervaringen van dien avond, begonnen met den moord op haar buurman op het achterbalcon, te ordenen in een verband, waaruit ze het verdere verloop van deze zaak zou kunnen afleiden. Als ze het zóó naging, dan had ze geen reden tot ontevredenheid; bevond ze zich niet middenin het avontuur? En al tastte ze nog finaal in het duister, zou niet weldra het geheim, dat nu nog achter dat duister schuilging, worden geopenbaard? En tenslotte, was het niet het paard achter

den wagen spannen, als ze bij voorbaat al ontmoedigd was over het resultaat van een tocht, dien ze zooeven had ondernomen?

Op het Rembrandtsplein, op het punt, de Utrechtschestraat in te slaan, bleef ze plotseling staan en het was haar, alsof haar een schok door het lichaam ging. Ze staarde recht voor zich uit, naar den overkant van de smalle straat. Ze kon zich natuurlijk vergissen en ze zou zich ook wel vergist hebben, maar een oogenblik had ze de zekerheid gehad, dat daar aan den overkant, onder de lantaarn op den hoek van de Heerengracht, zoover van haar verwijderd dat ze van een herkenning niet zeker kòn zijn, een gestalte op haar wachtte, die ze vanavond reeds herhaaldelijk gezien had en die dan de bode van een onheil was geweest. De Zuiderling, nummer vier. Maar hoe kon die man haar hier verwachten? Wat had die hier te zoeken? Hoe wist die, als hij het was en er geen toeval in het spel zou zijn, dat zij op weg was naar een zijner kameraden? Nog had ze de revolver in haar rechterzak; ze zou niet aarzelen, hem te gebruiken, als nummer vier haar te na zou komen. Wellicht zouden ook anderen, maar in elk geval zou Jimmy kunnen getuigen, dat hij den moord aan den Haarlemmerweg had gepleegd. Ze zou zich dus kunnen verantwoorden, indien ze hem neerschoot. De man moest een wandelend wapenmagazijn zijn.

Reeds had ze haar tocht hervat, liep ze op het smalle trottoir van de smalle Utrechtschestraat.

Onder de hoeklantaarn bij de Heerengracht was niemand te zien. Onmogelijk was het niet, dat nummer vier zich daar ergens schuil hield, waarschijnlijk echter leek het haar nu, dat zij zich maar wat verbeeld had. Al speelde haar verbeelding haar niet vaak parten. Ze ging met even kittige stapjes als zooeven; ze zou zich niet door een hersenschim uit het veld laten slaan. En bovendien, als ze zich niet had vergist, dan eerst recht bleek haar wandeling naar de Kerkstraat niet doelloos, want dan immers zette het avontuur zich met vlugge vaart voort. Toen zij de brug over de Heerengracht overging, deed de verwachting, dat achter haar rug een schot zou worden afgevuurd, haar huiveren, doch niet omkijken. Zij had nog nimmer geaarzeld, ze zou het ook thans niet doen en wie eenmaal omkijkt, baant voor nooit eindigende aarzeling zelf den weg. Ze schudde het hoofd eens, alsof ze haar bobbed haar luchtig om haar hoofd wilde voelen. Maar ze had een hoed op en dus verried ze met deze beweging, aan wie achter haar liep en op haar lette, dat ze een gevoel van beklemming van zich schudde. Er gebeurde niets, niemand trad haar in den weg, niemand randde haar aan, niemand schoot op haar. In de etalage van een orthopedisch magazijn stond een enorme spiegel en daarin keek ze eens achter zich de straat in. Indien de moordenaar van Beermans en Groen haar volgde, dan wist hij precies, waar hij moest zorgen dat ze hem niet kon zien, want ze zag hem niet, ofschoon toch het uitzicht niet meer door andere voetgangers

werd belemmerd. Ze haalde de schouders op met een gebaartje van onverschilligheid; dat eigenlijk moest het eenige antwoord zijn aan den gewetenloozen schurk, indien hij haar inderdaad in het oog hield. Dat hij, gesteld zij had zich niet vergist, haar ongedeerd liet gaan, wees er weer eens op, dat hij tot het uiterste gehoorzaam was aan de bevelen van zijn chef, die immers gezegd had, dat haar niets mocht overkomen.

Twee gedachten tegelijk schoten haar plotseling in het hoofd, beide van even groot belang en beide weliswaar geen inzicht gevend in het spel van de tegenpartij, maar dan toch opnieuw aanduidend, dat er ergens iets haakte. Ten eerste: de overeenkomst met wat ze bij beide moorden had gezien, den man, die zich dichtbij haar ophield. Ten tweede: waarom gaf de chef opdracht, dat haar niets mocht overkomen, nadat hij zelf eerst getracht had, haar te doen omkomen in het stinkende grachtwater? Wat deze tweede vraag betreft, ze begreep, dat die nauw samenhing met de oplossing van het raadsel; wat de eerste aanging, ze zou probeeren, te verhinderen dat ze op straat met iemand sprak. Ze keek uit naar menschen, die haar iets zouden kunnen vragen; ze wilde niemand te woord staan. Gelukkig kwam haar niemand tegemoet en dus ook vroeg niemand haar iets. Zij ging de brug over de Keizersgracht over; een als het ware idyllische plek, om iemand van kant te maken. Maar ze huiverde niet meer, het verbaasde haar niet, dat haar niets overkwam. Dat stond haar

wellicht te wachten, als ze eenmaal op het aangegeven adres aanbelde. Want dàn had de achtervolger, nog steeds gesteld dat ze zich niet had vergist, waarschijnlijk wel het recht, haar uit den weg te ruimen, omdat dan immers gebleken zou zijn, dat ze contact zocht met een van zijn kameraden en er dus voor dien kameraad gevaar te duchten was.

Toen zij rechtsom sloeg, de donkere Kerkstraat in, keek ze toch even achter zich. Ze bleef er echter niet voor stilstaan en dus kon ze er ook niet zeker van zijn, dat ze goed had gezien, nu de straat haar geheel verlaten voorkwam. Zij moest zijn aan den overkant, het tiende, twaalfde huis waarschijnlijk. Een man kwam haar tegemoet uit een van die huizen, recht op haar toe. Ze kon hem niet goed zien nog, maar wel zag ze, dat hij in geen geval nummer vier was, want hij was grooter en breeder van schouders. Hij naderde haar met regelmatigen stap. Hij zou haar aanstonds passeeren, verwachtte ze. Dit gebeurde echter niet. Toen hij haar zoo dicht genaderd was, dat ze elkaars gezichten konden onderscheiden, scheen hij haar te herkennen. Zij herkende ook hem; het was nummer drie, naar wiens woning zij op weg was. Er kwam een spottend licht in zijn oogen en hij groette haar met een grimmig lachje: ‘Goedennacht, juffrouw. U wenscht mij te spreken? Ik heb in mijn zak mijn revolver op u gericht. U doet er goed aan, als u zonder tegenpruttelen rechtsomkeert maakt en netjes naast mij blijft. Op een stil plekje, bijvoor-

beeld aan den wallekant van den Amstel, wou ik graag een oogenblikje met u samen zijn.'

Om mij daar neer te schieten en te laten verdwijnen, begreep ze dadelijk. Maar ze had geen keus, ze zou aanstonds hopelijk wel iets vinden, waarmee ze zich uit deze netelige positie redde. Voorloopig deed ze het verstandigst, door zijn verzoek, om het maar eens een milden naam te geven, in te willigen.

'Moet dat beslist aan den waterkant zijn?' vroeg ze. 'Ik had een beetje meer gastvrijheid bij u verwacht, mijnheer nummer drie Zeldenrust.'

Zichtbaar schrok de man, nu hij hoorde, dat ze zijn naam wist en bovendien het nummer kende, waarmee hij bij de bende bekend stond. Hij zou misschien zelfs door zijn schrik reeds nu tot een gewelddaad zijn overgegaan, indien hij het had gekund. Hij kon het echter niet meer, want voor hij zijn hand uit zijn zak had kunnen halen, viel hij, getroffen door een ànder schot van ergens achter Thea komend, zelf neer. Bliksemsnel wendde Thea zich om. Maar ze zag slechts een fractie van een seconde een lenige, smalle gestalte, die den hoek naar de Utrechtschestraat omsloeg en, voor zij daar zou zijn, uit het gezicht zou zijn verdwenen.

Hoofdstuk XVI
Thea geeft er den brui van

‘Wel allemachtig,’ prevelde ze onthutst. ‘Ik hàd het kunnen weten en dus had ik dien sukkel niet hoeven uit te dagen tot een ontijdige gewelddaad.’

Als ze een oogenblik zou hebben verondersteld, dat ze bij dezen derden moord even gemakkelijk aan de aandacht zou ontsnappen, als dat het geval was geweest bij de beide voorgaande, dan had ze het mis. Maar dat deed ze dan ook niet. Een schot in het hartje van de stad, op een uur dat wel de meeste bewoners thuis, doch slechts een klein deel reeds te bed waren, kon natuurlijk niet anders dan oogenblikkelijk een groep nieuwsgierigen bijeen roepen. En niet alleen nieuwsgierigen, doch tevens politie. In een oogwenk zag Thea drie agenten, waarvan er twee de omstanders op eenigen afstand hielden, terwijl de derde zich over het slachtoffer boog en, terwijl hij diens pols voelde en zenuwachtig maar beheerscht trachtte te constateeren, of de man nog leefde, Thea in het oog hield.

‘De geneeskundige dienst, Kees,’ zei hij tot een zijner collega's. ‘En bel het bureau op. Dat is een karweitje voor den inspecteur. Wie bent u, dame?’

Thea noemde haar naam niet dadelijk. Dat kwam er op dit moment zoo weinig op aan. ‘Dit is vanavond de derde moord, die gepleegd werd door denzelfden dader,’ antwoordde ze. ‘Er moet direct politie naar de Helmerstraat, om den moordenaar te arresteeren, als hij tenminste naar huis gegaan is.’

De agent keek een beetje zuinig. ‘Het schijnt, dat u er heel wat meer van weet. Vertel u dat dan nog maar niet. Dat komt aanstonds wel, als de inspecteur het u vraagt. Achteruit, menschen, achteruit. Niemand heeft de gave, nog iets voor dien armen kerel te doen, als ik het goed heb gezien tenminste.’

Een vierde en een vijfde agent verschenen reeds; het publiek werd verder terug gedrongen. Thea voelde er niets voor, hier als een gevangene te blijven staan, maar ze zag toch geen kans, zich ongemerkt te verwijderen. ‘Ik heet Thea Zwart, Dorothea Zwart,’ zei ze, ‘en ik woon aan de Zuider-Amstellaan.’ Ze noemde het nummer. ‘Ik ben telefonisch te bereiken ook, maar ik verzoek u vriendelijk, me hier nu niet langer op te houden. Als u uw inspecteur even laat opbellen, zal hij u zeggen, dat ik niet wegloop.’

‘Dat zal niet gaan, dame,’ hernam de agent. ‘Als de inspecteur het goedvindt, zal hij het u gauw genoeg zelf kunnen zeggen, want hij komt zoo dadelijk.’

Tegelijkertijd echter stond hij recht en salueerde plichtmatig. Een majoor had het commando overgenomen. Het publiek dichtte een onwaarschijnlijk

verhaal, onwaarschijnlijker nog dan de werkelijkheid was. In de Utrechtschestraat klonk een autoclaxon.

'Ik ken u wel,' zei de majoor, nadat de agent hem over Thea had ingelicht. 'En nu het slachtoffer naar het Ziekenhuis gaat, denk ik niet, dat er bezwaar is, om u naar huis te laten gaan. Natuurlijk stelt u zich ten allen tijde ter beschikking?'

'Dat spreekt vanzelf,' antwoordde Thea. 'Ik zou trouwens tòch gekomen zijn, ook al was dit hier niet gebeurd, want ik heb een en ander over den moordenaar te vertellen.'

De majoor vroeg niet, wat zij te vertellen had. Hij bepaalde zich tot den gedoode, en tot het publiek, dat, nu de auto gereed stond, dichter opeen drong.

Thea ging naar huis. Ze was voornemens geweest, aanstonds naar de Helmerstraat te gaan. Ze had nu echter het adres van nummer vier aan de politie medegedeeld en bovendien, ze zou er immers vergeefs heengegaan zijn, want nu keerde de misdadiger zeer zeker niet naar zijn huis terug. Zij wel, ze gaf er, voor vannacht, den brui van. Het leek wel, of Amsterdam aan den vooravond stond van een serie moorden, zooals nog nooit voorgekomen was. Zij zou daar een eind aan maken en ondanks haar moeheid zou ze zelfs den ganschen nacht willen doorwerken, als ze maar geweten had, aan welke zijde aan te pakken. Nu zij de lijn van haar gedachten, waardoor zij zich had

voorgenomen met niemand op straat te spreken, doortrok, raakte ze in een impasse, waaruit ze, zonder een nieuwe gebeurtenis, niet meer zou kunnen komen. Tegen haar streden twee kampen, meende ze te begrijpen. Zij vocht tegen de bende, en de leider van de bende, gehoorzaamd door zijn rechterhand den Zuiderling, scheen haar, ten koste van alles, in bescherming te willen nemen, nadat hij haar aanvankelijk met eigen hand getracht had te dooden. Iets weerzinwekkends lag er in deze gedachten. Het begon er op te lijken, dat het bendehoofd op haar verliefd was geworden. Zotte conclusie, die toch zoo logisch leek en het waarschijnlijk ook was. De dandy, die haar wapen met zijn rottinkje uit haar hand sloeg, had zelfs bij die handeling gezorgd, haar niet te kwetsen; zijn slag, die stevig genoeg aankwam, trof alleen de revolver, niet haar hand. Ze beet haar tanden in haar onderlip. Wat weerga, als dit waar was, dan zou du Maurier trachten, opnieuw met haar in contact te komen, natuurlijk onder andere vermomming, als respectabel mensch. Ze zou niet alleen voorloopig niemand op straat mogen spreken (het had er wel iets van, alsof het machtige bendehoofd onzinnig jaloersch was), maar ze zou ook met niemand mogen kennis maken, zonder de kans te loopen, door haar vijand te worden beetgenomen.

Ze liep de stille stad door; van de torens sloeg het middernachtelijk uur. De straten waren verlaten, zij leek het eenig levende wezen en ze mocht dankbaar zijn, dat ze door de bende beschermd

werd inplaats van achtervolgd en bedreigd, want elken stap, dien ze deed, kon ze mikpunt zijn voor de loerende revolver van den nooit missenden Zuiderling. Iets als galgenhumor speelde nu door haar gedachten. Du Maurier was geen domme jongen en hij zou drommels goed hebben ingezien, dat alleen zij den hem op een beslissend oogenblik overvallenden Jimmy op het dak kon hebben gestuurd, dat indirect dus zij het was, die zijn aanslag op Vreeland had verijdeld. Zijzelf ontveinsde zich niet, dat ze op Jimmy een verovering had behaald. De conclusie, dat de boemelbaron dus eigenlijk op zijn in een jongenspakje gestoken tegenstander jaloersch moest zijn, lag voor de hand. Gekke situatie.

Voor de zooveelste maal zag ze alle gebeurtenissen in volgorde voor haar geest en ze voelde ook nu weer, dat er in dat alles een verband lag, waaruit ze reeds nu zou moeten kunnen komen tot een slotsom, die haar den samenhang in haar geheel deed zien. In hotel X*** geeft Vreeland aan zijn vroegeren vriend Beermans opdracht, haar te roepen. Het gesprek wordt afgeluisterd door den buurman van den ouden heer, die dádelijk zijn rechterhand, een geroutineerd moordenaar, achter den bode aanstuurt. De Zuiderling moest dus niet alleen direct door du Maurier bereikt kunnen worden, hij moest tevens ongeloofelijk vlug ter plaatse kunnen zijn. De afgezant wordt doodgestoken, op het oogenblik dat hij haar het doel van zijn komst zal gaan mededeelen. Zij treedt kordaat op en komt

het adres van den vermoorde te weten, gaat er op af, om nadere inlichtingen te bekomen en het spoor te vinden van dengeen, die haar deed roepen. Ze komt er achter, dat de hulproepende in hotel X*** woont, stapt in een taxi, die bestuurd wordt door du Maurier. Ze ontsnapt aan den dood, volgt den chauffeur, ontdekt, dat hij iemand anders is dan voor wien hij zich uitgeeft, wordt op haar beurt door hem ontdekt als niet bij zijn aanslag gesneuvelde, doch steelt op hetzelfde moment zijn hart, althans, vanaf die tweede ontmoeting dateert een door hem aan haar verleende bescherming, die haar vermoedelijk tweemaal het leven redt. Zij raakt hem kwijt, doch vindt Vreeland en verneemt van hem een alleronwaarschijnlijkst verhaal, dat ze nooit zou hebben geloofd, indien niet herhaaldelijk reeds de bewijzen er voor haar in handen waren gevallen door den moord en den aanslag op haar eigen leven. Zij doorsnuffelt de kamer van du Maurier, vindt er een aanduiding van een adres, waarheen ze zich rechtstreeks begeeft, om te worden opgewacht door een zekeren Groen, een geweldenaar van een kerel, die er blijkbaar op uit is, een avontuur met haar te hebben. Ze besluit, haar leven en haar eer zoo duur mogelijk te zullen verkoopen, maar voordat haar iets overkomt, wordt haar ruwe metgezel naast haar neergeschoten, door denzelfden man, die Beermans aan haar zijde doodstak. Ze gaat desondanks naar het eenzame huis en luistert daar een vergadering af van een bende, die wel degelijk blijkt te bestaan. Hier ziet

ze, dat du Maurier inderdaad de leider is. Ze is voornemens, een van de kerels te volgen, doch wordt overrompeld door een jovialen snuiter, die journalist of detective moet zijn, zich in elk geval als het laatste aan haar voorstelt. Van hem krijgt zij namen en adressen van alle bendeleden. Hij belooft haar, een oogje in het zeil te houden en binnen vierentwintig uur alle bijzonderheden omtrent den chef van de misdadigersbende aan haar te zullen verstrekken. Zij keert huiswaarts, waar ze al spoedig wordt opgebeld door Jimmy, die haar roept naar het hotel van Vreeland, omdat de oude man maar ternauwernood en dank zij zijn tusschenkomst aan den dood ontsnapt. Du Maurier is ontkomen, Jimmy ijlt hem na, haar via Vreeland verwijzend naar een viertal adressen, waar ze hem vermoedelijk zal kunnen vinden. Ze kiest er een van uit, omdat ze bij het noemen er van op Vreeland's gezicht een teeken van instemming meent te zien. Ze gaat er heen, wordt achtervolgd door den moordenaar, die niet haar, doch den door haar gezochten en haar, hoogst toevallig, tegemoetkomenden bandiet neerschiet. Evenals de beide vorige malen weet hij te ontkomen.

Du Maurier heeft in de vergadering uitdrukkelijk gezegd, dat haar niets overkomen mag en dat gebeurt dan ook niet. Maar hij zei eveneens, dat nummer vier, de moordenaar, voor vandaag al genoeg had gepresteerd en dus nergens meer op uit hoefde. Handelde deze nummer vier nu op eigen risico? Werd hij dus niet door zijn chef met een

opdracht om over haar te waken belast? Kon ze daaruit besluiten, dat er verdeeldheid heerschte in het kamp van de misdadigers?

Du Maurier zou vermoedelijk trachten, haar in andere gestalte wederom te naderen. Had hij dat reeds geprobeerd? Neen, de eenige, met wien zij sprak, was Jimmy, en deze verdreef, in tegenwoordigheid van haar opdrachtgever Vreeland, den boemelbaron. Wat Jimmy overigens ook zijn mocht, een incarnatie van den dandy was hij in geen geval. Zijn geheele optreden wees er op, dat hij volkomen te goeder trouw aan haar zijde stond.

Van de Kerkstraat naar haar huis was een heele afstand, maar ze liep flink door en kort na middernacht stak ze den sleutel in de deur van haar flat. Ze nam zich voor, vannacht niet meer weg te gaan, wat er ook gebeuren mocht. Morgenochtend wachtte haar een tocht naar vijf adressen, die van de vier bandieten en dat van den vermoorde aan den Spaarndammerdijk. Daarbij zou ze op het bureau van politie geruimen tijd worden opgehouden door haar verklaring, waaraan eigenlijk nog niemand veel hebben zou. Bovendien zou ze, als ze niets van hem hoorde, contact moeten zoeken met Jimmy en, voor zoover ze tijd overhield, ook nog een oogje moeten houden op Vreeland, opdat die niet door zijn vroegeren buurman zou worden verrast en tòch nog neergeschoten.

Zij knipte het licht aan in de gang van haar flat, hing mantel en hoed op, draaide het licht weer uit en ging naar de zitkamer. Als du Maurier nu zoo'n

geslepen en brutale schurk is, als waarvoor ik hem aanzie en zooals hij toch ook bléék te zijn, dan zou het me waarachtig niet verwonderen, als hij doodkalm in mijn eigen zitkamer op me zat te wachten, dacht ze. Ze wist, dat ze een dergelijken dwazen inval alleen te danken hebben kon aan het begin van oververmoeidheid, dat zich van haar meester maakte, nu ze de nachtrust zoo dicht voor zich zag. En Jimmy, kon die zich niet evengoed met geweld toegang tot haar woning hebben verschaft? Was hij er niet roekeloos en ondernemend genoeg voor? Dan zou hij zijn prooi hebben moeten laten ontsnappen. Ze duwde de deur open; het was duister in het vertrek en ze maakte, voor ze binnenging, met haar hand om den deurpost aan den schakelaar, licht. Neen, natuurlijk was er niemand. Het leek haar echter, alsof er toch iemand moest zijn. Er hing een haar vreemde geur, die ze niet dadelijk, maar dan toch langzamerhand wel kon thuisbrengen: de geur van de dure sigaret, die de chauffeur van haar taxi gerookt had bij zijn verwijdering van het oploopje aan de Singelgracht. Zij snelde naar de slaapkamer. Ook daar bevond zich niemand. Ze keek in het kleine keukentje, zelfs in de badkamer, maar haar flat was absoluut verlaten. Trouwens, ze rook dien scherpen geur ook niet meer, het zou verbeelding van haar geweest zijn, meende ze kribbig. Totdat ze in de zitkamer

terugkwam en er diep inademde. Ze vergiste zich niet. En toen pas zag ze, eensklaps, op de tafel, bovenop de beide brieven die ze dien avond reeds gelezen had, het briefje, dat de bezoeker stellig voor haar had achtergelaten.

Hoofdstuk XVII
De gebroken melodie

Op haar hoede, onderzocht ze nog eens en nu uiterst nauwkeurig haar flat, niet naar sporen, doch naar de aanwezigheid van een ongewenschten gast. Ze had echter haar eerste doorzoeking weliswaar niet grondig, doch niettemin goed verricht, want ook nu bleek, dat er behalve zij zelf niemand in huis was. Opnieuw keerde ze terug naar de zitkamer, waar ze, met het achtergelaten briefje, naar de rustbank ging. Ze nestelde zich even gemakkelijk als voor het lezen der gezellige brieven over Sinterklaas en Kerstmis. Voor het oogenblik was ze al blij, dat ze niet nogeens gedwongen werd, de straat op te gaan. ‘Knap, als dit epistel het me levert,’ glunderde ze.

En dan las ze. Veel tijd had ze er niet voor noodig, want er stond maar weinig geschreven. Het was een niet opgevouwen blaadje uit haar eigen bloc-note, met potlood zoo zwaar bewerkt, dat de letters aan den achterkant van het papier voelbaar waren. Vermoedelijk had de schrijver de beide andere brieven als onderleggers gebruikt en

zou ze daarop een doordruksel kunnen vinden, aanstonds, als ze zou gaan kijken. De geur van de sigaret deed haar denken, dat du Maurier persoonlijk in haar flat geweest was, doch als hij zoo vriendelijk was, een dergelijk bewijs van zijn bezoek achter te laten, zou hij toch niet zoo aanstellerig zijn, een zoo slecht handschrift na te bootsen. De hanepooten van letters wezen er op, dat de briefschrijver niet gewend was, te correspondeeren.

'Het is in u eige belang,' stond er, 'as u ophout met ons na te loope. As u dat niet....'

Daar eindigde het korte briefje, stellig onaf. Alsof de schrijver overvallen was tijdens zijn bezigheid en geen gelegenheid meer kreeg, die te hervatten. Sporen van een worsteling, zelfs van een overhaast vertrek, zou ze echter bij haar doorzoeking van de woning hebben moeten zien. Ze vroeg zich af, waarom de schrijver zijn boodschap afgebroken had en ze neuriede de gebroken melodie, omdat ze, ondanks het verrassende van deze gebeurtenis, toch lekker bij haar voornemen blijven kon, nu vannacht niet meer het huis te verlaten. Wat de man had willen schrijven, daar was ze niet nieuwsgierig naar. Stellig een waarschuwing en, vermoedelijk, daarna een bedreiging. Dat klopte redelijk wel met de voorstelling, dat de bende haar zoowel uit den weg wilde ruimen, als, op bevel van den chef, beschermen, althans behoeden voor nadeelige gevolgen van haar bemoeizucht. Maar hoeveel eenvoudiger was het dan geweest, als men haar had opgebeld. Wederom haakte hier iets en

ze zou zich bijna de handen wrijven van voldoening, dat er zooveel haakte. Ze neuriede nog, toen de telefoon overging. Jimmy, dacht ze direct; met een verslag over zijn sensationeele achtervolging. Ze durfde het niet te gelooven, maar trachtte zich toch even in te denken, dat hij bij die achtervolging geslaagd zou zijn, dat hij haar kwam vertellen, du Maurier zoodanig in het nauw te hebben gedreven, dat deze zich moest overgeven. Wáár ze ook aan twijfelen mocht, één ding stond onomstootelijk voor haar vast: dat de bende zou worden opgeheven of uit elkaar zou gaan, wanneer de leider voor eenige jaren achter slot en grendel zat. Diens aanslag op Vreeland, waarvan Jimmy getuige was geweest, zou in elk geval voldoende blijken, om hem in hechtenis te doen nemen en tijdens het proces zou dan natuurlijk meer dan genoeg aan het licht komen, om zijn straf te vertienvoudigen. Per saldo zou het haar ook nog wel gelukken, zijn identiteit als chauffeur van de met opzet te water gereden taxi vast te doen stellen.

Ze haastte zich niet bijzonder, het toestel te bereiken; het kon geen kwaad, als de overwinnende Jimmy even op haar stem wachten moest. Ze nam den haak af en luisterde, voordat ze zich meldde.

‘Hallo, ja, halloo toch, ik sta hier al tien minuten,’ klonk het gejaagd. Dat loog hij natuurlijk. ‘Halloo, met juffrouw Zwart? Bent u daar, juffrouw Zwart?’

‘Jawel. En?’ antwoordde ze een tikje kwijnend,

als werd ze in haar rust gestoord en verwachtte ze niets bijzonders van hem.

'Ik heb Vreeland opgebeld, maar hoorde dat u was weggegaan, op zoek. Ik heb me ongerust over u gemaakt, al denkt u wel, dat u erg goed op u zelf kan passen. Dus u bent thuis? En er is u niets overkomen? U bent dus niet op onderzoek uitgegaan?'

'Dat ben ik wel, mijnheer Jimmy Hoogstraten. Maar zooals u ziet, weet ik van opschieten. Waar bent u? En hebt u hem gevonden?'

'Vertel u eerst, maar vlug, toe, ik gun me nauwelijks tijd met u te praten.'

'We hebben reeds eens gelijk overgestoken,' antwoordde ze. 'Dat kan per telefoon niet. Ieder zijn beurt dus, ik zal het u dadelijk zeggen. Er is weer heel wat voorgevallen. Maar eerst u.'

Ze kon haar groote nieuwsgierigheid toch niet uit haar stem weren en een oogenblik dacht ze, dat ze hem aan de telefoon hóórde glimlachen. Ze vond hem arrogant. Als hij iets bereikt had, dan hoefde hij er zich nog niets op te laten vóórstaan.

'Die kerel is een duivelskunstenaar. Ik heb hem, al had hij dan een beetje voorsprong, op straat nog weten in te halen, dat wil zeggen, niet inhalen, maar achternagaan. En toen kwamen we in de Kalverstraat en daar ging een bioscoop uit en hij verdween, spoorloos, absoluut spoorloos, tusschen de andere menschen. Hoewel het toch waarachtig zoo bar druk niet was. Ik dacht, dat ik hem het Spui zag opgaan en ik heb nog een heele poos naar

hem gezocht. Onbegonnen werk, juffrouw Zwart. Als u me niet verteld had, dat die kerel een genie is in het vermommen, dan stond ik nu nog ergens in de Kalverstraat, maar ik begreep, dat ik hem niet eens zou herkennen, al liep hij me ook omver. Maar wacht eens, nee nee, zegt u niets, wacht even, ik....' Ze had niets gezegd, ze trok een verwonderd gezicht tegen de microfoon onder haar mond. Zijn eensklaps veranderde stem, van verbaasd en teleurgesteld, ging over tot verrassing. Stellig zag hij iets, wat hem plotseling van streek bracht. 'Ik sta in een cel bij American. Ik zou er een eed op doen, dat onze vriend me door het ruitje staat aan te gapen, maar alleen is het onze vriend niet, doch een dik, oud, gemoedelijk heertje. Zijn oogen heb ik meer gezien, dat is alles, denk ik. Zeg me nu, wat u te vertellen hebt. Maar vlug alstublieft, want ik wil dat oude heertje toch eens van dichterbij bekijken.'

Haastig vertelde ze van den moord op nummer drie, op het bendelid Zeldenrust. 'Goed, prachtig,' riep hij er tusschendoor, 'dat is er tenminste één minder.' Ze vervolgde met haar thuiskomst, sprak van de verdachte lucht in haar flat en dat ze vermoedde, hier bezoek te hebben gehad van du Maurier in hoogst eigen persoon.

'Uitgesloten, juffrouw Zwart. Die man kan heksen, goed en wel, maar hij kan den tijd toch niet achteruit zetten en bij u kan hij dus niet geweest zijn. Verder?'

Het briefje! Ze las de enkele woorden voor.

‘Maar dat zoek ik zelf wel uit, daar hoeft u zich niet druk over te maken,’ zei ze. ‘Wat gaat u nu doen?’

‘Het is zoo dadelijk half één en dan wordt er gesloten. Ik denk, dat ik mijn nieuwen dikken vriend eens volg, me een beetje oefen in het schaduwen.’

‘Maar beste man,’ antwoordde ze, ‘als u iedereen wilt schaduwen, die de boemelbaron (opzettelijk gaf ze hem den naam, dien Jimmy zelf hem had toebedeeld) zou kùnnen zijn, dan mag u iedereen, die u op straat ziet, wel nagaan.’

‘Wat zei u? Zegt u dat nog eens?’

‘Als u iedereen wilt schaduwen....’

‘Nee, dat andere. Wat zei u nog meer?’

‘Dat u dan iedereen wel mocht nagaan.’

‘Ach nee, wat u daarvóór zei, voor die schaduwerij?’

‘Pas maar op, dat ik geen náre man zeg,’ poeierde ze af, reeds spijt hebbend, dat ze zich met een onbeduidende vriendelijkheid vergaloppeerd had. ‘Intusschen, schaduw gerust zooveel u maar wilt. Wat mij betreft, ik ga slapen. Morgen komt er een drukke dag.’

‘U bent wreed,’ zei hij en hij lachte warempel al weer. ‘U had zooeven de stem van den ouden Vreeland moeten hooren, toen ik hem aan de telefoon had. Dan zou u over slapen niet denken. De man schijnt hoe langer hoe onrustiger te worden en dat is trouwens ook wel te begrijpen. Hola, daar gaat mijn dikkertje. Ja, welterusten, juffrouw

Zwart. Ik denk niet, dat ik vannacht thuis aanland en dan kunt u me morgenochtend niet bereiken. Ik zal u wel opbellen als het noodig mocht zijn. Au revoir.'

Eenigszins gejacht belde hij af, zoodat Thea begreep, dat hij het dikke heertje inderdaad zou volgen. Ze glimlachte om zijn jongensachtigen ijver. Was hij niet zoowat even oud als zij? Hij trad op, als een verliefde kwajongen, die voor haar door het vuur zou gaan. Maar hij moest zijn sporen dan ook nog verdienen en daartoe gaf deze zaak hem een prachtgelegenheid. Ze bleef bij het toestel staan en aarzelde. Ze was, door zijn verwijt over haar gevoelloosheid ten opzichte van Vreeland, meer getroffen dan hij zou kunnen denken. Als ze niet door hem vernomen had, dat de man nog pas aan de telefoon was geweest, zou ze het niet hebben gedaan; nu belde ze hotel X*** op, vroeg den stuurschen nachtportier aansluiting met Vreeland's kamer. Bijna oogenblikkelijk hoorde ze de bekende heesche stem.

'Wat noú weer?'

'Ja, u spreekt met juffrouw Zwart. Ik wou alleen maar even vragen, of bij u alles wel is.'

'Wat je wèl noemt, maar enfin, het gaat zijn gangetje. Als die telefoon tenminste maar eens ophield, dan kon ik misschien een oog dichtdoen. Zooeven belde die pofbroek, maar die wou u hebben. Hebt u wat ontdekt?'

'Uw tegenstanders zijn in elk geval met eentje

verminderd,' troostte ze. 'En die pofbroek belde mij zoo juist ook.'

'Ja, die wou u natuurlijk zeggen, dat hij dien buurman van me heeft op het pakken na. Gelukkig. Als hij me nog eens het bed uit belt vannacht, dan neem ik het hem niet kwalijk, op voorwaarde dat het dan ook met du Marier afgeloopen is.'

'Jaja, hij zei me zooiets. Welterusten dan maar.'

Ze belde af. Wat een groote verwachting had Jimmy van zichzelf, of wat wist hij, onverantwoordelijk eigenlijk, iemand in slaap te sussen met een leugentje. Om bestwil? Een charmante kerel was hij en ze mocht nog van geluk spreken, dat ze niet per abuis 'beste jòngen' tegen hem gezegd had. Ze neuriede The broken Melody en dacht aan het briefje. Van du Maurier, ze had dat dan ook niet vermoed, bleek het nu beslist niet te zijn. Wie van de leden zou zich de moeite getroost hebben en het gevaar van gesnapt te worden bij een inbraak geriskeerd, om haar te waarschuwen tegen zijn makkers of te bedreigen met zijn eigen wraak? Wat dit laatste betreft, een bedreiging zou het best kunnen komen van nummer vier, den moordenaar, die tenminste reeds getoond had, een bedreiging zoo noodig ten uitvoer te kunnen en durven brengen. Ze keerde terug naar de rustbank en bestudeerde het papier. De man zou er waarschijnlijk wel een afdruk van een zijner vingers op hebben achtergelaten? Het leek onbevlekt. Ze bestudeerde het nauwkeuriger en kwam tot de slotsom, dat de schrijver inderdaad zeer voorzichtig was geweest

met het papier, of wel absoluut smettelooze handen had gehad. Ze bepaalde haar aandacht op het karakteristieke schrift, op de slordige taal, op de woordkeus. Van du Maurier verwachtte ze, dat hij zich behendig wist te verschuilen zelfs achter een nagemaakt of een verdraaid handschrift, doch nu de leider van de bende niet in haar woning geweest kòn zijn, dus het briefje van een zijner ondergeschikten kwam, vermoedde ze, zooals later ook bleek juist te zijn, dat de schrijver niet intelligent genoeg was, om een rondborstige waarschuwing te maskeeren met een valsch schrift. En dan kon ze tot op zekere hoogte zijn karakter afleiden.

Ze kende van de vier leden, die ze in het eenzame huis gezien en beluisterd had, geen enkel persoonlijk. Maar van nummer zeven, wist ze, naar wat er over hem gezegd was en uit de wijze, waarop hij zich over zijn opdracht om den Parijschen fabrikant te berooven had uitgelaten, dat hij verre van doortastend moest zijn. Nummer drie, uit de Kerkstraat, kon ze uitschakelen, want die was aan haar zijde vermoord. Nummer vier, de moordenaar, bevond zich tegelijkertijd in de Kerkstraat. Hij zou evenwel, voordat hij haar aan het Rembrandtsplein oppikte, aan haar huis geweest kunnen zijn. Nummer vijf, van de Zwanenburgerstraat, kon het eveneens gedaan hebben. Van zijn karakter wist ze tot nog toe totaal niets. De woordkeus, het feit, dat de schrijver kortweg met zijn bedreiging zou voor den dag gekomen zijn als hem de tijd gelaten was, het strakke, scherpe, hoekige, ja wel-

haast snauwerige schrift, deed haar overhellen tot het geloof, dat nummer vier, die zich trouwens reeds eerder op den avond buitengewoon vlug had weten te verplaatsen, de man moest zijn, die een van du Maurier's sigaretten in haar flat had gerookt. Al ontbrak het haar, zooals de lezer wel reeds lang heeft ingezien, niet aan moed, dit geloof bracht haar even toch uit haar evenwicht. Want met nummer vier viel nog minder te spotten dan met diens meester. De man, die op één avond koelbloedig drie moorden deed, de man ook, die in het verlaten huis op zoo onverschilligen toon had gesproken over de vrouw, die hij had zien wegloopen, over háár dus, zou voor haar betoovering (ze glimlachte een tikje cynisch) niet bezwijken. Integendeel, ze was er van overtuigd, dat hij haar reeds naar de andere wereld geholpen zou hebben, indien niet zijn chef hem uitdrukkelijk had bevolen, haar te ontzien, ja, haar te beschermen. Maar dan kon diezelfde chef ook niet aan hem opdracht hebben gegeven, haar dezen brief in haar huis te schrijven, omdat ook hij moest weten, dat zijn rechterhand niet gewoon was, met bedreigingen den spot te drijven. Dan dus zou de man op eigen houtje zijn opgetreden, dan deed hij iets, tegen den wil van zijn meester in, of althans iets, zonder diens medeweten. Mocht ze dit aannemen? Dan volgde daaruit, dat er niet alleen onder de bendeleden verdeeldheid heerschte, doch dat er ook strubbeling was of spoedig komen kon tusschen de leden en den aanvoerder. Met andere woorden:

dat du Maurier niet al te vast op zijn overwicht in de bende moest rekenen. Stemde dat niet overeen met de opmerking, die hij over het beheeren van de gemeenschappelijke kas had moeten slikken? Maar waarom dan in 's hemelsnaam werd hij tòch gehoorzaamd op het punt van haar bescherming?

Ze neuriede de gebroken melodie en dat was haar, alsof ze het avontuur zelf op muziek zette, omzette in een nooit eindigende reeks klanken, die niemand ter wereld zou kunnen voortzetten precies zoo, als ze oorspronkelijk bedoeld waren.

Ze gaapte achter haar hand. Ze vond het een beetje jammer, dat ze vanavond heelemaal niets had kunnen lezen in ‘De Luide Snik’, het pas gisteren door haar begonnen nieuwe boek. Maar ze was er nu werkelijk te moe voor en ze ging naar bed, zonder zelfs nog te kijken, of de doorgedrukte letters van het onderbroken briefje te zien zouden zijn op de couverts van de beide andere brieven.

Hoofdstuk XVIII
Een lugubere vondst

Ze sliep vast en onafgebroken, doch ontwaakte nog voor daglicht met het bewustzijn, dat ze snel aan den slag moest. Gisteren had ze al wat er was voorgevallen reeds herhaaldelijk de revue laten passeeren; ze deed dat nu niet meer. Ze wist, wat haar te doen stond; ze wist, dat ze nog vóór den middag op het bureau van politie verwacht werd of waarschijnlijk zelfs zou worden ontboden. En vóór dien tijd wilde ze zooveel mogelijk te weten komen omtrent de drie nog levende leden van de bende, aangaande het eene, in haar bijzijn vermoorde lid en betreffende den vermoorden man, die blijkens het op hem gevonden kwitantietje van een radiotoestel woonde aan den Spaarndammerdijk. Al verwachtte ze in het minst geen resultaat van de poging, ze wilde tevens even een kijkje zien te nemen in de woning van nummer vier aan de Helmerstraat. Was hij, gesteld dat hij haar het briefje geschreven had, thuis even nonchalant met zijn sporen als in het briefje met de bekendmaking van zijn karakter, dan zou ze misschien

een aanwijzing kunnen vinden, waarheen hij vertrokken was.

Het was nog geen zeven uur. Om half acht wilde ze de deur uitgaan, en dus moest ze voortmaken. Ze stond haastig op, nam een snel bij elkaar gezocht ontbijt, at het terwijl ze de laatste hand aan haar eenvoudig toilet legde. Als ze Jimmy te spreken kreeg, zou ze hem zeggen, dat ze niets meer met hem te maken wilde hebben, als hij niet ook zorgde dat zij hem elk oogenblik van den dag zou kunnen bereiken. Wat drommel, tenzij hij heel vlug belde, zou ze niet eens weten, of hij vannacht inderdaad nog iets had uitgevoerd en, mogelijk wàs het toch altijd, iets gevonden had, waarmee ze haar nut zou kunnen doen. Doch ook nu weer bleek de enthousiaste collega-concurrent een man van zijn woord, want nog voordat zij haar mantel had aangetrokken, rinkelde de bel van de telefoon.

'Fortuinlijk ben ik niet geweest, nee,' zei hij, nadat hij haar op zijn gemak goedenmorgen gewenscht had. 'Ik ben tenslotte toch maar naar huis gegaan.'

'Dat had je me dan wel van te voren kunnen zeggen,' zei ze snibbig. 'Ik dacht er juist aan, dat ik je niet zou kunnen vinden als ik je noodig had.' Onwillekeurig, omdat ze een beetje gepikeerd was, tutoyeerde ze hem en zijn ingehouden lachje aan den anderen kant van de lijn maakte haar daar opmerkzaam op. 'Ach, nou ja,' ging ze voort. 'Maar als u er prijs op stelt, ook vandaag nog iets met mij samen te doen, dan zult u mij nu uw adres

moeten opgeven, want anders vertik ik het, kort en goed.'

'Mijn lieve juffrouw Zwart,' begon hij te pleiten.

Ze dreigde, den hoorn op te hangen als hij geen anderen toon aansloeg.

'Ach, nou ja,' hernam hij, haar plagend imiteerend. Maar dan ging hij toch werkelijk op zijn gewonen toon verder. 'Ik heb u toch gezegd, dat u mij weinig of nooit thuis treft? Ik ben, behalve dan vannacht, al in geen dag of vier boven water geweest. Ik heb u mijn telefoonnummer gegeven, voor het geval ik toevallig wèl thuis zou zijn. Maar komt u liever vergeefs aan de deur, mij is het natuurlijk best. Hoewel, nee, dàn zorg ik er liever voor, u behoorlijk te kunnen ontvangen. Ik woon Weteringschans. Ja, noteert u het nummer. U had het, met een beetje geduld, ook in den telefoongids kunnen vinden. Hoogstraten, met één a, en het nummer dat ik u opgegeven heb.' Hij plaagde haar nog steeds. 'In één minuut had ik het mysterie voor u opgehelderd, als u het mij verzocht had. Maar alle gekheid op een stokje, wat gaat u nu het eerst doen? En waarmee kan ik u helpen?'

'Ik zou bijna zeggen, door me te vergezellen,' antwoordde ze, met een tikje terughouding in de stem.

Hij liet zich niet om den tuin leiden. Hij verwachtte, en terecht, een weigering, indien hij zich er nu bereid toe verklaarde.

'Niet alleen zou me dat te veel eer zijn, maar het zou ook te veel tijd rooven, dunkt u ook niet?'

antwoordde hij. ‘Wij zijn twee tegen vier, waarvan er één voor nog wel eens vier telt. Inplaats van ons te vereenigen, zouden we ons moeten kunnen splitsen. Zal ik er op uit trekken, om te zien, of ik de verblijfplaats van onzen dapperen nummer vier kan opsporen?’

‘Dat is nog zoo kwaad niet,’ erkende ze. Van nummer vier wist ze momenteel het meest af, de beide andere nog levende leden der bende zou ze liefst zelf eens wat nader beschouwen, terwijl wat nummer vier betreft, àls hij diens verblijfplaats ontdekte, dan werd haar daar heel wat moeite mee bespaard.

‘Accoord,’ zei ze daarom.

‘En u? Wat doet u?’

‘O, een heele rits. Ik denk, dat ik eerst nummertje vijf eens ga opzoeken.’

‘Aan de Zwanenburgerstraat. Ja, dan bent u er wel wat vroeg bij, zou ik denken. Maar in ieder geval, beter te vroeg dan te laat. Tusschen haakjes, Vreeland leeft nog en bevindt zich in den besten welstand, afgezien dan van zijn minder best humeur. Hij beweert, geen oog dicht te hebben gedaan vannacht, wat ik me van hèm best kan begrijpen.’

‘Dus u hebt hem al....?’

‘Jawel, aan de telefoon gehad. Hij zei me, dat u hem gisteravond laat, vannacht eigenlijk, ook nog had opgebeld en dat u bevestigde, dat ik zijn vijand nagenoeg in de klem had. Mijn dank voor uw zijdelings complimentje, waarde collega.’ Het

had er wel iets van, alsof hij probeerde een knipoogje in zijn stem te leggen. Wellicht vreesde hij haar reactie daarop, want hij vervolgde oogenblikkelijk: ‘Dus dan gaan we er nu saampjes op uit? Hoe staat het met de politie?’

‘Nu u daarover begint, die zou ik liefst niet al te veel er in moeien, voordat we de zaak onder de knie hebben. Lang kan dat nu niet meer duren; ik ben vol goeden moed voor vandaag.’

‘Dat is vlug,’ prees hij bij voorbaat.

‘Ja,’ kaatste zij terug, ‘maar ik heb dan ook een enorm listig factotum.’

‘*U* zegt het en....’

‘*U* dacht het,’ vulde ze aan.

‘Zullen we voorloopig afspreken, dat we samen bij American lunchen? Als we er beiden toe in de gelegenheid zijn tenminste?’ vroeg hij, bijkans smeekend.

‘Accoord. Half één,’ besloot ze. ‘En nu....’

‘Hálen,’ voltooide hij, vlug van begrip het inderdaad in haar gedachten opgekomen beeld van een tooneelvoorstelling overnemend.

Ze legde den haak neer, schoot haar mantel aan en repte zich het huis uit. Het was nog géén half acht, zag ze nog juist voordat ze de deur van haar flat dichttrok.

Eenmaal buiten de deur van haar woning, repte zij zich niet meer zoo bovenmate. Ze was haar dagtaak begonnen en die zou ze niet heelemaal op een drafje kunnen afdoen. Dus daalde ze bedaard de breede, steenen trap af naar de straatdeur. Het

was nog niet goed licht, maar het beloofde een heldere dag te worden. Indien zij zich thans een toepasselijke gedachte zou hebben veroorloofd, dan zou die geweest zijn, dat ze hoopte inderdaad het licht te vinden, dat ze Jimmy reeds in het vooruitzicht had gesteld. Ze liet de straatdeur achter zich dicht zoeven en begon haar wandeling naar de halte van de tram, die haar naar het centrum zou voeren. Ze keek neer op haar pols, terwijl ze het laatste knoopje van haar handschoen dichtpeuterde. Toen keek ze, vol goede voornemens, op en zag....

Uit het portiek van het huis naast het flatgebouw stak een mannenschoen, met er boven een stukje broekspijp. Maar niet dat die schoen er was, deed zonderling aan, doch dat hij behoorde niet aan een staanden, doch aan een liggenden voet. En dat hij volkomen roerloos was. Thea ging langzaam dichterbij, vervuld van een voorgevoel, te weten wie die man zou zijn en tevens, wat hem overkomen was. Nog niemand had hem daar gezien, anders zou hij stellig niet zoo verlaten zijn.

Ze stapte voorzichtig de paar treden van de huisstoep op en keek den liggenden man in het gelaat. Het was nummer vier. En zij combineerde oogenblikkelijk met haar overwegingen van vannacht: het was de schrijver van den brief, waarin zij gewaarschuwd en bedreigd werd. Zijn schedel was totaal verbrijzeld, ingeslagen met een zwaar voorwerp, een koevoet of iets dergelijks, want van het voorhoofd tot aan de halswervels werd het been

door een enkelen slag versplinterd. Het gezicht kreeg daardoor iets maskerachtigs, iets saterachtigs. Verwrongen ongetwijfeld in een uitdrukking van pijn en haat, leek het te grijnzen. Ze streed enkele seconden tegen den aandrang, ook zijn zakken te doorzoeken; maar uit vrees, dat er menschen zouden komen, waardoor ze opnieuw tijd verliezen zou met gepraat en wachten op politie, deed ze het niet. Ze snelde terug naar huis, opende haar woning en greep, zonder zich den tijd te gunnen haar handschoen uit te doen, de telefoon. Ze had een goed geheugen; ze wist het nummer van Jimmy uit het hoofd. Ze moest hem direct bereiken, om te voorkomen, dat hij op zoek ging naar nummer vier. Ten eerste zou dat een tijdverlies beteekenen, dat ze zich niet meer mochten veroorloven, omdat er met de bende, wàt die ook van plan was, geen seconde te spotten viel; maar bovendien zou hij zich, als de politie eveneens nasporingen deed en hem in het huis van den vermoorde aantrof, in een wespennest gestoken hebben, waaruit hij, omdat zijn naam nog totaal onbekend was, niet zoo gemakkelijk zou ontkomen als zij zelf gisteren reeds tweemaal had kunnen doen. Gevaar liep hij er weliswaar niet bij, doch ook dàt kostte tijd. En tijd, nee, geen oogenblik mocht ze verliezen.

Ze draaide, onhandig met de dikke handschoenpunt van haar vingertop, het nummer, sloeg verkeerd aan, begon opnieuw, deed het wederom fout, trok dan, den haak vasthoudend in de linkerhand,

met de tanden haar rechterhandschoen uit. In de microfoon aan haar oor hoorde ze het zoemen, dat het overgaan van de bel bij den opgeroepene signaleerde. Gelukkig, eindelijk aansluiting. In haar drift tikte ze op den houder van het toestel, waardoor ze afbelde en opnieuw de cijfers moest draaien. Ze deed het, doch zonder hoop. Stellig was Jimmy reeds op weg naar het huis van nummer vier, naar de Helmerstraat. Nog een minuut lang wachtte ze, in de vage hoop, dat een andere stem dan de zijne zou antwoorden, dat de hospita, of iemand anders, bij het toestel kon komen. Er kwam echter geen ander geluid dan het telkens en regelmatig herhaalde opbelsein.

Wat nu? Vooruit dan maar, dan moest hij zichzelf maar uit de pekel werken en, misschien, was hij wel zoo handig, er uit te blijven. Ze trok den handschoen weer aan, snelde naar buiten, de straat op, doch naar den tegenovergestelden kant van zoo straks. Niet nog eens wilde ze dien verbrijzelden schedel zien; niet nog eens de kans loopen, te worden opgehouden. Het was kwart voor acht, elk oogenblik konden er menschen komen. En ze moest zoo spoedig mogelijk naar de Zwanenburgerstraat. Als ze daar niet op tijd aankwam, zou dan niet ook dáár een aanslag worden gepleegd? Of zou die juist worden gedaan wanneer zij er zich vertoonde? De bende scheen, sedert zij er zich in moeide, knap bezig te zijn, zichzelf uit te roeien. Als ze niet had gezien, hoe nummer vier vannacht in de Kerkstraat nummer drie had doodgeschoten, zou ze warempel

gaan denken, dat naast deze bende een andere werkzaam was, die niets deed dan de door haar vervolgde in de wielen te rijden. Het recht dus tegen het onrecht? Maar zoo was het niet, want nummer vier althans moordde in eigen kring. Het onrecht tegen het onrecht dus. Als ze nu niet ging, liep nummer vijf wellicht gevaar. Als ze wel ging, dan riep ze het misschien zelf wel over hem uit. Maar nu was er ook niemand meer, om haar te beschermen wanneer dat noodig zou blijken. En nummer zeven? Werd die gespaard? Zou niet, terwijl zij zich steeds verder van diens huis verwijderde, juist nummer zeven als volgende slachtoffer vallen? Maar waarom hield ze daar nu zoo aan vast, dat er nog meer zou gebeuren en dan juist onder de leden van die zoo onverwachts door haar ontdekte misdadigersbende? Waarom ging ze niet liever naar hotel X*** om met Vreeland te overleggen, hoe die het best beveiligd zou zijn? Tenslotte was nu toch de politie niet meer uit zijn leven te houden, want ze moest natuurlijk ook de aanleiding van haar optreden verklaren. Was het vandaag niet, dan in elk geval tijdens het proces. Ja, als er nog een proces zou noodig zijn, als dan niet alle verdachten, alle beschuldigden, reeds netjes op algemeene kosten begraven waren.

Ze vroeg in de tram een overstapje en ze nam de passagiers, die onderweg instapten, een voor een nauwlettend op. Allen waren ze, of leken ze althans, te gaan naar hun dagelijksch werk. Een ietwat gezet heertje, chef de bureau wellicht, keek

haar telkens aan en ze herinnerde zich de verbazing van Jim, bij diens nachtelijk telefoongesprek. Du Maurier, àls hij dat dikkerdje van vannacht geweest was, kon niet weten, dat Jimmy haar zijn nieuwe creatie zoo'n beetje in haast geschilderd had. Dus zou hij ook haar vanmorgen in die gedaante kunnen verschijnen. Zij was gaan zitten binnenin den wagen, de heer stond, ofschoon er plaats te over was en hij niet rookte, op het achterbalcon. Dus kon hij haar voortdurend in het oog houden, zonder dat dit de aandacht van anderen trok. Dus kon hij ook, wanneer zij uitstapte, zonder opzien te baren haar volgen. Dus kon zij onmogelijk uitstappen, zonder dat hij het bemerkte. Ze kon niet nalaten, telkens even te kijken, of hij er nog stond, en dan telkens ook ontmoette ze zijn blik. Niet onbeschaamd, niet opdringerig, maar als heel toevallig, alsof hij nu net niets anders had om naar te kijken. Nooit zou ze op de gedachte gekomen zijn, zoo'n gemoedelijk heertje verdacht te vinden, als Jimmy haar vannacht niet had verteld over den man, die hèm stond te begluren terwijl hij telefoneerde.

Thea dacht er evenwel niet aan, te trachten, hem te misleiden. Ze stapte geen halte vroeger of later uit dan ze van plan was en ze keek zelfs niet om, om te weten te komen, of de heer eveneens uitstapte. Had ze het wel gedaan, het zou haar op een dwaalspoor geraakt denken eenige overwegingen van tòch geen belang hebben bespaard, want de man, nadat hij iets opzij geweken was om haar te

laten voorbijgaan, had zijn vorige houding weer aangenomen, reed met de tram verder, nu, omdat hij haar niet meer had, turend naar een der vele glasreclames. Zonder dus te weten, dat ze niet door hem gevolgd werd, voortdurend vermoedend dat er wèl iemand achter haar aankwam, wipte ze op de andere tram, die haar naar het Waterlooplein brengen zou. Doch wat deed het er eigenlijk toe? Al volgde dat gemoedelijke heertje haar niet, was het daarom uitgesloten, dat ze door een ànder gevolgd werd?

Hoofdstuk XIX
Bij nummer vijf

Het huis, waar volgens Jimmy's opgave nummer vijf woonde, zag er niet erg aantrekkelijk uit. Een kazernewoning in het klein leek het, een één-, twee- en driehoog gebouw, dat zeker geen gedachten aan een pension opriep. Zou nummer vijf getrouwd blijken te zijn? Of was hij de commensaal van burgermenschjes?

De straatdeur droeg één naambordje, maar dat was niet van den door Thea gezochten man. Ze belde aan en vroeg naar nummer vijf onder den naam, dien Jimmy haar had genoemd.

'Mot uwee drie hoog weze,' zei de vrouw, die had opengetrokken, waarna ze op het eerste portaal verdween en Thea zonder meer liet staan, aan Thea de keus latend tusschen driemaal bellen of zonder aankondiging de donkere trap bestijgen. Ze besloot tot het laatste en, zich vasthoudend aan een leuning, die in de muurgaten piepte, waagde ze zich het onbekende tegemoet. Terwijl ze klom, wist ze nog niet, wat ze tegen den misdadiger zeggen zou indien ze hem aantrof. Ze wilde vóór

alle dingen nu eindelijk eens met iemand uit het andere kamp spreken, zonder daarbij de kans te loopen, dat die ander onder haar oogen zou worden vermoord. Ze realiseerde zich dat ze, als de door nummer vier in haar flat achtergelaten schriftelijke bedreiging niet van hem alléén kwam, groot gevaar liep, de onder haar kleine voeten kreunende traptreden niet meer te zullen afdalen, maar ze begreep tevens, dat het dan nummer vijf niet mee zou vallen, tegenover de buitenwereld een plausibele reden voor haar wat al te langdurig oponthoud daar boven op te geven. En dus steeg ze. Ze boog op het eerste portaal om naar de daar stikdonkere tweede trap, ze boog op het tweede portaal om naar de eveneens absoluut onzichtbare derde trap, die ze op den tast en met den voet vooruit schuifelend, vond. Ze klopte aan, drie hoog, ergens aan een deur, die even goed de zolderdeur kon zijn als de deur van een keuken of kamer. Het geluk, een poover gelukje slechts, was echter met haar. Op haar kloppen werd de deur opengerukt en stond ze van aangezicht tot aangezicht tegenover een robuste vrouw, die er naar uitzag, alsof ze Thea meteen weer van de trap zou smijten. Dit zag Thea niet dadelijk, daarvoor was het, ook al kwam er wat licht uit de keuken, te duister. Ze hoorde het evenwel in de stem, die haar toesnauwde: ‘En wat krijge we nou weer? O nee, u mot hier nie weze.’

Nog voor de deur haar voor den neus kon worden dichtgeslagen, noemde Thea den naam van

den man, dien ze zocht. De vrouw aarzelde een oogenblik, nam haar van hoofd tot voeten op.

'Meenes?' vroeg ze, ongeloovig en wat spottend. 'O nou, dat is me kostganger, die leit bove op de zolder maar of-t-ie d'r is, dat weet ik ook nie hoor. En as-t-ie d'r is, welnou, dan zal-d-ie nog wel maffe.'

En thans sloeg ze de deur dan toch werkelijk dicht, zooals ze dat stellig gewoon was, wanneer iemand zich ongevraagd in haar huishouden mengen wilde. Opnieuw was het aardedonker om Thea heen. Maar aan terugkeeren dacht ze geen oogenblik. Integendeel, ze voelde een veel te groote blijdschap, dat ze eindelijk, dank zij Jimmy en haar moed, in contact zou komen met een der bendeleden, zonder dat een van zijn kameraden er iets van wist. Ze opende behoedzaam en op goed geluk een andere deur en tastte met haar uitgestoken voet, die weerstand ontmoette. Ze lichtte hem op, de weerstand week een tree-breedte. Vol verwachting beklauterde ze aldus de vierde trap, nadat ze, drie treden hoog staande, de deur achter zich had gesloten. Het leek haar thans niet ondienstig, zichzelf met haar zaklantaarn bij te lichten. Voor alle zekerheid nam ze meteen haar revolver in de hand, die ze in den mantelzak hield.

Bij het licht van haar lantaarn zag ze, dat ze terecht kwam op een zolder, die door houten rekken in drie deelen was verdeeld: voor elke etage-bewoner een deel. Er lagen stapeltjes kolen en er hing, op een der gedeelten, wat groezelig wasch-

goed aan een lijn. Een der aldus afgeschoten zolderstukken, aan de achterzijde van het huis, had een wand, doordat over de latten van het hekwerk vellen carton waren getimmerd. Een naambordje droeg de deur, die dit appartement van de kolen- en waschgoedruimten afsloot, niet, allicht niet. Wie zou ooit zonder begeleiding, als vreemde, hier boven komen?

Ze klopte niet dadelijk aan; ze luisterde, het hoofd tegen de, eveneens van carton en latten samengetimmerde deur. Ze hoorde het geluid van een regelmatige ademhaling, een zacht snurken eigenlijk. Heel zachtjes tikte ze eens, om er zeker van te zijn, dat wie achter dit beschot sliep niet dadelijk zou wakker worden. Inderdaad werd het gesnurk niet onderbroken. Nu voelde ze aan den houten deurknop, die zich niet om liet draaien. Een kruk was het dus, vermoedelijk aan de andere zijde eenvoudig met een spijker vastgezet in een ervoor geboord gat in de lat, die als deurpost dienst deed. Ze droeg nooit een tasch met gereedschappen bij zich, maar ze wist zich dan ook gewoonlijk te behelpen. Ook nu. Uit haar handtaschje nam ze een klein, zeer puntig en vlijmscherp geslepen mesje. Natuurlijk zou ze er geen normale deur mee kunnen openwringen, zelfs deze niet. Daar was het haar dan ook niet om te doen. Ze drukte de punt door het carton naast de deurkruk, sneed dan, het veroorzaakte een zwak gerucht van zagen door dik papier, een gat uit, waardoor ze haar hand kon steken. Vervolgens deed ze

dit laatste, trok den spijker, die zooals ze al vermoed had de deurkruk in bedwang hield, uit, draaide de kruk om, trok de deur naar zich toe en trad binnen. Haar lantaarn had ze reeds weer in haar zak gestoken; bij het licht, dat door een zolderraam binnenviel, kon ze voldoende zien.

Dit zoldergedeelte bleek, al was het ook bescheiden en verregaand slordig, te zijn ingericht als zitslaapkamer. Het bendelid, dat hier verblijf hield en op een ijzeren ledikant lag te snurken, moest òf al een heel schamel deel van den gemeenschappelijken buit toegewezen krijgen (wat het gemurmereer over de kas zou kunnen verklaren) of wel aangewezen zijn, om betrekkingen te houden met wat men in Amerika de onderwereld gelieft te noemen. Dat zijn domicilie wat erg hoog in de bovenwereld gekozen was, leek dan de ietwat simpele poging van een niet bijzonder slim man, om den schijn zoover mogelijk van de werkelijkheid te verwijderen. De man lag te slapen, geheel gekleed; onder een zware, gemoltonneerde deken staken zelfs zijn schoenen door de ijzeren spijlen van het ledikant heen. Als Thea op het eerste gezicht uit de leden der bende iemand aanwijzen moest, die in staat zou zijn een man met een zwaren ijzeren koevoet den schedel te klieven, dan zou ze stellig haar vinger uitsteken naar hem. Al staken zijn voeten door het ledikant heen, zijn hoofd lag niettemin op het kussen; hij moest een formidabele lengte hebben.

Maar als Thea hem niet had gezien bij het fan-

tastische licht van de petroleumlamp in het eenzame huis aan den Haarlemmerweg, dan zou ze zich toch op dit oogenblik haastig weer uit de voeten hebben gemaakt, want niets wees er op, dat deze man, al zag hij er niet bepaald vredelievend uit, een leven leidde, dat uit moest loopen op een langdurige gevangenisstraf. Ze ging zitten op den eenigen stoel, dien het vertrekje bevatte; ze bracht haar revolver te voorschijn, richtte den loop op den slaper en kuchte eens. Iemand, die hiervan getuige geweest zou zijn zonder Thea persoonlijk te kennen, zou in dit kuchje eenige zenuwachtigheid hebben meenen te hooren; het kon echter even goed, dat het bijgeluidje er een was van bewust naar een hoogtepunt gevoerden moed.

De slaper op het ijzeren ledikant hield op met snurken, doch ontwaakte nog niet dadelijk. Hij scheen zich te zullen keeren op zijn andere zijde, met den rug naar de kamer toe. Daarom kuchte Thea thans tamelijk luid.

'Stik,' zei de man, en zat meteen rechtop, het voorhoofd fronsend, alsof hij met de rimpels zijn oogen wilde openspalken, wat hij dan ook deed. En toen, nogeens, hartgrondiger: 'Stik.'

'Dat is nu niet bepaald een woord, waarmee men gewoonlijk een reddende engel verwelkomt,' antwoordde Thea met een lachje in de keel, dat den man, verbijsterd over zooveel moed, heelemaal ontnuchterde.

Hij trok zijn beenen omhoog, maakte een vlugge beweging van op te zullen staan, grabbelde daarbij

onder zijn hoofdkussen, als zocht hij een daar gereed liggend wapen. Maar hij bleef in die ietwat lachwekkende houding, toen Thea hem dreigend, zonder de minste scherts, toevoegde: ‘Je kunt natuurlijk halverwege opstaan, beste vriend, maar dan tuimel je weer omlaag ook, want ik schiet je pardoes voor je raap, als je dat maar weet.’

Haar stem gedoogde geen aardigheidjes en hij koos de wijste partij, keek eens naar haar op, knikte langzaam met het hoofd, zooals bandieten uit het Wilde Westen dat doen wanneer ze iets heel hatelijks van plan zijn, doch deed overigens niets.

‘Ik denk zoo, dat je me wel kent?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk. Wie kent jou niet?’

‘En ik denk zoo, dat je wel weet, wat ik hier kom doen?’

Nu lachte hij toch smadelijk, een beetje te smadelijk, waarmee hij meer verraadde, dan verborg. ‘Natuurlijk weet ik me weetje,’ snauwde hij, ‘maar nou veronderstel je toch teveel bij me. Wat kom ie doen? En hoe kom ie in Godsnaam zoo stiekem hier binnen? Wie heb je gezegd, dat je me hier vinden kon?’

‘Niet teveel vragen opeens, waarde de Waard. Je naam en adres ben ik verschuldigd aan een zekeren Jimmy, die je allang op het spoor is en genoeg van je weet, om je er voor een aardig tijdje bij te lappen.’

‘Wat je me zegt,’ gromde hij.

‘Nummer vijf klinkt anders ook zoo kwaad niet, wel?’

Ze balanceerde de revolver voor zijn oogen, anders zou hij zijn opgesprongen en dan was het met haar uit geweest. De aanduiding, dat ze ook wist dat hij lid van de bende was, zou haar het leven hebben gekost, omdat de man dan tenminste nog een geringe kans had, aan het gerecht te ontsnappen.

‘Kijk eens, nummer vijf, laten we eens ronduit met elkaar praten. Ik voor mij, ik heb daar behoefte aan en je zal zien, dat het je meevalt. Je denkt nou wel, dat ik je een leelijke poets bak, maar je zal het toch met me eens zijn, dat je beter een paar jaartjes kan worden opgeborgen, waar het trouwens niet zoo erg veel ongezelliger is dan je leven hier op dit rommelige hok me lijkt, - dan dat je vandaag of morgen hetzelfde te wachten staat, als vannacht aan je collega nummer vier overkomen is.’

Hij keek haar voortdurend loerend aan, van seconde tot seconde stellig het goede moment afwachtend, om de rollen om te keeren.

‘Op de vier volgt de vijf, nietwaar?’ ging ze liefjes voort. ‘Je weet toch, hoe je voorganger aan zijn eind is gekomen?’

Hij antwoordde ook nu niet en tot op zekere hoogte gaf hij daarmee te kennen, dat hij het inderdaad wist. Zou hij anders niet eenige verrassing, vrees of afschuw getoond hebben? Thea begreep

dit heel goed; ze stelde haar vraag dan ook opzettelijk op deze wijze.

'Je zal me toch niet willen wijsmaken, dat je een slaapwandelaar bent en in je nachtmerrie vlak voor mijn huisdeur je kameraad de hersens insloeg?' vroeg ze geduldig. 'Nee, er om jokken moet je niet, dat staat heelemaal niet flink voor jonge kerels, die zich overigens zoo goed door het leven weten te slaan. Je hoeft me er trouwens heelemaal geen antwoord op te geven, want dat weet ik nu toch wel. Iets anders is, en daar had ik wel graag antwoord op: waarom deed je het?'

'Je kan twee dingen doen, juffie. Dat is me nog veel meer vertellen en stikken.'

'Laat ik je dan inderdaad eens even veel meer vertellen,' hernam ze doodbedaard, nog steeds den revolver op hem gericht en den vinger aan den trekker. 'Nummer vier, dien jij vannacht om zeep heb gebracht, kwam naar mijn huis om me een sympathiek briefje te schrijven. Maar voordat hij naar mijn huis kwam, was hij eerst naar dat van nummer drie, je ziet dat de volgorde zeldzaam mooi klopt, gegaan, om er jouw kameraad uit den weg te ruimen. Hij deed het, terwijl ik er bij stond. Ik zag nummer drie, Zeldenrust, omtuimelen en nummer vier wegloopen. Al had ik er geen idee van, dat hij naar mijn flat loopen zou.'

'Dat lieg je,' snauwde hij.

'Dat lieg ik niet en je weet drommels goed, dat ik het niet lieg, al geloof ik graag, dat je tot nu toe geen flauw benul had, dat Zeldenrust door jouw

slachtoffer vermoord werd. Als je nou aanneemt, dat ik de waarheid spreek, zie je dan niet in, dat jouw toestand een beetje benauwd begint te worden?'

'Je liegt het,' herhaalde hij, zij het ook wat minder fel dan hij het zooeven zei, waardoor hij verried, dat hij het begon te gelooven, doch het niet aannemen wilde, omdat dan alle grond hem onder de voeten verdween.

'Zoo komen we niet verder,' hernam Thea. 'Nog eens betuigen dat ik de waarheid spreek en dan nog eens jouw ongeloof in een minder net antwoord te hooren! Zeg me liever eerlijk, of je vannacht uit eigen beweging of in opdracht van je chef je kameraad neersloeg.'

'Je bent een gehaaide,' antwoordde hij. 'Maar mij luis je er zoo gemakkelijk niet in. En je ben knap brutaal ook, om zoomaar ineens naar boven te komen. Hebben ze je gezegd, dat je vier trappen op moest?'

Hij gluurde door bijna dichtgeknepen oogleden naar haar; het kostte geen moeite, te begrijpen waarom hij deze vraag stelde.

'Ze zouden gek opkijken, als ik niet meer naar beneden kwam,' stemde Thea toe. 'Maar daar gaat het nu niet over. Je snapt toch zeker wel, dat je, door me te vertellen dat je lust hebt mij ook zoo netjes, of nee, het was ònnetjes, uit den weg te ruimen, een bekentenis hebt uitgesproken voor wat betreft dien moord van vannacht? Nou, wanneer

heeft de chef het je gezegd? Niet op de bijeenkomst aan den Haarlemmerweg, want daar was ik bij.'

Hij keek uiterst verbaasd en dit althans was geen veinzerij van hem. 'Maak het je grootje wijs,'

'Nou, wanneer en wáár zei hij het je? Je zal er goed aan doen, te bedenken dat je, als je eerlijk er voor uitkomt wanneer en op welke manier hij je beval, je kameraad om zeep te brengen, je zelf voor een deel tenminste ontlast, vader.'

'En jou in de kaart speel, hè?'

'Als je zoo slim was, om dat te doen, dan deed je heusch nog zoo dom niet,' antwoordde ze. 'Maar tenslotte moet je het zelf weten. Mijn leven is het niet, dat door je laatste collega bedreigd wordt.'

'Door Charles?' Hij lachte ronduit.

'Nummer zeven is inderdaad niet een van de flinksten,' erkende ze. 'Maar dat neemt niet weg, dat.... Hallo, wat zullen we nou hebben?'

Van onder het ledikant kwam een geluid, dat de op het bed gezeten man eensklaps hoopvol, maar tevens met de schuwheid van een gesnapte, deed kijken.

Hoofdstuk XX
Thea en de bendeleider

‘Bij de minste verdachte beweging schiet ik u neer,’ waarschuwde Thea. ‘U doet precies wat ik u zeg, of anders krijgt uw kameraad de kans niet meer, den chef te gehoorzamen op het punt van uw dood, begrepen?’

De man, wiens eerste reflex een beweging was geweest, onder het bed te grijpen, trok aarzelend zijn hand terug; het geluid duurde voort. Het was een zacht gezoem.

‘Nee, trek niet terug. Neem den hoorn en luister.’

Van onder het ledikant kwam een telefoontoestel te voorschijn, waarvoor de aansluiting stellig was afgetakt van een beneden, op de derde etage, door het technische bedrijf geplaatst toestel. Als er niet zou zijn opgebeld, terwijl Thea er bij was, zou ze nooit op de gedachte gekomen zijn, dat nummer vijf aldus gemakkelijk en ten allen tijde door zijn chef bereikt kon worden. Haar vraag, op welke wijze deze moordenaar zijn opdracht gekregen had, behoefde niet meer beantwoord te worden.

Zij luisterde scherp toe; ze trachtte te hooren, wat aan de andere zijde van de lijn gezegd werd. Het was een enkel woord, dat in den man op het bed een verandering te weeg bracht. Hij scheen als het ware te verstrakken in een besef van plicht.

‘Eén,’ luidde dat woord.

‘Vijf,’ zei de man op het ledikant.

Dan sprak de stem zoo vlug, dat Thea de woorden niet kon onderscheiden. Haar metgezel echter bleek zichtbaar verrast, liet den hoorn zakken, keek Thea aan en reikte haar dan den hoorn. ‘'t Is voor u bestemd,’ zei hij, evenals zij niet langer tutoyeerend. En, bijna bevreesd plechtig, voegde hij er aan toe: ‘De chef’.

Dit nu was voor Thea overbodig, want ze had uit de aankondiging reeds begrepen, dat het hoofd van de bende opbelde. Dat deze echter naar haar vroeg, voordat de Waard gelegenheid gehad had, haar naam te noemen, verbaasde ook haar. Er bleek niet alleen uit, dat hij, al kwam ze meer en meer achter de gecompliceerde werkzaamheden van de bende, nog steeds geneigd was, den spot met haar te drijven, maar tevens, en dat was van veel grooter belang, dat hij wist van haar komst. Had hij haar dus toch gevolgd? En wat zouden de konsekwenties van dit alles zijn?

Ze nam den hoorn aan, doch met de linkerhand, terwijl ze de rechter, waarin haar revolver, nog steeds geheven hield en den loop van het wapen gericht op de borst van den misdadiger.

‘Hallo,’ zei ze en ze wist haar stem zoo in be-

dwang te houden, dat van haar verrassing niets bleek, dat ze het telefoontje eigenlijk als iets heel gewoons scheen te beschouwen. ‘Mijnheer du Maurier? Hier Thea!’

‘Dàt is jammer,’ klonk het antwoord.

‘Wat? Dat ik hier ben? Dat had u kunnen voorkomen, door geen opdracht te geven, iemand die met vriendelijke bedoelingen bij mij thuis inbrak, te vermoorden,’ antwoordde ze minzaam.

‘U begrijpt me verkeerd. Ik wist natuurlijk, dat u mijn vriend de Waard een bezoek bracht; ik weet meer van u, dan u denkt. En aangezien het mijn gewoonte niet is, iets te betreuren, kunt u nú wel begrijpen, dat mijn klacht me onwillekeurig ontsnapte. Dus dat deze iets betreft, wat ú had kunnen voorkomen, geachte mejuffrouw.’

‘Spreek niet in raadsels, wilt u? U kent het spreekwoord over den man, die meer vragen kan dan tien wijzen in staat zijn te beantwoorden?’

‘Dat ken ik, maar ik ben niet gek. Ik vind het alleen maar zoo jammer, dat u, voordat ik gelegenheid had u er tegen te waarschuwen of u althans te verzoeken, het niet te doen, mijn naam noemde. Voor de Waard was ik tot één minuut geleden niets anders dan nummer één. Ziet u nu in, wat u zooeven gedaan hebt?’

‘Ik zie in, wat u bezig bent te doen,’ antwoordde ze, nog steeds erg minzaam. Ze zei meer, dan ze zou kunnen verantwoorden, want ze had geen flauw idee van zijn werkelijke bedoeling.

‘Is het toch?’ klonk het spottend, in het minst

niet teleurgesteld of verschrikt. ‘Ik heb zoo'n idee van niet.’

‘U maakt het mij gemakkelijk, van uw nummer vijf alles te weten te komen wat ik wil,’ antwoordde ze. ‘Hij begrijpt pas nu, door u, dat ik de waarheid sprak, toen ik zei dat zijn leven geen duit meer waard is.’

‘Doe er uw voordeel mee. Tusschen haakjes, du Maurier bestaat niet meer. Zoo héél erg veel kwaad hebt u dus met het noemen van dien naam niet uitgericht,’ draaide hij bij, stellig voorzichtig geworden, nu inderdaad de neiging tot verraad bij de Waard moest opkomen.

Dit bijdraaien bracht Thea op een idee, dat ze dadelijk ten uitvoer begon te brengen. Ze gaf antwoorden, die allen samenhang met de gezegden van du Maurier volstrekt misten, maar die ten doel hadden, den man op het ledikant, die nog steeds onder de bedreiging van de revolver zat, murw te maken.

‘Zeg hem dat liever zelf, als u durft,’ zei ze. ‘Ik voel er niets voor, ook hem te verliezen, dat kan u u voorstellen. Hij moet tegen u kunnen getuigen, ik heb meer dan één reden voor zijn leven te waken.’

‘Doe niet zoo mal, Thealief. Je hebt er immers niets aan, tegen mij komedie te spelen? Je weet immers wel, dat ik zelfs jouw handelingen regel, dat je precies doet, wat ik te voren bepaald heb?’

‘Natúúrlijk heb ik het hem gezegd,’ antwoordde ze, alsof hij haar dáárnaar gevraagd had. ‘Me

dunkt, hij had recht te weten, dat nummer drie vannacht óók al om het leven werd gebracht.'

De man op het ledikant toonde door niets meer, dat hij haar nu nog uit den weg wilde ruimen. Hij keek gespannen toe bij dit telefoneeren, waarvan hij maar de helft, alleen het door Thea gezegde, verstond. Hij trachtte daaruit af te leiden, wat zijn chef zei en hij begon te gelooven, dat dit verre van aangenaam voor hem was. Thea zag dit drommels goed en ze versterkte haar positie, door het nog een tikje erger te maken.

'Heb je hem dan ook verteld, dat nummer vier het leven liet op het veld van oneer?' vroeg spottend de man aan de andere zijde van de lijn.

'Dat hoefde ik hem niet te vertellen,' antwoordde ze. 'Hij heeft me allang bekend, dat hij diens schedel insloeg.'

Het bleef een oogenblik stil, alsof de chef er over nadacht, in hoeverre hij haar zou gelooven. Thea's lippen krulden in een zachten lach; ze was er zeker van, dat ze twee vliegen in één klap sloeg: de man op het bed intimideeren en zijn chef uit het evenwicht brengen. Doch dan verstrakte haar gezicht; een oogenblik te laat legde ze haar hand op de telefoon, zoodat du Maurier hooren kon dat nummer vijf hem, vanaf het bed, toeriep: 'Dat heb ik niet, één, ze maakt je wat wijs.' Tegelijkertijd was hij opgesprongen en had haar de revolver uit de hand, die ze naar den hoorn had gebracht, weggeslagen. 'En nou!' begon hij dreigend.

Doch door de microfoon klonk de gebiedende

stem van den meester: ‘Nummer vijf, luister. Je hoeft je niet als de gevangene van Thea Zwart te beschouwen, maar je mag haar ook geen haar krenken, denk er aan. Zij zal aanstonds absoluut ongedeerd naar huis kunnen terugkeeren, nietwaar? En geef haar den hoorn.’

Die was haar, in de verdediging tegen den haar overrompelenden vijand, ontglipt. Ze had respect voor den invloed van den onzichtbaren gebieder, nu nummer vijf inderdaad deed, wat hem bevolen was. Alleen gaf hij haar de revolver niet terug, zoodat hij ook niet meer angstvallig roerloos behoefde toe te kijken.

‘U ziet, hoe volgzaam mijn schaapjes zijn, hè,’ spotte de stem weer, veel vriendelijker. ‘Leer daaruit, dat als ik één woord spreek in uw nadeel, niemand u meer zal kunnen redden, juffrouw Zwart. Ik belde u eigenlijk alleen op, om u te zeggen, dat ik het hoe langer hoe meer betreur, u in het vijandelijke kamp te weten. U moest u aan onze zijde scharen, heusch, u zou eens zien, dat u daar veel beter op uw plaats was, dan nu in uw positie van zwakkere die den sterkeren naloopt. Wat denkt u er van?’

‘Dat u geen oogenblik gelooft, uw dwaze voorstel bij mij ingang te doen vinden.’

‘Nee, dat geloof ik ook niet. Maar dat neemt niet weg, dat het jammer is. Ik geloof ook niet, dat u er toe te bewegen bent, de vervolging op te geven en toch zou ik dat nog het allerliefst zien. Die oude

idioot van een Vreeland heeft den boel aan het rollen gebracht en dat kost hem het leven.'

'Tòch?' vroeg ze minzaam.

'Onvoorwaardelijk. En daar kan u noch uw vriendje Jimmy iets tegen doen. Zooiets overkomt me nooit tweemaal.'

'Ik heb u ook pas éénmaal laten ontsnappen, houdt u daar rekening mee?' spotte ze.

'Heusch? Maar éénmaal?'

'Toen ik het zonde vond, u dadelijk voor het hoofd te schieten, omdat het veel leuker is als u een tijdje achter slot en grendel gaat,' vervolgde ze.

'Werkelijk? Maar éénmaal?' herhaalde hij.

Er waren stalen zenuwen noodig, om deze stille verwijzing naar nog àndere ontmoetingen zonder blijken van ergernis te accepteeren. Maar ze deed het.

'Hallo, vijf?'

Dit werd zoo luid geroepen, dat de microfoon aan Thea's oor suisde en ze hem wel een klein stukje van het hoofd moest brengen.

'Neem den verklikker en luister mee.'

Thea kon niet verhinderen, dat nummer vijf het verstond en ze kon hem evenmin beletten, onder het bed te duiken naar het toestel en den verklikker te grijpen, die hij dadelijk tegen het oor drukte.

'Je hebt zooeven gehoord, wat juffrouw Zwart zei en waardoor je een laat ik maar zeggen zonderlingen indruk van ons gesprek moest krijgen, nummer vijf. Dat was misleiding en diende, om jou

door de mand te laten vallen. Alsof daartoe ook maar de minste aanleiding bestaat.' Hier spotlachte hij. 'In elk geval, je weet nu, waar je je aan te houden hebt. Ik heb er schik in, dat jullie daar samen aan de telefoon staan, net alsof juffrouw Zwart al bij ons behoort, nietwaar, vijf? Maar we leven niet alleen, om schik te maken. Het doel van mijn telefoontje heb ik weten te bereiken. Ik vermoedde, dat ze jou onder den duim had weten te krijgen; ze is iemand, met wie je rekening dient te houden. Ik gaf je de kans, je onder dien duim uit te werken en die kans heb je dadelijk benut. Luister, vijf. Je hebt zooeven gehoord, dat ik wil, dat juffrouw Zwart niets overkomt. Wanneer dat noodig mocht zijn, zal ik tijdig mijn maatregelen treffen. Vooreerst dient ze nog, goedschiks of kwaadschiks, maar zònder geweld van onze zijde, aan onze plannen mee te werken. Mocht je haar ontwapend hebben, ... Heb je haar ontwapend?'

'Jawel, chef,' antwoordde de man zoo luid, dat du Maurier, ook al had Thea den hoorn, het moest verstaan.

'Zoo'n klein revolvertje, ja, daar heb ik ook al eens kennis mee gemaakt. Welnu, dat geef je haar, als ze weggaat, terug. Je kunt het voor alle zekerheid even ontladen en haar de patronen los in den mantelzak stoppen. Ze is er erg aan gehecht, ze zou het zonde vinden, als er iets aan het paarlmoer kwam, is het niet zoo, juffrouw Zwart? U keek toen immers ook het eerst of er iets aan beschadigd was?'

Ze beet zich op de onderlip; de bespotting van dien man zou ze, zoodra ze er toe in staat was, op zijn eigen hoofd doen neerkomen, stond ze zich voortdurend voor te nemen.

'Je laat haar vertrekken over tien minuten. Vijf minuten daarna ga je zelf ook, voor het geval, dat ze je, ondankbaar zou het wel zijn tegenover jouw gastvrijheid, maar je kunt nooit weten, voor het geval, zeg ik, dat ze je de politie op het dak zou willen sturen. Je gaat naar het derde café en wacht daar. Natuurlijk let je er op, dat je niet wordt nagegaan. En nu wou ik nog een en ander met juffrouw Zwart persoonlijk bespreken. Leg den verklikker maar weer weg, vijf.'

De man gehoorzaamde, al deed hij het met tegenzin. Blijkbaar had hij wel graag vernomen, wat er nog meer gezegd worden zou.

'Juffrouw Zwart, allerliefste Thea, nou moet je eens goed naar me luisteren en niet dom doen. Het lijkt wel, alsof ik gemoedelijk met je praat en dat doe ik dan ook, maar ik meen het er niet minder ernstig om. Je hebt onze wegen een paar maal gekruist en dat neem ik je niet kwalijk. Maar begin ons nou niet ernstig in de wielen te rijden, want dan steek ik er een stokje voor, begrijp je wel? En als je je vriendje ontmoet, breng hem dan aan het verstand, dat het schadelijk is voor zijn gezondheid als hij ook nog maar een minuut langer probeert, iets tegen mij te ondernemen. Doet hij het wel, dan zal hij, nog vóór Vreeland, het tijdelijke met het eeuwige verwisselen. En dat komt op uw lieve

hoofdje, want u kunt hem er, naar alle waarschijnlijkheid tenminste, nog van weerhouden. Goed begrepen?'

'Natuurlijk,' zei ze. 'Maar of ik het doe, is een andere vraag.'

'Ik wasch mijn handen in onschuld,' antwoordde hij. 'En nu groet ik u en ik hoop, dat de eerstvolgende tien minuten u niet te lang duren. Erg spraakzaam is nummer vijf niet en àls hij spraakzaam was, dan had u er nog geen gezellige of stichtelijke conversatie door. Probeer maar niet, te ontdekken vanwaar ik u heb opgebeld, want dat leidt toch tot niets. Ik hoop u spoedig weer te zien en ik zou haast zeggen ik gaf er mijn roeping voor, als u dan wat vriendelijker, wat gemeend vriendelijker tegen me zou zijn. Dag.'

Het slotwoordje klonk zoo kinderlijk hartelijk, dat het, na de bedreigingen, de ergste bespotting was, die hij haar zou kunnen nageven. Ze wierp den hoorn op het ledikant, vanwaar nummer vijf hem opnam en hem op den haak ònder het bed legde. Dan zaten ze samen, tegenover elkaar, zij op den eenigen stoel, hij op het ijzeren ledikant. Ze moest toekijken, terwijl hij haar revolver met zijn grove vingers ontlaadde. Met geledigd magazijn reikte hij haar het wapen over; de patronen zette hij netjes rechtop op een rijtje op zijn knie, waarna hij ze, met wijsvinger en duim, een voor een naar haar toe deed springen. Zijn depressie was verdwenen, hij scheen, als veelal met uit verslagenheid weer oplevende personen het geval is, in een

stemming van speelschen overmoed te komen. Ook dàt kwetste Thea's ijdelheid en ook dàt schreef ze op rekening van du Maurier, den man, die niet meer bestond en dien ze nochtans zou weten te vinden, al had hij duizend gestalten en duizend gezichten. Ze verwaardigde zich natuurlijk niet, de patronen op te rapen, zelfs niet ze te grijpen, wanneer ze op haar knie neerkwamen en er dan afrolden. Ze zon op een middel, om eerder dan de chef haar had toegestaan, te vertrekken. Waarom moest ze tien minuten wachten? Waarschijnlijk, om een der andere schurken tijd te geven, naar de Zwanenburgerstraat te komen voordat zij weg was. Waarom moest nummer vijf daarna nog vijf minuten in huis blijven? Om haar in staat te stellen, zich uit de voeten te maken? Waarom ensceneerde de leider persoonlijk, wat na haar vertrek volgen zou? Liet hij zelf dan zijn volgelingen om het leven brengen?

'Zeg er es,' begon ze, 'je zal het wel niet doen en je vindt me natuurlijk een ezel, dat ik er over begin. Maar waarachtig, je zou de stomste niet zijn als je het wèl deed. Wie is eigenlijk nummer één?'

De man antwoordde niet, grijnsde maar eens even.

'Jùllie zijn ezels,' ging ze voort. 'Een enkelen keer waagt eentje het eens, bij een bijeenkomst heel voorzichtig een wenk te geven, die een begin van wantrouwen te kennen geeft tegen de eerlijkheid van den leider. Maar als het er op aankomt, hebben jullie een blind vertrouwen in den man, die jullie

alles laat opknappen en zelf wellicht niet anders dan per telefoon zijn orders geeft.'

'Phoe phoe, wat wéét je veel,' spotte de man.

Ze greep mis, begreep ze. Du Maurier was dus, als leider van de bende, géén laffe figuur, die altijd achter de schermen bleef als het er om ging, een stout stukje uit te halen? Natuurlijk had ze dit kunnen bedenken. Leidde hij niet de bijeenkomsten? Was hij het niet, die haar met auto en al het water in had willen rijden? Had hij niet den, zij het ook mislukten, aanslag gepleegd op het leven van Vreeland? Daar was overeenkomst tusschen dien aanslag en het ongeluk met den auto: beiden waren ze mislukt. Had hij dan als misdadiger niet hetzelfde talent, dat hij als organisator had?

'Voor het één dag verder is, zal ik het tòch weten,' drong zij aan. 'Maar dàn is er voor jou geen voordeel meer aan verbonden, de Waard.'

'Nog vier minuten,' zei hij, als eenig antwoord.

Hoofdstuk XXI
De vijfde moord

Toen hij haar, precies op den aangegeven tijd, liet gaan en met een spottend gebaar het deurtje van latten en carton voor haar openhield, deed ze, alsof hij lucht voor haar was. Ze deed dit niet uitsluitend uit een kleinzielige, machtelooze wraak, maar bovenal, omdat ze door haar gedachten geheel in beslag werd genomen en inderdaad niet lette, op wat híer nog zou kunnen gebeuren. Natuurlijk zou ze nu dadelijk de politie kunnen waarschuwen, om nummer vijf, alias de Waard, gevangen te nemen. Maar bracht haar dit iets verder? Mocht hem gevaar dreigen, dan had hij dit meer dan verdiend; zij was warempel niet teerhartig. Zij had wel wat anders te doen, dan over hem te waken, nu hij hardnekkig was blijven weigeren, haar ook maar de geringste inlichting te geven. Ze moest naar den Spaarndammerdijk, naar het adres van den toch zeker niet gegoeden man, die een vrij dure radio contant betaalde; de man, die aan haar zijde gisteravond aan den Haarlemmerweg was doodgeschoten. Ze twijfelde er al niet

meer aan, of ook hij was een lid van de bende geweest, doch ze wilde voor alle dingen zekerheid hebben.

Nauwelijks op de stoep van het huis gekomen, veranderde ze echter van voornemen. De beklemming van de zolderkamer lag achter haar. Natuurlijk riskeerde ze iets, door van de vijf haar toebedeelde minuten geen gebruik te maken, maar als iemand hier in de buurt op haar lette, dan zou die iemand zichtbaar moeten zijn, dan zou zij op haar beurt, door weg te gaan, vermoedelijk de kans verspelen, haar tegenstander in een van zijn grandioze vermommingen in het gezicht te kijken. Zij ging naar den overkant en slenterde daar, als zocht ze een adres, heen en weer, daarbij lettend op de menschen, die in de straat liepen. Ze verwachtte zoo stellig, nummer zeven te zien verschijnen, dat het haar in het geheel niet verwonderde, toen ze hem, in een der mannen die dichtbij het zooeven door haar verlaten huis tegen een gevel stonden, herkende. Dat hij haar naar buiten had zien komen was aan geen twijfel onderhevig. In tegenstelling tot de Waard, was Charles een heertje. Hij kon heel goed doorgaan voor een kantoorbediende met een behoorlijke positie, al klopte dat dan niet met het feit, dat hij op een werkuur langs de straat slenterde. Thea wist niet, of du Maurier in de buurt was. Indien hij toekeek, zou ze met wat zij nu eensklaps wist te moeten doen, weinig succes hebben, behalve dan dat, dat ze misschien een menschenleven redde. Was hij er echter niet, dan

kon wellicht uit zijn eigen plan een valstrik voor hem worden bereid.

Opnieuw stak ze de straat over, zoodat ze kwam op het trottoir, waar ook Charles wachtte. Ze zorgde er echter voor, dat de deur van het huis, waar de Waard woonde, tusschen hem en haar in bleef. Tenzij Charles nu van den gevel af kwam, naar den trottoirband, zou het hem niet gemakkelijk vallen, haar voortdurend in het oog te houden. Indien haar verwachting overeenstemde met wat werkelijk op het punt stond, te gebeuren, dan moest ze voorkomen, dat Charles van haar aanwezigheid op de hoogte was. Charles, dat was, naar de reactie van de Waard had aangetoond, de voorzichtigste, de lafste van het stel bandieten. Wat er ook voor hem zelf op het spel stond, hij zou zijn chef niet gehoorzamen, indien hij maar een seconde vreesde, zijn gehoorzaamheid met een gevangenneming te moeten bekoopen. Ze vertrouwde, en later bleek dit vertrouwen niet ongegrond, op de stemming van zenuwachtigheid, waarin hij moest verkeeren en stelde zichzelf op dicht bij een deur, zoodat ze door andere menschen kon worden gehouden voor een juffrouw, die zooeven had aangebeld en daar een boodschap moest doen of een bezoek brengen. Ze keek daarbij telkens weer op haar polshorloge. Haar beide handen had ze vrij, nu haar revolver ontladen in haar zak geborgen was en ze hem dus toch niet zou kunnen gebruiken.

Om eerlijk te zijn, ook zij zelf was niet vrij van zenuwachtigheid op dit oogenblik, hoe sterk overi-

gens haar zenuwen, in tallooze gevaarlijke uren gestaald, waren. Ze wist drommels goed, dat ze aanstonds den dood recht tegemoet ging en dien door niets kon ontwapenen, dan door snel optreden. Du Maurier had gezegd, dat nummer vijf vijf minuten na haar het huis moest verlaten; ze schatte den afstand, ze taxeerde den tijd, dien ze noodig hebben zou om de deur te bereiken. Wilde ze het niet onmogelijk maken, met haar plan te slagen, dan moest ze precies tegelijk met de Waard voor het huis komen. Nog twee minuten had ze. Ze keek nog eens de straat uit naar beide zijden, in de vage hoop, àls du Maurier gekomen was, hem te zullen herkennen. Ze zag hem niet; ze zag een ander, Jimmy, die haastig naar haar toe kwam. Ze drukte snel een vinger tegen de lippen, om zijn onstuimigheid te temperen.

‘Ik kwam in de Helmerstraat, maar daar stond een heele politiemacht,’ zei hij. ‘Ik kon er niet door. U had gezegd, dat u hierheen ging. Ik wou eens kijken, of ik u vinden kon en ziedaar, het geluk is met me.’

‘Dat denkt u maar,’ antwoordde ze vlug. ‘Als u werkelijk ons beider geluk niet bij voorbaat wilt ondersteboven gooien, maak u dan nog sneller uit de voeten, dan u gekomen bent.’

‘Ons beider geluk?’ stamelde hij oolijk, juist die enkele woorden uit haar waarschuwing lichtend.

‘Nee, serieus. Ik heb hier te doen en kan u niet gebruiken op het oogenblik.’ Ze wilde het liever niet op haar geweten hebben, dat hij door du

Maurier werd uit den weg geruimd, alleen omdat zij hem tòch een praatje toestond.

'Als het dan moet, dan moet het,' antwoordde hij, zich reeds halverwege omkeerend. Over zijn schouder nog riep hij haar, overmoedig en vertrouwend in de toekomst, toe: 'Maar om half één zie ik u in American, daar houd ik u aan uw woord.'

Ze beduidde met een handgebaar, dat hij nu gáán moest en hij, het opvattend als een toezegging, verwijderde zich snel. Zoodra hij het Waterlooplein was opgegaan, kwam Thea van de deur weg en begon langzaam, de seconden en haar stappen naar elkaar afmetend, op het huis van de Waard toe te schrijden. Het geluk was met haar zoowel als met Charles, want juist nu had een voddenkoopman zijn handwagen voor het huis geplaatst en belde met een koperen klok, waarnaar huisvrouwen, die voor een paar centen wat op te ruimen hadden, bij voorbaat schenen te hebben geluisterd, want van verschillende zijden kwamen ze naar den wagen toe, groepten er samen. Thea was voor Charles nagenoeg onzichtbaar, en Charles had geen last van publieke aandacht. Dat was het nut, dat de koopman hen beiden bezorgde. Als ze niet zoo door haar verwachting in beslag was genomen, zou Thea wellicht in dezen koopman een afgezant van, wie weet haar vijand zelf gezien hebben. Nu niet. Ze ging vlugger, ze repte zich; en ze bereikte de deur inderdaad op het oogenblik, dat deze openging. Ze

riep iets, dat de Waard, die aan ruwe taal gewend was, raar in de ooren moest klinken.

'Val dood, vijf.'

Doch op hetzelfde oogenblik dat ze dit riep, werd haar raad gesteund door de gelegenheid, hem op te volgen, want er knalde een schot. De Waard keek verbijsterd, in één blik wantrouwen en bewondering voor Thea. Dan plofte hij languit neer. Thea boog zich over hem heen. Ze constateerde niet, of hij haar raad had opgevolgd, of wel inderdaad doodelijk getroffen was. Ze fluisterde hem in het oor: 'Ik weet niet, of je me verstaat. Maar àls je het doet, doe dan, wat ik je zeg. Je zal nu wel niet meer twijfelen, of ik gelijk had of niet. Pas in het Gasthuis zal je worden onderzocht. Houd je zoolang dood. Het is je eenige behoud. En dan hoop ik voor jou, dat ze je een tijdje in het Gasthuis houden ook, want anders ben je je leven nog niet zeker.'

Meteen snelde ze heen, den moordenaar achterna. Rond den gevallene dromden de vrouwen, die zooeven hun vodden aan den wagen hadden gebracht. Voor nummer vijf zou verder wel gezorgd worden.

Wat de kameraden ook van Charles mochten zeggen, zeker niet, dat hij niet hard kon loopen. Maar wàt men Thea ook voor een tekort mocht nageven, zeker niet, dat ze niet wist van volharding. Ze haalde den man in, in de Nieuwe Doelenstraat, dichtbij het Rokin. En ze liet hem, terwijl ze even naast hem liep, als toevallig haar revolver (ofschoon die niet geladen was) zien.

‘Charles,’ zei ze hijgend, ‘je loopt geen risico, als je naar mij luistert. Je weet natuurlijk wie ik ben? Ik wist, dat je dit doen zou; ik weet, wie er je toe aangezet heeft. Ik ben de eenige, die je kan redden voor het lot, dat je aan nummer vijf beschoren had. Het is voor jou te hopen, dat de man er levend afkomt, maar ook als dat niet mocht gebeuren, dan nog doe je wijs, met naar mij te luisteren, want een heeleboel jaren gevangenis is toch altijd nog niet zoo beroerd, als vermoord te worden door een kameraad. En dat zal je, als je niet doet, wat ik zeg.’

Hij was blijven staan en keek haar, van angst dreigend, aan. Om de een of andere reden, misschien had ook hijzelf wel al zoover doorgedacht (voorzichtigheid is niet altijd lafheid), scheen haar rappe toespraakje weerklank te vinden in zijn verbijsterde hersens. ‘Ik ook?’ fluisterde hij en hij keek om zich heen naar alle kanten, als wist hij zich van vijanden omringd.

‘Niet als je doet, wat ik je zeg. En als je me ronduit antwoordt. Waar ga je heen?’

‘Naar huis,’ bekende hij, zonder na te denken.

‘Naar de Govert Flinckstraat?’ vroeg ze, om hem te doen zien, dat ze alles van hem wist.

‘Ja, naar huis,’ herhaalde hij, zonder verwondering te toonen over haar adresopgave.

‘En daar ga je wachten bij de telefoon?’

‘Ja natuurlijk. Maar....’

‘Ik weet alles en dat is heel wat meer, dan jij weet. Je bent niet bepaald een nette jongen, maar

de man, die jullie uitbuit, is nog heel iets anders en pas wanneer die opgeborgen is, zijn jullie veilig. Je bent gewend, te gehoorzamen aan iemand, die het kwade met je voorheeft; gehoorzaam voor één dag, voor een halven dag aan iemand, die het goed met je meent: aan mij. Ga dus naar huis en wacht bij de telefoon, maar beantwoord geen enkelen oproep. Denk er om, luister niet, als je wordt opgebeld. Dat zal gebeuren en als je wèl luistert, beteekent dat onherroepelijk je dood.'

'Ik heb er genoég van,' zei hij, volkomen moedeloos. Wie weet, hoelang deze kerel al met tegenzin, uitsluitend uit vrees voor de gevolgen van trouwbreuk, aan de bevelen van den chef gehoorzaamd had?

'Daarom. Nummer één zal bellen en, als je niet antwoordt, misschien denken, dat je bij je aanslag in handen van de politie gekomen bent. Láát hem denken, wat hij wil, maar antwoord niet. Vanmiddag zal ik bij je komen en dan zal ik je verder zeggen, wat je moet doen, om je leven te redden. Je behoeft me niet te gelooven, maar dan zijn de gevolgen voor jouw rekening. Als je me wèl gelooft, riskeer je immers niets méér.'

'Ik geloof u wel,' antwoordde hij timide.

'Loop langzaam met me mee op, dan kom je wat tot bedaren. En dan kan je me terwijl een paar vragen beantwoorden.'

Ze gingen de brug aan het Rokin over, het Muntplein over, naar den Singel, waar gisteravond Thea, als ze iets minder op haar hoede was ge-

weest, den dood zou hebben gevonden. Het carillon speelde het uur van negen. Arbeiders en kantoorpersoneel waren reeds aan het werk; het was niet druk op straat. Behalve met verkeer.

'Wat ik van u weten moet,' begon Thea, 'dat is in de eerste plaats de werkelijke naam van den chef. Hij noemt zich du Maurier, maar heet natuurlijk anders.'

'Misschien hebt u gelijk,' antwoordde de man. 'Ik wist niet, dat hij du Maurier heette. Wij weten geen van allen, hoe hij heet.'

Hij sprak ongetwijfeld de waarheid; hij was te zeer uit het veld geslagen, om een leugen op zulk een toon, die geraffineerd van misleiding zou geweest zijn, uit te spreken.

'En waar hij woont?'

'Dat weten wij evenmin.'

'Als een van jullie hem noodig heeft, wat doen jullie dan?'

'Wachten tot een bijeenkomst en dat gebeurt dikwijls genoeg.'

'Aan den Haarlemmerweg?'

'Soms, niet altijd.'

'Waar zou de volgende plaats hebben?'

'Dat hooren we pas, als we moeten komen.'

'Waar is het derde café?'

'Het derde café,' herhaalde de man, op een toon alsof hij niet begrijpen kon, hoe Thea tot deze vraag kwam.

'Het derde café, ja. Daarheen zou de Waard gegaan zijn, als je niet op hem geschoten had.'

‘Aan den Haarlemmerdijk,’ zei hij.

‘Je kreeg opdracht, hem te dooden, nietwaar?’ Ze wachtte even, doch hij zei niets. ‘Hoe kreeg je die opdracht? En wat dacht je, toen je hem kreeg?’

‘Ik kreeg hem per telefoon, van den baas. En wat ik dacht? Wel, natuurlijk begreep ik, dat vijf gekletst had. Want dáárop staat de dood bij ons. Dat ik u naar buiten zag komen, dat was voor mij het bewijs, dat ik het bij het rechte eind had.’ Hij hield plotseling in, als begreep hij pas nu, dat hij op zijn beurt aan het kletsen was gegaan. Zijn verslagenheid maakte plaats voor wrevel, voor woede, voor vrees, voor zooveel aandoeningen, als een mensch, dat inziet zichzelf den dood op den hals te hebben gehaald, kan ondergaan.

‘Je moet niet àl te bang zijn,’ troostte ze, ‘want als ik het bij het rechte eind heb, dan is er, behalve de baas zelf, niemand meer over, om jouw ontrouw te straffen. Met hoeveel waren jullie?’

‘Met zeven.’

‘Kwamen jullie altijd àllen op de bijeenkomsten?’

‘Niet altijd. De baas alleen wist het, als een van ons ergens op uitgestuurd was en daarom niet komen kon. Maar meestal toch wel.’

‘En wanneer voor het eerst waren jullie niet voltallig?’

‘Gisteravond. Toen mankeerden er twee. Twee en zes, als u het precies weten wil.’

‘Toonde de chef daar eenige verbazing over?’

Hij begreep de vraag niet en daarom verduide-

lijkte ze: ‘Leek het er op, alsof hij ze alle twee een opdracht gegeven had, waardoor ze niet aanwezig konden zijn?’

‘We letten daar niet zoo op, maar nou u het zegt, ja, daar zal het wel op geleken hebben.’

‘En jullie, leden, wisten niet, waar ze bleven?’

‘Nee, ik tenminste niet. Ik weet nooit, waar de anderen zijn. Eigenlijk mogen we daar ook nooit naar vragen. We gaan ieder onzen eigen gang, als de baas het tenminste niet anders zegt.’

‘Je kunt hier het best oversteken en rechtstreeks naar huis gaan,’ zei ze. ‘Maar één vraag nog, over jezelf: heb je wel eens eerder op iemand geschoten?’

‘Nee, nooit, dat wil zeggen....’

‘Eerlijk zijn, Charles. Jullie moesten gehoorzamen aan de bevelen van den baas, nietwaar? Heeft hij ook jou wel eens gezegd, iemand te dooden?’

‘O ja, dat hebben we allen op de beurt moeten doen. Als het noodig was.’

‘Noodig was, hoezoo?’

‘Voor eigen veiligheid. Of omdat het nou eenmaal anders niet ging.’

‘En de baas zelf?’

‘Van den baas weten we niets, dan dat hij het altijd weer in orde weet te maken.’

‘En dat zou zoo je leven lang door moeten gaan?’

Hij keek haar verwonderd aan, alsof hij haar oerdom vond, dat ze zooiets veronderstelde, dat ze

niet begreep, hoe ze alleen maar gehoorzaamden aan den baas, opdat later het rijkelijke loon eerlijk zou worden verdeeld.

'Dus je weet het. Als je geen antwoord geeft op een telefonischen oproep, dan heb je een groote kans, het leven er af te brengen. Als je het wèl doet, absoluut níet. Wacht thuis, totdat ik gekomen ben. Als je er rustig over nadenkt, zal je zien, dat ik het goed met je meen.'

Hoofdstuk XXII
Wie was Groen?

Ze zag hem verdwijnen, de brug over van het Koningsplein. Hij liep langzaam en met eenigszins opgetrokken schouders, alsof hij van het leven niet veel meer te verwachten had. Ze hoopte, hem niet te veel goeds te hebben voorgespiegeld. Maar veel tijd om zich aan beschouwingen daaromtrent over te geven had ze niet. Er waren zeven leden geweest; zij had er vijf gezien; nu was er, tenzij de Waard in leven bleef, behalve de baas nog maar één: de man, die daar ietwat sjokkend naar zijn huis ging. Een moordenaar, die zóó verslagen en tevens toch zóó goedgeloovig is zoodra hem woorden van hoop worden ingegoten, moet gemoord hebben met zooveel tegenzin, dat het gevaar van sterven voor de Waard vrijwel was uitgesloten. Hoewel je, op iemand schietend, hem ook per toeval kan dooden.

Al loopend, haalde ze uit haar taschje het vuile kwitantietje voor den dag en bekeek het adres. Niet alleen de kooper van het toestel was een wat uitzonderlijk mensch; ook de firma, die het geleverd

had, zou niet door háár aangezocht zijn, een toestel bij haar te plaatsen. Want zoo'n snipper papier als kwitantie geven, ze had nooit gedacht, dat iemand het kon doen. Het zegel was halverwege over den plaatsnaam heengeplakt; de handteekening was vlekkerig, uitgevloeid op het plaksel toen het nog vochtig was.

Ze ontveinsde zich niet, dat het onderzoek haar niet gemakkelijk zou vallen. De leden van deze bende, die toch voor moord niet terugdeinsden en, volgens de verklaring van Charles, allen wel een of meer moorden op hun geweten hadden, wisten zich tusschen de gewóne stadsbewoners te verbergen, zonder dat ooit iemand een vermoeden van hun ware bestaan kreeg. Ze leidden dus stellig, behalve in het nachtelijk duister, een hoogst fatsoenlijk bestaan. Maar om daarin te kunnen volharden, moest juist hun naaste omgeving absoluut onkundig worden gehouden van hun bron van inkomsten. Daarbij, vermoedelijk had de chef het hun een voor een geleerd (ook op zijn hotelkamer deed in het geheel niets denken aan misdaad of zelfs maar aan bedrog), ze zouden allen, evenals de Waard dat op zijn schamel en slordig zolderkamertje had gedaan, elk spoor van verdachte geheimzinnigheid voorkomen of uitwisschen. Veel stelde ze zich dus van haar bezoek niet voor, alleen zag ze één lichtpuntje: de hoop, dat de politie den vermoorde, die natuurlijk nu wel gevonden was, nog niet had kunnen identificeeren, nog niet zijn adres wist. Dan zouden ook de andere bewoners

van het huis of, zoo hij alleen woonde, de buren, nog niets weten van wat hem was overkomen. Men zou haar niet aankijken met oogen, die alleen bij een moord behooren en het onderzoek zoo vervelend bemoeilijken.

Met de tram had ze weldra haar doel bereikt en ze stond op te kijken naar een keurig bewoond huis. Ze belde aan, werd te woord gestaan door een juffrouw, die dadelijk zei dat mijnheer Groen niet thuis was gekomen vannacht, en dat ze niet wist, wanneer hij boven water komen zou, zoodat op hem te wachten, althans binnenshuis te wachten, niet eens in vraag kwam.

'Ik vrees,' begon Thea voorzichtig, 'dat ik u een onaangename, een pijnlijke mededeeling zal moeten doen.' In stilte hoopte ze, dat ze de plank niet missloeg, door aan te nemen dat de juffrouw bovenaan de trap een pensionhoudster was en niets wist van de familie-omstandigheden van haar huurder. 'Ik ben de zuster van mijnheer Groen.'

'Chut mensch, had dat dadelijk gezeit, dan had ik je niet an de deur laten staan. Kom d'r in. Veel tijd heb ik niet, maar een onaangename boodschap, als u die voor me heb! Kom d'r in en as het effe kan, kom bove.'

Thea liet zich geen twee keer verzoeken; ze klauterde dadelijk de trap op, haar gesternte prijzend, dat haar geen verkeerden aanloop had laten nemen. Op het gangportaal wachtte de juffrouw, tot zij het bereikt had. Dan duwde ze de niet afge-

sloten deur van de voorkamer open, liet haar passeeren en volgde haar over den drempel.

‘Dit is de kamer van uwes broer, de zitkamer dan, hè. Z'n slaapkamer is naastan, ook an de straat. Een nette man, ik kan niet anders zeggen. Nooit overlast, nooit onbetamelijkheden of onbekwaam. Ja d'r komt anders wat kijken, as je dat voor je kost mot doen, kamers verhúren met en zonder pension. En dan zonder, as ie zóó lekker voor ze koken kan. Uw broer laat het zich altijd best smaken.’

‘Hij heeft het bij u ook altijd naar zijn zin gehad,’ prees Thea. ‘Hij zou er niet aan gedacht hebben, bij u weg te gaan.’

‘Gáát hij dan weg?’ vroeg de juffrouw, met opeens iets minder hartelijkheid in de stem. ‘U komt me toch zeker niet zeggen, dat hij niet meer terugkomt?’

‘Dat kom ik jammer genoeg juist wel. Hij heeft een ongeluk gekregen. Hij zal nergens anders heen gaan.’

‘Een ongeluk? Mijnheer Groen een ongeluk? Hoe kèn dat nou? Zoo'n rustige man.’

Mooie rustige man, dacht Thea, zich den ruwen klant voor den geest roepend, die haar, met zijn opdringerigheid, vrees had aangejaagd. Als dat de beste huurder van de juffrouw was, dan kon Thea begrijpen, dat er anders wat kijken kwam, as je met kamers verhuren an je kost komen moest. En meteen begreep ze, dat ze bij een pientere hospita een leelijken flater zou hebben geslagen, door zich

aan te dienen als de zuster van dien groven kerel. Hoe het zij, het mensch scheen het niet ongeloofwaardig te vinden.

‘Het gekke is,’ vervolgde ze, ‘dat hij eigenlijk geen ongeluk gekregen heeft. Hij is vermoord. Vannacht. Aan den Haarlemmerweg.’

Als er voor ‘chut’ een erger woord bestaan had in het vocabulaire van de hospita, dan zou ze dat hebben gezegd. Ze kende er geen en ‘chut’ was niet toereikend. Daarom trok ze alleen maar een gezicht van niet te evenaren deelneming. Toen van ongeloof. Dan van een lichte boosheid.

‘Dat is me wat moois,’ zei ze, eenmaal over de verschillende gewaarwordingen heen. ‘Dat brengt mijn standje in opspraak. Daar moet ik niemendal van hebben, juffrouw. Vermoord? Waarom? Beroofd?’

‘Eerlijk gezegd, te berooven viel hij niet vaak, nietwaar?’ vroeg-zei Thea.

‘Dat is waar. En of hij gisteren geld bij zich had, ik zou het niet kunnen zeggen. Régel is het niet, daar heb u wel gelijk in. Maar tegenwoordig, ze slaan vandaag den dag iemand de hersens in voor een kwartje en soms had uw broer wèl wat geld bij zich.’

Thea keek rond in de kamer, naar het meubilair. ‘Dit is toch zijn kamer?’ zei ze. ‘Ik zie hem niet. Hij schreef me onlangs, dat hij een radiotoestel gekocht had. Heeft hij dat dan nú al niet meer?’

‘O dat! Nee, dat staat achter, bij mij in de kamer. Dat zit zoo met het radiotoestel. We wilden er

allebei eentje koopen, maar wat moet je met twéé toestellen in één huis? Ze kosten een lieve hap geld. Toen zouden we het samen doen en ik het toestel, hij er van mee profiteeren. Ik kon ze op afbetaling krijgen, natuurlijk en dat wou ik ook doen. Je heb dan altijd een betere garantie, vind ik, ze komen veel eerder kijken als je nog niet heelemaal betaald hebt. Maar als je het heele soepie ineens betaalde, dan kreeg je een heeleboel korting en daarom heeft Groen het toen maar ineens betaald. Het is nou al voor de helft van mijn, al moet ik mijn deel nog aan hem afdoen. Dat zou verrekend worden met het kostgeld.'

'Hij had dus den laatsten tijd niet over zijn inkomen te klagen?'

De hospita lachte met een grijns van verstandhouding. 'Dat zal u toch zeker wel weten? Hij kreeg immers telkens geld van zijn familie.'

'Wèrken deed hij er in elk geval niet voor,' polste Thea, op een toon, alsof ze hem beschuldigde, haar als zuster tekort te hebben gedaan.

Hoe het nu kwam, kunnen we achterwege laten. Misschien zag de juffrouw te laat in, dat ze zich met die mededeeling over het radiotoestel vergaloppeerd had en dat ze op de tegemoetkoming van haar bezoekster moest rekenen, wilde ze het dure apparaat, dat voor de helft haar eigendom geworden was nog voordat ze er een cent aan betaalde, zonder eenige verdere betaling in haar bezit houden. Groen was, zooals ze zooeven gehoord had,

dood; met zijn welwillendheid hoefde ze dus geen rekening meer te houden.

‘Dat zegt u goed, juffrouw,’ antwoordde ze. ‘Aan werken had hij een broertje dood. Dat komt meer voor, dat er een zwart schaap is in de familie.’ Ze deed met deze opmerking begrijpen, waarom ze niet verbaasd was over het standsverschil tusschen haar kostganger en haar bezoekster, die toch zijn zuster heette te zijn. Stellig had de vermoorde haar een mooi verhaaltje opgedischt, om te verklaren, hoe hij zonder arbeid aan betrekkelijk veel geld kon komen.

‘Ja,’ beaamde Thea, met een zacht zuchtje. ‘En als het daar dan maar bij gebleven was. Maar niet alleen voerde hij over dag niets uit, doch 's avonds en dikwijls genoeg ook 's nachts kwam mijnheer niet boven water.’

‘Precies als bij mij, juffrouw, precies zoo was hij nou nog. Wat dat betreft, 's avonds kon ik er nooit staat op maken, dat hij thuis zou komen. Vooral niet, als hij 's middags was opgebeld. Ja, hij heeft een telefoon, in zijn slaapkamer, alleen voor zichzelf nog wel. Ik mag daar nooit aankomen, ook niet als er wordt opgebeld, wanneer hij er niet is. Als u het mijn vraagt, dan had hij....’

Ze voltooide den zin niet, ze liet het aan Thea over, ook zonder voorlichting te begrijpen, dat in haar oogen Groen een liefdesaffaire had, die hij geheim wilde houden. Maar Thea begreep heel wat anders: dat haar vermoeden telkens weer bevestigd was geworden. Ze zou nu wel graag even in de

bezittingen van den vermoorde hebben geneusd, maar er bestond voor haar geen twijfel meer, of hij had tot de bende behoord en waarom dan haar tijd te verspillen, dien ze zoo hard noodig had? Een bewijs tegen Groen had ze niet noodig; dat behoorde tot de taak van de politie, nu de man toch eenmaal onschadelijk was. Zij zelf had hem alleen noodig gehad, om haar theorie betreffende de werkwijze van de bende, betreffende vooral de werkwijze van den bendeleider, te doen kloppen. Ze wilde om half één in American zijn om Jimmy niet teleur te stellen. Voor dien tijd moest ze haar verklaringen afleggen op het bureau van politie en bovendien wilde ze nog even naar de Kerkstraat, naar de woning van den man, die vannacht aan haar zijde gedood was. Ook daar moest, wilde haar theorie niet mank gaan, telefoon aanwezig zijn en wie weet kon ze, terwijl ze daarnaar informeerde, nog iets naders omtrent hem te weten komen.

'Ik zou u raden, laat alles van mijn broer intact,' zei ze. 'Er zal waarschijnlijk vandaag nog wel iemand van de politie komen, om informaties over hem in te winnen. Ik hoop, dat hij niet teveel over de tong gaat.'

'Dat zal aan mij niet liggen. Ik ben er evenmin op gesteld als u,' antwoordde de hospita.

De stukken van de legkaart begonnen in elkaar te sluiten en het was aangenaam weer; Thea had, naar ze zichzelf voorhield, alle reden om tevreden te zijn. Ook al ontbrak aan haar mozaiek momenteel nog het allervoornaamste. Ze gaf het op, in de

voorbijgangers den dandy te herkennen; ook vanochtend, toen ze naar de Zwanenburgerstraat ging, moest hij haar zijn gevolgd en al had ze het dikke heertje op het trambalcon wel wat achterdochtig aangekeken, hem met du Maurier vereenzelvigen mocht ze daarom nog niet, erkende ze. Bovendien, niet in een nieuwe gedaante moest ze hem trachten te verrassen: ze moest hem terugvinden in een haar reeds bekende.

Vanuit een publieke cel belde ze Vreeland op en vroeg, hoe hij het maakte.

'O best, best, dank u,' antwoordde hij knorrig. 'Er is sedert gisteravond geen gebrek aan belangstelling voor mij. Vanmorgen belde eerst die korte broek en als ik mijn neus om de deur steek of maar even bel, dan vliegt het heele hotel voor me. Het eenige, wat nog ontbreekt, is dat u dien kerel te pakken krijgt. Hoe staat het daarmee?'

'Voor vanavond zal ik hem zeker hebben,' zei ze, ietwat voorbarig.

'Ik hoop het. Ik wou graag de straat eens op. Pas als ik weer buiten ben geweest, zal ik heelemaal zijn opgeknapt. Maar ik wou het nog niet doen, omdat, je kan immers nooit weten.'

'Die eene dag kan er ook nog wel bij, mijnheer Vreeland,' suste ze. 'U kan beter morgen in veiligheid, dan vandaag met gevaar buiten komen. U hoort vandaag in elk geval nog meer van mij.'

Ze zocht in den telefoongids naar den naam Zeldenrust, doch vond niet, wat ze hebben moest. Zonder er iets van te verwachten, zocht ze naar

de Waard, in de Zwanenburgerstraat. Ook die was niet vermeld. Dan naar Groen van den Spaarndammerdijk. Ook deze naam ontbrak. Natuurlijk, zoogenaamd geheime nummers. Dat maakte, dat die lui nooit anders dan door kennissen, en dat zouden dan collega's zijn, konden worden opgebeld. Er restte haar inderdaad niets anders, dan even aan te gaan bij het adres van den vannacht vermoorden man. Jongste-bediende-werk voor de recherche, dacht ze. En zij had geen jongste bediende, tenzij ze Jimmy als zoodanig kon beschouwen. Ze zocht den naam Hoogstraten en vond dien wel. Ze probeerde, gehoor te krijgen. Was hij thuis, dan kon ze het hem toch wel opdragen. Doch hij was blijkbaar niet thuis, althans, ze kreeg geen gehoor.

Voordat ze de cel verliet, informeerde ze bij de politie, wie met het onderzoek naar den moord op Beermans was belast en toen haar dit, na eenig oponthoud, was medegedeeld, belde ze den betreffenden inspecteur van de recherche op, om een onderhoud met hem te bepalen. Ze voelde zich bereid tot onophoudelijk handelen, omdat meer en meer de overtuiging won, dat ze tegen Vreeland niet zóómaar gezegd had, vandaag den eigenlijken aanstichter van alle misdaden, die met zijn vervolging in verband stonden, te zullen ontmaskeren. Ze glimlachte eens, omdat ze zich heelemaal niet grieperig meer voelde en dus in werkzaamheid een goedkoop en degelijk medicijn had gevonden. En

toen liet ze zich met de tram een eind op streek brengen naar het huis van Zeldenrust.

Het heeft geen zin, nogmaals een onderhoud, dat vrijwel overeenstemde met dat aan den Spaarndammerdijk, uitvoerig neer te schrijven. Ook Zeldenrust woonde op kamers en had telefoon; ook hij leidde een rustig leven, betaalde op tijd, scheen nooit gebrek aan geld te hebben, ofschoon hij niet werkte en, evenals Groen, dikwijls 's nachts uitbleef. Achter welk wegblijven zijn hospita uitspattingen vermoedde, waardoor haar huurder in haar oogen steeg, omdat ze wel hield van mannen met een losse portemonnaie. Zij was ontdaan over den moord; waarom zulk een vredelievend man van het leven beroofd? Ook daarin zag ze het gevolg van een zekere losbandigheid. Er werd immers gezegd, dat er een vrouw in die lamme geschiedenis betrokken was? Dit was Thea zelf, maar daarvan liet deze natuurlijk niets blijken. Ze zei spoedig goedendag en repte zich naar het bureau van politie, waar ze den inspecteur der recherche meer mededeelde, dan hij had kunnen hopen te vernemen. Maar waar ze als tegenprestatie de belofte kreeg, dat hij haar, zoodra ze het noodig zou oordeelen, met eenige mannen zou bijstaan.

Hoofdstuk XXIII
Waar blijft Jimmy?

Omdat ze van hem verwachtte, dat hij vóór den tijd komen zou en ze benieuwd was, naar het verslag van wat hij dien morgen had uitgericht, begaf zij zich reeds om twaalf uur, een half uur voor afspraak was, naar American, waar ze aan een venster plaats nam, zoodat ze de deur in het oog kon houden. Ze wilde het zich niet ontkennen, dat er verlangen in haar was, hem spoedig te zien. Ze onderschatte de tegenpartij niet en ze vatte de bedreiging, dien morgen, toen ze op de zolderkamer van de Waard luisterde, aan de telefoon door du Maurier geuit, zeker niet op als een flauwe bangmakerij en aangezien den bendeleider niets verborgen scheen te kunnen blijven, vermoedde ze, dat hij ook wel wist van de korte ontmoeting, die ze met Jimmy, kort daarna, in de Zwanenburgerstraat had. Eigenlijk om te weten te komen, dat hem geen kwaad getroffen had, had ze vanuit de telefooncel geprobeerd, hem te bereiken. Ze informeerde bij den kellner, of niet reeds iemand naar haar had gevraagd en op diens ontkennend ant-

woord verzocht ze, den heer, die naar haar vragen zou, dadelijk naar haar te verwijzen. Daarbij noemde ze hem nogmaals haar naam.

Veel kon Jimmy nog niet hebben uitgericht. Tenzij hij du Maurier op het spoor was gekomen. Thea liet zich een oogenblik gaan in een erg verleidelijke bespiegeling. Ze stelde zich voor, dat du Maurier wel degelijk in de buurt was geweest, toen die laatste aanslag, op de Waard, werd gepleegd en dus ook, dat hij het gesprekje tusschen haar en Jimmy had opgemerkt. Dat hij, om aan zijn bedreiging gevolg te geven, haar protegé, die haar vrijwillige helper was, volgde, maar daarbij door Jimmy werd ontdekt, zoodat deze hem in een valstrik kon hebben gelokt. Door bijvoorbeeld naar huis te gaan en de deur achter zich open te laten. Kinderachtig, zooiets te denken. Zeker, kinderachtig en totaal onwaar. Jimmy was immers niet thuis. De politie te hulp geroepen hebben, kon hij niet, want zijn naam was nog zoo volslagen onbekend, dat hij, om zich te verklaren, meer tijd zou noodig hebben, dan du Maurier noodig had om te verdwijnen.

Eensklaps viel haar iets anders in. Als du Maurier hun ontmoeting had gezien, dan kon hij gemakkelijk hebben gehoord, wat Jimmy haar op het laatste oogenblik toeriep: dat hij haar aan de samenkomst om half één in American hield. Du Maurier kon niet in de huid van een kellner kruipen, tenminste niet in die van een der bedienden van dit café. Maar op alle andere manieren

zou hij wel in de buurt kunnen komen, hen, wanneer zij samen waren, tot zeer dichtbij naderen en dan twee vliegen slaan in één klap. Ook zou hij haar vrijwilligen assistent, als deze de deur wilde binnenkomen, onder haar oogen kunnen laten neerschieten, bij wijze van lesje voor haar volharding. Dat zou dan moeten gedaan worden òf door nummer zeven, door Charles, òf door het nog ontbrekende nummer, dat ze niet had gezien, niet van gezicht kende, òf wel door hemzelf. Nummer zeven was uitgeschakeld. Ze vertrouwde er stellig op, dat die tot aan haar komst zijn kamer zou houden, uit vrees, dat hijzelf zou worden aangevallen. Du Maurier was, zooals bij zijn aanslag op Vreeland bleek, niet bijzonder schotvast en bovendien te voorzichtig, om zich op klaarlichten dag, op een zoo druk punt van de stad, bloot te geven. Restte dus nummer twee of zes. Eén van die beiden was Groen geweest, de ander liep nog op vrije voeten.

Ze dacht zich zoozeer in in den gedachtengang van haar tegenstander, dat ze er zeker van werd, een aanslag op Jimmy, op het oogenblik dat zij hem zou zien, te mogen verwachten. Met beide handen in haar taschje, laadde ze haar revolver, liet die daarna weer in haar mantelzak glijden, waarna ze, met een doodonschuldig gezicht, haar koffie roerde. En wachtte.

Indien du Maurier reeds iets tegen Jimmy ondernomen had, hem in zijn macht had gekregen of hem buiten gevecht had gesteld, dan zou hij deze overwinning op een of andere manier tegen haar

uitbuiten, haar er nòg meer mee trachten te overtuigen van zijn macht.

Een heer zette zich aan het tafeltje naast het hare, nam haar even, vluchtig, op, doch scheen verder geen belang in haar te stellen. Een elegante verschijning was hij, van dezelfde grootte als du Maurier zelf. Ook hij had donkere oogen en eenigszins van het hoofd àfstaande ooren. Hij bestelde koffie en stak een sigaar op. Dat deed du Maurier, bij haar weten, niet. Hij diepte een klein, luxueus notitieboekje uit zijn zak, waarin hij met een zilver potlood langzaam iets begon op te schrijven. Waarbij hij telkens bleek te overdenken, hoe het verder moest. Het zou haar niet verwonderen, als hij aanstonds dat blaadje uitscheurde en het op een behendige wijze in haar handen wist te spelen; in dat geval schreef hij thans iets over Jimmy of, in elk geval, over haar zelf. Het zou haar echter evenmin verwonderen, als hij het boekje toeklapte en weer in zijn zak liet verdwijnen. Dan waren zijn aanteekeningen stellig iets, wat behalve de beurs alleen maar hemzelf betrof. En dan was hij zeker nòch du Maurier, nòch het ontbrekende nummer. Het feit, dat tot dusver nog geen enkel bendelid een héér was gebleken, overtuigde haar, dat ook deze heer het nog onbekende nummer niet was.

Het Leidscheplein tusschen twaalf en twee is een der drukste punten van Amsterdam. Geen oogenblik was er geen verkeer. Auto's en trams volgden elkaar op in onafgebroken rijen, voetgangers haastten zich op het trottoir aan de overzijde;

ontelbare fietsers waagden hun leven in een grillig kriskras door het verkeer. Voor de deur van American stond de oppasser bij de rij auto's, wier bestuurders en eigenaars het café waren binnengegaan. Uit die drukte op straat een bekend gezicht dadelijk uit te pikken, was een volstrekte onmogelijkheid. Je moest wel degelijk voortdurend opletten, wilde je niet door den maalstroom uit je observatie worden weggeslagen. Dit eischte zoozeer Thea's aandacht, waarbij ze bovendien haar nog steeds schrijvenden buurman in het oog wilde houden, dat de tijd sneller voorbij ging, dan dat bij wachten doorgaans het geval is. Ze zag op haar horloge, dat het al kwart over twaalven was. Nu behoorde Jimmy er toch eigenlijk reeds te zijn, al luidde de afspraak: om half één. Haar gepasseerd zijn zonder dat ze het zou hebben gezien, was uitgesloten en bovendien, de kellner zou haar immers zijn komst dadelijk melden. Zij had nimmer last van overbodige vrees, doch nu begon zij toch te vreezen, dat hem iets zou zijn overkomen. Ze had spijt, de afspraak niet wat vroeger gesteld te hebben, opdat ze nu zekerheid zou hebben gehad, of hij op tijd kwam of niet. Ze had hem vanmorgen moeten waarschuwen, voor wat haar door de telefoon was gezegd; ze had bovenal van hem moeten eischen, dat hij haar had opgegeven, waar hij zou heengaan. Per saldo had hij haar verlaten zonder een bepaald doel en dus diende hij eerder te vroeg, dan te laat te komen. Nu ja, te laat was het nog niet.

Ze keek naar den heer naast haar. Nog schreef hij, maar zoo nu en dan, als hij in gedachten verdiept scheen, keek hij toch naar haar, met een blik, die haar aan iets herinnerde. Zij dacht na, wendde het hoofd, doch hield in gedachten dien blik vast, om zich te herinneren, waar ze dien eerder gezien had. Toen ze de gelijkenis had, was ze er toch weer minder zeker van. Precies zóó had, in het spiegeltje, de taxichauffeur, die haar gisteravond het water in had willen sturen, langs haar heen gekeken. Dit làngs haar kijken was de eenige overeenstemming, want de chauffeur had iets dreigends gehad, waaraan zij het dankte, dat ze voldoende op haar hoede was geweest. Deze stille schrijver had in het minst niets dreigends, doch veel meer iets werkelijk afwezigs. Aanhoudend op hem letten, het scheen haar niet noodig, doch bovendien, ze kòn het niet, aangezien ze tevens haar aandacht gevestigd moest houden op de deur. Wie eenmaal bij de stoep gekomen was, verdween uit haar gezichtsveld, want de afscheiding van de hall hield hem, totdat hij in de cafézaal gekomen zou zijn, voor haar verborgen. Nu ze echter even in stilte op haar buurman had gelet, was het niet uitgesloten, dat in dien korten tijd de door haar verwachte het café zou hebben betreden. Van nu af verdeelde ze dus haar aandacht tusschen de straat en de deur, die van de cafézaal naar de hall voerde. Om niet nog eens de risico te loopen, dat Jimmy ongezien binnenkwam, wendde ze telkens schichtig het hoofd en maakte het daardoor zich-

zelf duidelijk, dat ze niet alleen bezorgd was voor Jimmy, maar bovendien naar hem leek te verlangen om een andere reden dan geruststelling alleen. Ze had dit gevoel nooit eerder gekend; in den regel was ze zeer lakoniek en aanvaardde de dingen, zooals ze nu eenmaal moesten komen. Ze trachtte zich te overtuigen, dat haar onrust thans een andere oorzaak had, dat ze voortkwam uit een gewaarwording van bij voorbaat beleedigd te zijn, indien ook nu weer du Maurier de slimste van hen beiden bleek. Ze bekeek dit van verschillende zijden, totdat ze tot de slotsom kwam, dat het er weinig toe deed, dat de hoofdzaak was, haar meer en meer toenemend vermoeden, Jimmy niet op den afgesproken tijd te zullen zien. Dit vermoeden was dan een voorafschaduwing van de teleurstelling, die haar overvallen zou en als zoodanig tevens een wapening uit voorzorg. Ze beet haar tanden in haar onderlip; ze wilde zich niet zien als zwakker of minder listig dan haar tegenstander was. Te drommel, die man bleek alles van haar te weten, terwijl ze zelf van hem nog niets, absoluut niets wist, behalve dat hij zich in allerlei gedaanten aan haar zou kunnen voorstellen, zonder dat zij hem zou herkennen. Ze moest dien man bewonderen, en ze wilde dit niet, omdat hij haar verachting verdiende.

De heer naast haar had zijn koffie gedronken en zijn notities beëindigd. Het boekje klapte hij dicht en hij liet het, zonder er een blaadje te hebben uitgescheurd, in zijn zak glijden. De hande-

ling dus, die hem in Thea's oogen van alle verdenking moest ontslaan. Doch terwijl ze wederom naar buiten keek, zei ze tot zichzelf, dat du Maurier, als hij slimmer was dan zij, moest begrijpen, wat zij dacht en dus niet optreden zou, zooals zij van hem verwachtte. Een hopelooze verwarring was het, waar ze niet uit komen kon. Haar intuïtie liet haar schromelijk in den steek, en toch had ze die alleen maar even noodig, om tot een verrassend resultaat te komen. Iets in haar zei, dat ze aanwijzingen in overvloed had, dat ze niet anders hoefde te doen, dan alles wat was voorgevallen nog eens, en in kalme volgorde, te overzien. Maar ze had dit immers reeds herhaaldelijk gedaan zonder eenig succes en is er wel iets zoo afmattend, als telkens weer dezelfde gedachten om en om te keeren? Er haakte iets, er haakten verschillende dingen. Doch wat? En waar?

De heer naast haar was opgestaan en trok zijn jas, die hij op een ledigen stoel nonchalant had neergelegd, aan. Het liep tegen half één. Als die man nu naar buiten ging, deed hij dat dan opzettelijk op dit tijdstip, omdat hij verwachtte, of liever omdat hij berekend had, dan Jimmy op de stoep te moeten passeeren? Het gruwelijke van deze heele geschiedenis was, dat Thea herhaaldelijk wist, iets te moeten doen, zonder zich gerechtigd te achten tot optreden. Niets, absoluut niets, rechtvaardigde een handeling, die tot een schandaal kon uitloopen tegen dezen heer, die wellicht toch volkomen schuldeloos was. Men is gewend, dat roman-

detectives zich niet van de wijs laten brengen door toevallig onder hun oogen komende, totaal onschuldige personen. Maar daar zijn dat dan ook detectives voor, speciaal geschapen uit het brein van een schrijver, die zijn lezers alleen maar vermaken wil. In werkelijkheid gaat alles in het leven van een speurder nu eenmaal niet zoo van een leien dakje en dus mag het niemand verwonderen, dat Thea, ongeacht of haar buurman iets met du Maurier gemeen had of niet, door hem van het spoor werd afgeleid.

Hij groette bescheiden, omdat zij hem, juist toen hij heenging, aankeek. En verliet de zaal. Thea spande zich in, om niemand ongezien de stoep te laten opkomen. Doch zij zag Jimmy niet. En het was half één.

Ze vroeg zich al niet meer af, waarom hij te laat kwam. Ze vroeg zich af, waar hij bleef, waarom hij in het geheel niet gekomen was. Of? Daar naderde de kellner haar tafeltje, kennelijk met de bedoeom haar iets te zeggen.

'Juffrouw Zwart,' begon hij inderdaad, 'telefoon voor u in de eerste cel.'

Telefoon, gelukkig, dacht ze. Wat is gewoner, dan dat iemand, die verhinderd is bij een afspraak te komen, op het juiste oogenblik opbelt? Ze ging bedaard naar de aangegeven cel. Niemand wist, dat ze hier was, niemand behalve Jimmy dus zou haar kunnen opbellen. Of het moest du Maurier zijn, bedacht ze eensklaps. Ook hij immers kon het weten, door den roep van Jimmy?

Ze nam den hoorn van het toestel en wist zich te beheerschen, zoodat haar stem heel koel klonk en, wie er ook aan de andere zijde van de lijn zou staan, haar spanning van de laatste minuten niet door haar zou worden verraden.

'Hallo?' riep ze. 'Met juffrouw Zwart, ja, met wie spreek ik?'

'Is dat werkelijk nog een vraag voor je, allerliefste Thea-tje?'

Die stem, een tikje spottend. Dááraan zou ze haar tegenstander, hoe knap hij zich ook vermomd had, altijd blijven herkennen. De lust, den hoorn neer te werpen, werd haar bijkans te sterk. Maar dan bedacht ze, dat ze daardoor haar onmacht te duidelijk demonstreerde en hem de overwinning toekende.

'Ja, mijnheer du Maurier, dat was het zeker. Al verwachtte ik u, toch twijfelde ik er aan, of u de onbeschaamdheid hebben zou, mij aan de telefoon te laten roepen.'

Ze wilde nog iets zeggen, doch hij lachte en onderbrak haar met een opmerking, die haar het bloed naar het gelaat joeg. 'Ja, dat kan ik me begrijpen, want het is precies zooals u het daar zegt: ik roep en u komt, nietwaar?'

'Wat hebt u met hem gedaan?' vroeg ze.

'Met hèm? Met den kwajongen, die me vannacht voor de voeten sprong? Maar ik had u toch al gewaarschuwd, dat hij niet meer met u mocht spreken? En hij deed het toch. Hebt u lang op hem gewacht? Nee, dat vraag ik niet uit nieuwsgierig-

heid, maar omdat ik, als ik dat geweten had, wel eerder zou hebben opgebeld, om u het wachten wat te bekorten.'

'Als fatsoenlijk man kan ik u niet vragen, waarom u mij geen antwoord geeft,' zei ze. 'Maar wel kan ik u vragen, waarom u mij geen antwoord geven dùrft.'

'Als onfatsoenlijk man?' Hij lachte daverend. 'Beste Thea, ik vrees, dat je je heelemaal verkeerd uitdrukt. Maar ik begrijp je toch wel, hoor. En met fatsoen heeft het niets te maken, als ik je antwoord geef. Ik doe het veel meer als vereerder. Met Jimmy heb ik afgerekend, dat is alles. Hij zal het je niet meer lastig maken.'

'U bedoelt, dat u het hem onmogelijk hebt gemaakt, het ú lastig te maken,' antwoordde ze spottend. 'U moet uw lafheid niet voordoen als hulpvaardigheid; over dergelijke kleinigheden zijn méér misdadigers gestruikeld, mijnheer du Maurier.'

'U noemt mij nog altijd bij een naam, die niet meer bestaat, althans voor mij niet.'

'Tijdelijk, tijdelijk,' zei ze ironisch. 'Ik heb al voorspeld, dat dit niet lang meer het geval zal zijn.'

'Is dat een waarschuwing? Gaat u me nadoen? U weet toch wel, dat nadoen kinderachtig is?'

'Belt u me nu werkelijk op, om me bespottelijke dwaasheden te zeggen?'

'Als u daarbij bedenkt, in welke stemming de mensch dwaasheden zegt, dan verheugt het me, u

eindelijk eens gelijk te kunnen geven. Maar wat dunkt u, zouden wij nu niet eens een afspraakje kunnen maken? Ik zal u niet vergeefs laten wachten, dat beloof ik u op mijn woord van, ja, toe, zeg u het eens? Het zou zoo leuk uit uw mond klinken, als u het over mijn eer had.'

'U weet drommels goed, dat u, als u een afspraak met mij maken zou, toch niet zou kunnen komen,' zei ze.

'O nee?'

'Nee,' zei ze kort. Ze had er genoeg van, te hopen, dat die man een domheid zou begaan. Wie zoo gemoedelijk spot, weet precies, wat hij wil. 'Maar ik maak een afspraak met u. Dat ik u, voordat het avond is, zal hebben overgeleverd. Aangenomen?'

'Natuurlijk. U kunt op mij rekenen,' klonk het spottend, tergend vriendelijk.

Ze legde den hoorn neer, zonder groet. Of eigenlijk alleen, om te voorkomen, dat hij haar groeten zou. En teruggekeerd in de cafézaal, rekende ze vlug af, om dadelijk daarna het café te kunnen verlaten.

Hoofdstuk XXIV
Thea doorziet du Maurier

Zij liep de Weteringschans af. Alzoo had ook Jimmy het loodje gelegd? Of was dat louter grootspraak? Maar dan zou haar vrijwillige helper haar niet hebben laten zitten. Ze dacht na over de tallooze mogelijkheden, die er liggen tusschen vrijheid en dood en overwoog, of ze mocht aannemen, dat één daarvan in aanmerking kwam nu ze aan Jimmy dacht. Indien dit zoo was, dan wist ze toch niet welke. Ze naderde het huis, waar Jimmy wonen moest. Een smal huis was het; het paste bij de voorstelling, die je je maken kon van een jongen kerel, die met een tamelijk erfenisje niets anders wist te doen, dan het zich er eens van nemen. Ofschoon ze niet wist, wat ze zou moeten zeggen - niet nòg eens en nu nog wel zeer voorbarig wilde ze een doodsbericht brengen - belde ze aan. Misschien zou men haar kunnen zeggen, of en hoe laat Jimmy vanmorgen nog thuis was geweest.

Ze wachtte geruimen tijd, voordat ze nogmaals aanbelde. Er werd niet opengedaan. Op de voordeur stond een elegant naambordje: J. Hoogstraten.

Ze lunchte in een restaurant en ze voelde zich erg eenzaam. Ze herinnerde zich de beide brieven, die haar zoo hartelijk hadden uitgenoodigd, de eene om gezamenlijk met een vriendin te winkelen, de andere voor een leuken Sinterklaas en het jaar uit. Ze hoopte, dat ze allebei kon accepteeren, dat ze niet dagenlang met deze vermoeiende zaak zou moeten bezigzijn. Waarom ging Vreeland niet naar Den Haag, waar hij thuishoorde? Du Maurier, of hoe de man heeten mocht, zou toch op een goeden dag de politie wel in handen vallen en, als Vreeland vertrok, hoefde zij zich niet verder met de geschiedenis te bemoeien. Neen, hoeven niet. Maar doen zou ze het toch. Te vaak had de tegenstander haar uitgedaagd, dan dat ze hem stilletjes kon laten loopen. Zelfs al liep hij dan rechtstreeks in de armen van de politie, wat hij natuurlijk niet doen zou.

Na de lunch trok ze naar het adres, dat ze kende als dat van Charles, nummer zeven, aan de Govert Flinckstraat. Behoudens eenig verschil in milieu, deed zijn wijze van bestaan opvallend denken aan dat van de Waard en van Groen. Ook hij bewoonde een tweetal kamers, in een bovenhuis, waar hij als eenige huurder door een weduwe op jaren stellig verwend werd. Bij haar binnenkomst zat hij in een ouderwetschen leunstoel, die kon worden samengeklapt. Zitting en rug bekleed met rood trijp tusschen zwarte, glimmende randen van hout, was dit meubel ongetwijfeld eens de geliefde rustplaats

geweest van der hospita echtgenoot zaliger. Hij had een illustratie op zijn knie, doch las er niet in.

Thea begreep één ding bovenal: als du Maurier, zooals ze hem voorloopig nog noemen zou, werkelijk achter àlle moorden op zijn eigen bendeleden zat, dan zou deze man zijn volgende slachtoffer worden, dan had hij geen andere bedoeling, dan de bende zichzelf te laten uitroeien, opdat hij zelf als eenig eigenaar van de gezamenlijke kas, die vermoedelijk heel wat gevulder was dan de levensstandaard van de leden zou doen veronderstellen, zou overblijven. Daarmee stemde ook overeen, dat hij pas nú Vreeland om die oude belofte van trouw het leven zuur maakte, want dan immers zou hij, toch besloten alleen over te blijven, niet lang met dien ouden zeurpiet hoeven op te trekken. Bleef hij zelf zooveel mogelijk achter de schermen en stelde hij er niettemin prijs op, den buit van dien Franschman nog even binnen te halen, dan zou hij echter òf nummer zeven diens opdracht moeten laten volbrengen, òf hij wist, dat hij meer staat kon maken op het ontbrekende nummer, dat Thea nog niet kende.

Charles toonde bij haar binnenkomst tegelijkertijd vreugde en vrees. Vreugde, omdat hij niet langer alleen was, vrees omdat hij afleidde, dat nu weldra het spel zou beginnen. Hij bleef zitten en bood haar geen stoel aan.

'Je hebt er niets op tegen, dat ik ook een beetje mijn gemak neem, Charles?' vroeg ze, meteen

plaatsnemend, zonder echter haar mantel uit te doen. ‘Is er al opgebeld?’

‘Jawel, twee keer. Maar ik heb laten bellen.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Even voor half één en een minuut of vijf daarna.’

De hartelooze bandiet had dus wellicht slechts aan haar in American getelefoneerd, omdat hij toch eenmaal bij het toestel stond en even wachten wilde, alvorens nog eens te trachten, zijn nummer zeven aan de lijn te krijgen. Lakonieker kon het al niet, dacht ze.

‘Je zal spoedig genoeg zien, dat je er verstandig aan hebt gedaan, al zit je er nu een beetje mee in, dat je voor het eerst aan een oproep geen gehoor gaf. Denk daar niet meer aan, er staat heel wat anders te doen, vermoedelijk. Groen, welk nummer had die?’

‘Groen?’ herhaalde hij.

‘Is het dus waar, dat jullie elkaars namen niet kent?’

‘Niet heelemaal. Het is ons niet verboden, ze te kennen, maar we noemen elkaar, als we tenminste niet van een nummer spreken, bij den voornaam. Of liever gezegd, bij een voornaam.’

‘Azoo, voorzichtigheid dus tot zelfs tegenover elkaar. Je heet dus geen Charles?’

‘Welnee,’ bekende hij, na eenige aarzeling.

‘O, ik zal je je werkelijken naam niet vragen, Charles. Charles is zoo goed als wat dan ook. Dus

je weet niet, wie Groen is? Hij woonde aan den Spaarndammerdijk.'

'Dat moet nummer zes geweest zijn. Nummer zes heet Jan, als dat soms uitkomt.'

'Dat komt werkelijk uit. Zoo, dus nu ontbreekt alleen nummer twee nog, en dan ken ik ze allemaal zoo'n beetje. Je weet ook niet, hoe nummer twee heette?'

'Héétte? Waarom vraagt u niet: héét?'

'Och zoomaar, dat is bij wijze van spreken. Ik ben zoo gewend, over jullie allemaal als over dooien te denken, dat ik onwillekeurig spreek in den verleden tijd. Maar het is best mogelijk, dat hij nòg heet.'

'Henri. Achternaam onbekend, aan mij tenminste.'

'En hij woonde?'

'Weet geen van ons, behalve de baas. Hij is nummer twee, dat wil zeggen, dat hij den baas zou opvolgen wanneer dien iets overkwam.'

'En jij bent nummer zeven. Dat wil zeggen, dat je heelemaal achteraan komt?'

'Zooiets, ja.'

'Hoe gaat dat eigenlijk met jullie gezamenlijke kas?'

'Hoor es, juffrouw. Ik heb je antwoord gegeven, maar ik weet niet, of ik daar nou wel goed aan doe. Ik heb gedaan wat je me gezegd had, den baas laten bellen. Maar ik heb ook zitten nadenken en als je het me nou vraagt, dan weet ik waarachtig niet, of ik er wel goed aan doe.'

‘Goed in elk geval,’ antwoordde ze dubbelzinnig. ‘Maar je bedoelt: verstandig. Ja zeker, je doet er het verstandigste mee, wat je ooit in je leven deed.’

‘U hebt makkelijk praten. U kent den baas niet. Als hij er achter komt....’

‘Dat doet hij stellig. De man schijnt eenvoudig àlles te weten.’

‘Maar dan.... dan.... dan....’

‘Dan kan je je leven wel opschrijven, wil je zeggen. Zeker, dat is ook zoo. Tenminste, als je hem in handen valt. Maar dat juist gaan wij samen voorkomen.’

Hij scheen te overwegen, aan welke zijde hij de meeste kans op behoud had. Doch hoewel hij aan die van Thea Zwart op zijn minst de gevangenis te wachten had, koos hij toch de hare. Voor haar een bewijs te over, dat de baas geen mededoogen kende.

‘Nou, hoe staat dat met jullie kas?’

‘Die wordt gedeeld, als de troep uit elkaar gaat. En dat gebeurt, zoodra er genoeg is.’

‘Dat wil zeggen, als er zooveel is, dat jullie ieder voldoende krijgen om je leventje verder zonder zorgen te kunnen leven? Is er een limiet gesteld?’

‘Een limiet?’

‘Een grens, bedoel ik. Is er gezegd, hoeveel er minstens of op zijn hoogst zijn moet, voordat jullie er genoeg aan hebt?’

‘De man een halve ton.’

‘Dat is met z'n zevenen drie-en-een-halve ton. Een aardig sommetje, om bijeen te gappen.’ Dat

zou, met wat de baas voor zichzelf als leider extra nam, zoowat een half millioen uitmaken, berekende ze. Geen wonder, dat de man als dandy gekleed kon gaan. ‘En hoever zijn jullie momenteel?’

‘Nog een maand of drie zou het duren, zei de baas laatst. We hebben ieder zoowat veertigduizend te goed.’

‘En hoe krijgen jullie dat geld bij elkaar?’

‘O, op alle manieren. Diefstal, roof, chantage als dat kan, want dat is het makkelijkste. Soms is er een mooi zwendeltje, maar dat doet de baas zelf.’

‘Je hebt me al gezegd, dat je niet weet, wie de baas eigenlijk is. Heb je er ook geen flauw idee van?’

‘Waarachtig niet. En ik zou het niet willen hebben ook. Het is ons verboden, daarnaar te visschen.’

‘Wist je, dat je baas een meester is in het vermommen? Dat hij alle gestalten kan aannemen?’

‘Ik wist het niet, maar ik geloof het graag. De baas kan alles.’

‘In elk geval kon hij jullie, behalve dan tot je geluk jou, tot perfecte gehoorzaamheid dwingen. En toch had hij geen andere wapens tegen jullie, dan die van elkaar?’

‘O nee, hij heeft meer. Als je toetrad tot den troep, dan....’

Hij zweeg. Hij stond op het punt, volkomen verraad te plegen en hij begreep dit. Hij klemde de lippen op elkaar, alsof hij onder geen beding iets meer zeggen zou. Doch Thea begreep wel, wat de

macht van den baas over zulke, voor het grootste deel onverschillige kerels kon zijn, vooral nu Charles had gezegd, dat chantage een der bronnen van inkomen was.

‘Als je wilde toetreden tot den troep,’ hernam ze, ‘dan moest je blijken hebben gegeven van bruikbaarheid. Wat niet meer dan billijk is. Je had dus allemaal wat op je kerfstok en dat heb je aan den baas verteld, zoodat hij het, bij de minste ongehoorzaamheid, tegen je zou kunnen aanwenden. Jullie hebt waarschijnlijk een schriftelijke verklaring, een schriftelijke bekentenis van een of ander vroeger misdrijf, in handen van den baas gesteld?’

‘Hoe u overal achter komt, mag Joost weten, maar het is zoo.’

‘Jammer, dat jullie nooit hebt gezien, hoe onbeteekenend die eerste misdaad zal zijn geweest in verhouding tot wat daarna kwam. Had je ook toen al een moord gepleegd?’

‘Nee, toen niet.’

‘Zie je nou wel? Zie je nou wel, dat je van den baas niet anders dan je ongeluk te wachten hebt?’

‘Dat kan goed zijn, maar zònder hem wacht ons de dood. Net als nummer vijf.’

‘Die jij hebt neergeschoten, bedoel je? Laat ik je dan zeggen, dat nummer vijf niet dood is, dat hij in het Gasthuis keurig wordt verpleegd voor een wond, die eigenlijk onbeduidend is. Hij krijgt natuurlijk eenige jaartjes, maar jij hebt, wat dàt betreft, geen moord op je geweten. En jij zelf gaat evenmin.’

‘Ik wil u gelooven, omdat u nou eenmaal alles schijnt te weten.’

‘Net als de baas,’ schertste ze.

‘Hoe wist u, dat hij zou opbellen?’

‘Ik weet ook, dat hij dat nog eens zal doen, hopelijk over niet al te langen tijd, want wachten is zoo prettig niet. Hij zal je namelijk een opdracht geven, die bedoeld is, als laatste opdracht.’

‘Dien Fransoos berooven?’

‘Misschien, maar ik denk het niet.’

‘Wat dan?’

‘Als ik dat wist, dan zou ik niet hier bij je zitten. Zoo aanstonds, als er gebeld wordt, luister jij en je telefoneert heel gewoon, of er niets bijzonders aan de hand is. Maar ik neem den verklikker en luister mee. Waar is het toestel?’

‘Daar, in die muurkast.’

‘Er is toch een verklikker?’

‘Hoe u dat nou weer weet?’

Een andere bevestiging was overbodig.

‘Dat doet weinig ter zake. Je telefoneert heel gewoon, er hangt alles van af, of je het gewóón doet. De baas mag niets aan je merken. En je bent dan een even gewillig werktuig, een even gehoorzaam lid bedoel ik, als altijd, begrijp je me goed? Denk er om, je leven hangt er van af, Charles.’

‘Vervloekt,’ zei de man. Hij zag in, dat hij niet meer weg kon, dat hij aan haar overgeleverd was, om te ontkomen aan nog erger. Een vogel was hij, die zich van den lijmstok rukte, om een net in te vliegen en te worden gekooid. Maar hij moest Thea

Zwart bewonderen om haar inzicht, dat vertrouwen inboezemde zelfs aan een man, die in alle opzichten verloren was.

'Dus je weet het, dat je gewóón doet. Niet extra onverschillig, en ook niet extra gewillig.'

Hij gaf geen antwoord en ze begreep, niet meer te moeten aandringen, opdat hij niet te onrustig worden zou. Ze had hem noodig voor een laatsten, verrassenden zet. Ze dacht niet aan nummer twee, ze wist, dat du Maurier zelf, als Charles aan de opdracht zou voldoen, zijn nummer zeven zou trachten te dooden. Geen oogenblik zou ze meer van zijn zijde wijken en, ze beet zich op de onderlip, de man, die op hem zou schieten, liet ze niet meer ontkomen. Du Maurier was een gewetenlooze schurk, haar afschuw voor hem nam nog steeds toe; maar daarnaast steeg toch ook haar bewondering voor zijn geraffineerdheid. In enkele dagen het vermogen van zeven mannen tot één vereenigen, alleen voor zichzelf behouden, zonder daarbij meer dan één misdaad zelf te doen, het was geniaal van eenvoud.

Opnieuw wachtte ze, zooals ze, een uur geleden, op Jimmy gewacht had. Jimmy was dupe geworden, Charles zou, ze wilde er een eed op doen, niet eveneens dupe worden. Hij had nog steeds de illustratie op zijn knie liggen en hij keek telkens naar hetzelfde prentje, ijspret op de club. Misschien zou er nog ijs komen, hoopte Thea. Het was van korten duur geweest, maar de winter duurde nog lang genoeg. Eerst kwam Sinterklaas, dan Kerst-

mis, dan Oudejaar, bij tante Cato, in Utrecht. Het goede mensch had geen notie van Thea's werk en ze zou flauwvallen, als ze wist, dat die hier heel genoegelijk op de kamer van een misdadiger zat, met wien ze zich had verbroederd. Vreemd, dacht ze, tegenover tante Cato leidde zij een even dubbelzinnig leven als du Maurier tegenover de geheele maatschappij. Behalve dan, dat hun standpunt verschilde. En niet zoo'n klein beetje. Vreemd, dat je altijd bij futiliteiten terecht kwam, als je wachtte, zelfs al wachtte je op de ontknooping van een avontuur, zooals je er nog nooit een had meegemaakt. Vreeland zou haar naam in Den Haag noemen, bij zijn kennissen. Haar roem nam toe met den dag. Eigenlijk moest ze sujetten als dien spottenden kerel dankbaar zijn, want die stelden haar in staat, zich te onderscheiden. De klok op den schoorsteen, een eenvoudig klokje met gescheurde wijzerplaat, wees tien over twee. En als du Maurier nu wist, dat ze hier zat? Als aanstonds die stem aan de telefoon zich weer tot háár richten zou? Zooals dat bij de Waard was gebeurd? Maar ze wist, dat ze dit keer aan niemand gezegd had, waar ze heen ging. Wien had ze het vanmorgen wel gezegd? Alleen Jimmy?

Krankzinnig, dacht ze, dat is een onmogelijkheid, finaal uitgesloten om meer dan één reden.

'Moeten jullie in den regel altijd zoo bij de telefoon wachten, tot het den baas behaagt, iets te zeggen?' vroeg ze, om de stilte te verbreken en haar gedachten een andere richting te geven.

‘O nee.’

‘Gelukkig,’ dacht ze hardop. ‘Want dàn zou hij nu begrijpen, dat je hem opzettelijk geen antwoord gaf zooeven.’

Opnieuw bleef het stil. Ze vermeden het, elkaar aan te kijken. Charles had zijn prentje van het ijsfeest, Thea tuurde naar de gescheurde wijzerplaat, die heelemaal niet hoorde in de kamer van een man, die in een bloeiende onderneming een aandeel van bijna vijftigduizend gulden bezat.

Toen ratelde de telefoon. Het laatste bedrijf ging beginnen.

En de gebeurtenissen volgden elkaar op in verbijsterende snelheid.

Hoofdstuk XXV
De laatste aanslag

Zij had nog juist gelegenheid, Charles toe te voegen: ‘Dus je doet, alsof alles heen gewoon is. Geef mij den verklikker.’

Hij deed de kastdeur open, reikte haar den verklikker toe en nam zelf den hoorn van het toestel. ‘Hallo!’ riep hij. Thea, die angstvallig naar zijn gezicht keek, voelde zich opgelucht. Hij wist zich te beheerschen.

‘Nummer zeven! Dringende opdracht. Je gaat direct naar hotel X***, verschaft je toegang tot de kamer van een zekeren mijnheer Vreeland, kamer 23 is het, op de eerste etage. En je schiet den ouden man dood.’

‘Accoord,’ antwoordde Charles, hoewel gisteravond nog de chef zelf dezen moord voor zijn rekening had genomen en Charles niet weten kon, dat hij reeds een mislukten aanslag pleegde.

‘Je hebt de vorige opdracht strikt uitgevoerd?’ vroeg de hatelijke stem, tot Thea's groote verwondering.

‘Ik schoot nummer vijf neer, toen hij het huis uitkwam,’ bevestigde Charles.

‘Over een uur zal ik je weer opbellen, om te hooren of je geslaagd bent.’

De reden, waarom die vraag van du Maurier Thea verwonderde, was, dat er uit bleek, dat de leider niet in de buurt was geweest. Hoe kon hij dan geweten hebben, dat Jimmy om half één met haar afgesproken had, in American te lunchen? Ze nam, zoodra Charles had afgebeld, den hoorn en stelde zich in verbinding met den inspecteur van de recherche, aan wien ze vroeg, zijn belofte na te komen en haar oogenblikkelijk drie man in burger tegemoet te sturen. Ze moesten haar opwachten aan het Frederiksplein en haar van daar, onopgemerkt, volgen, waarbij ze vooral moesten letten op haar metgezel en, als hem iets overkwam, den dader arresteeren.

‘Dat is, om ze goed wakker te houden,’ zei ze tot Charles. ‘Ik ben er zeker van, dat je niets overkomen zal. Maar laten we voortmaken, anders wordt je baas ongeduldig.’

Ze wilde geen taxi nemen, omdat ze geen opzien wilde baren bij het hotel. Haar hersens werkten koortsachtig. Omtrent de wijze, waarop Charles naar het doel moest gaan, had de chef niets gezegd. De kans, dat hij onderweg zou optreden, was dus vrijwel uitgesloten. Tenzij hij dit dadelijk deed bij het buitenkomen van nummer zeven. Zooals dat reeds herhaaldelijk gebeurd was bij andere leden van de troep. Zij lette scherp op de voorbijgangers;

geen hunner echter scheen iets kwaads in den zin te hebben. Toch klopte haar hart pas wat rustiger, toen ze het Frederiksplein hadden bereikt en ze daar de drie mannen, wier beroep ze uit hun houding kon afleiden, op haar zag wachten. Ze gaf hun een teeken van verstandhouding en ging, met Charles nog steeds naast haar, de Utrechtschestraat in. Tot nog toe hadden ze geen woord gewisseld.

Ze was er absoluut zeker van, dat du Maurier zijn zevende ondergeschikte binnen afzienbaren tijd uit den weg zou trachten te ruimen, doch meer en meer won de overtuiging veld, dat hij het pas in het hotel zou doen. Zou hij daar dan toch als du Maurier zijn teruggekeerd? Ondanks het gevaar, dat hij er liep? Of in een andere vermomming, waaronder hij dan, kort na zijn verdwijning vannacht, reeds zou kunnen zijn binnengekomen? Nu hij het korte gesprek van Jimmy met haar niet gehoord hebben kon en ondanks dat wist, van hun afspraak, haakte er steeds meer. Wat moest ze doen, indien du Maurier tegen Charles wilde optreden nádat deze zijn aanslag op Vreeland kon hebben gepleegd? Tot het laatste oogenblik moet Charles doen, alsof hij de opdracht ten uitvoer bracht. Ze wenschte wel, dat ze Charles had gelast, zijn revolver te ontladen. Dàn alleen kon deze comedie tot het eind zonder gevaar voor haar opdrachtgever worden uitgespeeld.

'Het spreekt vanzelf, dat je niet schiet, Charles,' zei ze. 'Maar als we de kamer van Vreeland be-

reiken, dan moet je niettemin doen alsof je schieten zàl.'

Als er dan nog niets gebeurd was, zou ze een aanslag hebben verijdeld, maar toch nog tegen du Maurier verloren hebben. Eén ding was haar gebleken: de man kon niet àlles weten, want dan had hij zooeven wel tot haar gesproken, door de telefoon. Hij liet zich immers geen enkele gelegenheid ontglippen, haar te bespotten. Hij mocht dan ook niet te weten komen, dat Charles niet alléén kwam. Ze zouden het hotel zoodanig moeten naderen, dat niemand aan een venster er iets van zou kunnen bemerken. Was er eigenlijk iets eenvoudigers, dan dat du Maurier er op speculeerde, zijn laatste getuige bij diens laatsten moord te doen snappen? En hem op die wijze kwijt te raken? Hem verraden kon de man niet, omdat hij, daaraan twijfelde ze niet, niets van zijn chef wist. Waarom had hij dan echter niet den troep zonder meer in den steek gelaten? Het was hem er blijkbaar om te doen, grondig afrekening met zijn verleden te houden, zichzelf een absoluut onbezorgde toekomst te scheppen en dan, wie weet, haar als fatsoenlijk mensch over een poosje te ontmoeten, haar het hof te maken en in stilte te gnuiven, als hij zich voorstelde, dat zij zich aan hem binden zou, zonder te weten, dat hij haar voortdurend misleidde. Ze dacht te veel aan den man, dien ze niet kende.

Ze bereikten het hotel X*** zonder eenige belemmering. Ze wisten de hall te betreden, zonder

door iemand van uit de vensters opgemerkt te kunnen zijn. En nog steeds gebeurde er niets.

‘Hoe staat het met de verbindingsdeur tusschen kamer 22 en kamer 23?’ vroeg ze den directeur, die haar, handenwrijvend en met een beleefd buiginkje, tegemoet kwam.

‘Die is hersteld,’ antwoordde hij.

‘Jammer,’ zei ze. Ze kon dus niet via de vroegere kamer van du Maurier komen in de kamer, waar aanstonds een schijnmoord zou plaatshebben. ‘Dan zit er niets anders op, dan dat we met ons vijven gaan en Charles als eerste bij Vreeland binnenschuift. U hebt geen nieuwe gasten geboekt sinds gisteravond?’

‘Dat zou geen uitzondering zijn,’ antwoordde de directeur met iets van gepikeerdheid. ‘Maar we hebben inderdaad vandaag nog niemand ontvangen.’

‘Goed. Willen de heeren zoo vriendelijk zijn?’

Ze begaf zich naar de trap, doch bleef nog even staan, omdat de directeur haar iets vragen wilde.

‘U veroorlooft mij, u aan uw belofte te herinneren?’ vroeg hij.

‘Als het eenigszins mogelijk is, zal de naam van uw hotel niet worden genoemd,’ beloofde ze opnieuw.

Charles volgde haar met knikkende knieën. Hij wist, wie de drie mannen waren, die hem voortdurend op de hielen zaten. Hij wist, dat hij het krankzinnigste moest doen, wat ooit door een misdadiger gedaan was: onder de oogen van de politie

zichzelf aan te stellen als een moordenaar. Hij wist bovendien, dat zijn baas hem niet zoomaar zou laten comedie spelen, dat de baas altijd de sterkste bleek. Hij was op weg naar het schavot, hij legde keurig het hoofd onder de bijl, alleen maar omdat die juffrouw Zwart het hem verzocht.

Ze bereikten de gang, waaraan de kamer van Vreeland lag. Niets trad hun in den weg en het bleef stil. Aanhoudend trok Thea haar vermoedens verder en al kon ze niet komen tot een definitieve conclusie, er begon toch verband zichtbaar te worden tusschen de vele dingen, die haakten. Ze zou alleen bij Vreeland kunnen binnengaan en informeeren, of ook hij nog door zijn achtervolger was opgebeld; maar wat voor nut kon daaruit voortvloeien? Ze zou Charles werkelijk, zooals ze zooeven gezegd had, vooruit naar binnen kunnen schuiven, maar wie garandeerde haar, dat de man op het laatste oogenblik niet tòch zou gehoorzamen aan het bevel van den meester, dien hij ook nu nog vreezen moest? Wat drommel, de tegenstander moest hier zijn. Als Charles zijn opdracht uitvoerde en gegrepen werd, dan zou nummer zeven, als eenige wellicht, en door de politie niet alleen vastgehouden maar tevens bewaakt en dus beschermd, overblijven, om hem later het loon voor zijn bedrog uit te betalen. Du Maurier deed geen half werk, als Charles Vreeland had neergeschoten, zou het zijn beurt zijn geworden en het hotel levend verlaten zou hij stellig niet. Maar dan moest du Maurier, in welke gedaante dan ook, reeds nu aan-

wezig zijn. Dan moest hij Charles en dus ook haar in het oog houden. Ze ging in gedachten na, wie ze tot nu toe in het hotel gezien had. De portier en de directeur, de administrateur door het loket. Maar hoe kon ze aan deze drie mannen denken in verband met haar tegenstander? Dan moest hij op een dezer kamers huizen, dan zou hij, reeds vóórdat hij als du Maurier verdween, onder anderen naam en in andere vermomming op de eerste etage nòg een kamer betrokken moeten hebben. Waarmee zijn door den portier niet opgemerkte verwijdering uit het hotel scheen te kloppen, doch waarmee Jimmy's bewering, dat hij hem achtervolgd had, oogenschijnlijk in tegenspraak was. Jimmy echter had hem pas op straat weergezien, nadat hij zelf eerst eenigen tijd bij Vreeland gebleven was, immers, hij had haar opgebeld. In dien tijd kòn du Maurier, ook al hàd hij dan nog een tweede kamer, de straat zijn opgegaan.

'Wat wenscht u, dat we thans doen?' vroeg een der rechercheurs, blijkbaar de aarzeling van Thea beschouwend als een bewijs, dat ze haar voor niets gevolgd waren.

'Nog even wachten,' antwoordde ze. 'Ik beloof u, dat u niet zonder een vierden man naar het bureau zult terugkeeren.'

Ze beloofde, zonder er zelf zeker van te zijn, haar belofte te kunnen nakomen. Maar toch, ze voelde, dat ze bezig was de figuur, die door de legkaart moest worden ineengevoegd, te ontdekken. Ze beet zich op de onderlip. In verbijsterende snelheid zag

ze al wat voorgevallen was nog eens voor haar geest, alle personen, die ze had leeren kennen vanaf het oogenblik, dat haar buurman op het achterbalcon van de tram werd doodgestoken. Beermans en Groen en de detective Jimmy en Vreeland en de leden van de bende, de bende van zeven leden, waarvan ze er zes had ontmoet. Nummer twee, de plaatsvervanger van den baas, waar was hij? Het intellect onder de troep volgelingen, zou het door du Maurier als éérste uit den weg geruimd zijn? Maar dan....!!

'Wilt u met me meegaan, heeren. Nee, Charles, laat je revolver maar waar hij is. Maar houd u stil, loopt u zachtjes. We hoeven niet te verraden, dat we met een heele politiemacht gekomen zijn, dat vindt mijnheer de directeur minder aangenaam.'

Ze ging hen voor naar kamer 23 en legde haar hand op den deurknop, dien ze zachtjes draaide. Op dat oogenblik gleed een glimlach op haar gezicht en haar oogen begonnen te tintelen van stille vreugde.

'Mijnheer Vreeland,' zei ze, nog voordat ze de deur geopend had. 'We komen u beschermen, want er dreigt gevaar voor u.'

Daarna trad ze, haar metgezellen wenkend haar rustig te volgen, de kamer binnen.

Hoofdstuk XXVI
Het raadsel opgelost

Vreeland zat aan tafel en liet haastig iets in zijn zak glijden.

‘U schijnt er u op voorbereid te hebben, mijnheer Vreeland,’ zei ze, ‘dat u een revolver gereed hebt liggen?’

‘Dat zal waar zijn,’ klonk de wat minder heesche stem. Het griepje had blijkbaar nagenoeg uitgewerkt. ‘Een pretje is het waarachtig niet, doodkalm te wachten, of u er in slagen zal, me te beschermen. Vooral niet, nu die tusschendeur er weer in staat en ik dus van twee kanten bestookt kan worden. Trouwens, u schijnt ook heel wat te verwachten, dat u met vier man binnenkomt.’

‘Dat doe ik ook, mijnheer Vreeland. Kijk maar, ik ben gewapend.’ Ze haalde haar revolver voor den dag en liet hem die zien, waarbij ze den loop op zijn oogen richtte. ‘Nee, de revolver die u in uw zak hebt, hoeft u mij niet te toonen. Laat maar gerust zitten.’ Haar gezicht werd minder vriendelijk, dreigender. ‘Laat zitten zeg ik, of waarachtig ik schiet u neer.’

‘U mij?’ vroeg de oude heer verwonderd. Hij lachte beleedigend. ‘Als ik had kunnen denken, dat het u in uw hoofd zou slaan, dan had ik nog liever toch maar de politie te hulp geroepen.’

‘Dat kunt u nog doen, want deze heeren zijn van de recherche. Roep ze dus, u hoeft niet eens hàrd te roepen.’ Ze spotte met hem, met zijn boosheid. ‘Maar nu iets anders, Jimmy, ik vind het heelemaal niet aardig van je, dat je me vanmiddag zoo hebt doen schrikken. Ik heb een oogenblik werkelijk geloofd, dat du Maurier je uit jaloerschheid of wat dan ook het zwijgen had opgelegd. Trouwens, dat had hij dan ook, nietwaar mijnheer du Maurier? U bent een grappenmaker, mijnheer Vreeland, dat u uzelf zoo naloopt.’

‘U bent stapelgek,’ zei de man.

‘Nee, laat zitten die revolver, uw hand uit uw zak. U hebt me nu dikwijls genoeg voor den gek gehouden. Charles!’

Nummer zeven trad nader, hoewel schoorvoetend. Hij begreep van Thea's woorden niets, evenmin trouwens als de drie rechercheurs haar begrepen.

‘Maak je verdienstelijk, man. Het kan je alleen maar ten goede worden aangerekend. Trek je vroegeren patroon eens flink aan zijn haren.’

Charles lachte stupide, overtuigd, dat Thea hem voor den gek hield. Toen deze echter aandrong, dat hij zou doen wat ze zei, ging hij aarzelend naar Vreeland toe. Doch hij bleef opnieuw staan, op het moment, dat Vreeland hem toesnauwde: ‘Als je

het maar uit je hoofd laat, man.' Want deze stem was niet die van den brommerigen ouden heer, die heesch was van griep, doch van iemand, dien hij wel degelijk kende en voor wien hij gewend was, het hoofd te buigen.

'Als jij het dan niet durft, dan zal ik....' Meteen rukte ze aan het haar van den hotelbewoner en terwijl ze hem nog maar net met haar revolver in bedwang houden kon, zat daar een ander; een oude heer met een jong hoofd. Een raar gezicht was het zoo, gerimpeld en afgeleefd, onder zwart, goed onderhouden haar.

'Jimmy, je hebt zoo vaak getracht te komen tot een gebedel, of ik je eens aanraken wilde. Nu heb ik het gedaan. En ik zou het graag nog eens doen, om te kijken, hoe je er uitziet, als je valsche gebit, een monster, uit je mond is. En als je je eigen oogen had. Of nee, benieuwd ben ik daar toch niet naar, want je zou meer weg hebben van du Maurier, nietwaar? Heeren, als u zoo vriendelijk wilt zijn, dezen "heer" naar het bureau te begeleiden, dan zult u zich tegenover de maatschappij bijzonder verdienstelijk maken.'

'Je bent een bliksem,' prees de gevangene. 'Je bent veel te bijdehand, juffertje.'

'Dat had je dienen te bedenken, voordat je je plaatsvervanger, de meest verstandige van het troepje, naar me toe zond om me te laten roepen.'

'Kon ik weten, dat hij je op de tram reeds zou ontmoeten?'

'Nee, dat kon je niet. En dat was een voor jou

al allerongelukkigst toeval, is het niet? Anders had nummer vier hem natuurlijk van kant gemaakt, op het oogenblik dat hij bij mij zou aanbellen. En geen haan zou er naar gekraaid hebben, dat die moord uitging van een erg onschuldig heer. De heer Vreeland. Je keek inderdaad zeer verrast, toen ik gisteravond tòch je adres gevonden had.'

'Dat is mijn eenige fout geweest,' gromde Vreeland.

'Maar niet het eenige, wat ik je kwalijk neem, waarde heer. Je hebt mij voortdurend gebruikt, om je kameraden tegen elkaar in het harnas te jagen. Telkens wekte een oogenschijnlijk afgesproken ontmoeting van mij en een van jullie, op een der anderen den indruk, dat er verraad gepleegd zou worden of reeds gepleegd was. De moordenaars handelden dus uit puur zelfbehoud, naar zij meenden. Toch heeft juist je sluwheid je tenslotte verraden. Wat zeg je er van, als je weet, dat ik voordat ik bij je over den drempel kwam, nog niet wist, wie je werkelijk was?'

'Dat lieg je,' snauwde hij.

'Dat lieg ik niet. Ik ben nog geen enkelen keer bij je gekomen, of je was zoo in je rol, dat je de deur op slot had. Dezen eenen keer echter niet. Omdat je Charles geen belemmering in den weg wilde stellen. En als de man eenmaal in je kamer zou zijn gekomen, had je hem, terwijl hij zijn revolver hief, kalmweg neergeschoten. Zelfverdediging, die zelfs ik als getuige vermoedelijk noodig zou hebben verklaard. En dan had je portret als

ouden heer in de krant gekomen, en dan zou je zijn afgereisd, om als dandy, maar nooit meer als du Maurier, een leventje van plezier te leiden. Heb ik het goed?'

'Vrijwel, je bent slim.'

'Maar waarom liet je me, nadat je eens een aanslag op me had gepleegd door de taxi, waar je me in dacht te zitten, het water in te rijden, verder met rust? Waarom eigenlijk pleegde je dien aanslag?'

'Omdat ik er toen nog niet van overtuigd was, je te kunnen gebruiken,' antwoordde hij.

'Natuurlijk, je was kwaad, dat het toeval je in den weg getreden was. En toen ontdekte je, dat ik nu nog veel gemakkelijker kon meewerken. Bovendien kon je, als Jimmy, voortdurend op de hoogte blijven van mijn voornemens, tenminste, dat dàcht je. Maar het duurde vrij lang, voor ik je als Jimmy geloofde. Wat moet jij in je vuistje gelachen hebben, toen hier het hotel op stelten stond, omdat je alleen maar die deur uit haar hengsels gelicht had. Maar waarom kwam nummer vier mijn huis uit, voordat hij dat briefje, dat hij natuurlijk op jouw last schreef, had voltooid?'

'Omdat er buiten gefloten werd door de Waard, die op deze manier wilde controleeren, of het waar was, dat vier verraad had gepleegd.'

'Jij hebt de troep opgericht?'

'Zoo vraag je den boeren de kunst af, juffie. En wat heeft dat er nou mee te maken?'

'Gelijk heb je. Weet je, wat ik nog het meest in je bewonder?'

‘Het meest? Dus er zijn verschillende kwaliteiten in me, die bewondering afdwingen?’

‘Dat is wat te veel geofferd op het altaar van je ijdelheid. Maar het is waar, ik heb respect voor je sluwheid en voor je tooneelspeelkunst. Vooral evenwel voor je talent van vertellen. Dat verhaal over dien vroegeren kwajongensstreek vertelde je meesterlijk, al zou ik het natuurlijk nooit geloofd hebben, als je er niet voor gezorgd had, het te knoopen aan wat reeds onmiskenbaar als werkelijkheid moest worden aangenomen: den moord op je beste kracht: Beermans. Tusschen haakjes, híj kende je in je ware gedaante?’

‘In vrijwel al mijn gedaanten,’ antwoordde Vreeland. ‘Hij was, je hebt het gezegd, mijn rechterhand. Ook hij kon tooneelspelen. Daar heb je misschien kort voor zijn dood nog wel een staaltje van gezien?’

‘Maar waarom kwam hij mij dan roepen?’

‘Hij kwam je niet roepen. Hij zou immers zijn weggeruimd voordat hij je te spreken gekregen had? Maar hij dacht natuurlijk wel, dat ik je noodig had. Als je het verhaal had gehoord, dat ik hèm verteld heb, dan zou je nog veel meer bewondering voor mijn talent hebben, juffrouw Zwart, Thealief.’

‘Je zal in de cel tijd genoeg krijgen, om het mij eens te schrijven,’ zei ze spottend. ‘Je bediende dus die heele verwarde geschiedenis nagenoeg alleen vanuit deze kamer? Per telefoon?’

‘Behalve wanneer ik als Jimmy op pad was, om jou te ontmoeten en te misleiden.’

‘Een geluk, dat ik geen enkelen keer, direct nadat ik Jimmy gesproken had, hierheen gekomen ben. Want dan zou ik je eerder hebben doorzien.’

‘Wat je geluk noemt,’ spotte hij op zijn beurt, met een hartelooze toespeling op den dood zijner bendeleden. ‘Trouwens, dat staat nog te bezien, Thea. Want dan had je het me allicht gezegd en dan zou ik wel een maniertje hebben gevonden, om je vóór te zijn.’

‘Dat is ook al weer waar. Maar nu, griep of geen griep, je zult de straat over moeten. Heeren?’

Een hoofdwenk deed de rechercheurs verstaan, dat zij het wenschelijk achtte, Vreeland te ontwapenen. Ze hield hem voortdurend onder schot, terwijl de mannen hem fouilleerden om hem de revolver, andere wapens had hij niet, ontnamen. Terwijl Vreeland opstond om, nu het eenmaal niet anders meer kon, aan het zwijgend bevel der rechercheurs te gehoorzamen, haalde hij met zijn rechtervoet onverwachts uit en trof Charles op een plek, die bij kinderen de meest aangewezene is als men ze een kastijding wil toedienen.

‘Hond van een verrader,’ siste hij hem toe. ‘Als jij niet zoo stom was geweest, dan weet ik het nog zoo net niet.’

‘Dan lag hij hier voor den vloer, Vreelandje,’ antwoordde Thea. ‘Dat is nou juist het eenige, wat je ontbreekt, man. Je kunt niet denken naar meer dan één zijde tegelijk, je bent te éénzijdig. Wat in jouw oogen stom is van Charles, zal de heele wereld als zijn eenigen verstandigen zet beschou-

wen. Hij leeft tenminste nog. Hij en jij en de Waard, dat zijn de drie overgeblevenen van de zeven.'

'De Waard?' vroeg hij, werkelijk verbaasd.

'Charles schoot allerberoerdst,' spotte Thea.

'Maar ik zag hem met mijn eigen oogen voor dood vallen!'

'En je zag niet met je eigen oogen, dat ik hem dat op het laatste oogenblik aanraadde?'

Hij zei een verwensching. Dit was de eerste keer, dat hij werkelijk kwaad was om Thea's inmenging. Want hij begreep, dat hij niet aldoor de eenige was geweest, die de draadjes in handen hield, dat ook zij er wel eens aan had getrokken, zonder dat hij het bemerkte.

Ze liet hem met de vier mannen vertrekken; ze bleef nog even achter, nieuwsgierig naar wat Vreeland in zijn koffers hebben zou. Vooral nieuwsgierig was ze, naar zijn grimeeruitrusting.

Ze vond een tweetal zonderlinge voorwerpen. Het eerste was een paar pleisters, geperst in een bepaalden vorm, waardoor Vreeland zijn ooren verder naar voren kon zetten. Het tweede een stel vliesdunne glaasjes, of liever doorzichtig celluloid was het, waarop een grijsblauwe iris geschilderd was. Die, voor de oogen geschoven, veranderden het uiterlijk grondiger dan welke grime ook.

Toen de directeur, bij haar vertrek, wederom vroeg, of ze vooral den naam van het hotel wilde ontzien, haalde ze, verveeld omdat hij nooit eens

iets anders zei, de schouders op met een gebaar van het niet te weten.

Aldus eindigde het avontuur met den man met de vele gezichten.